

Giới thiệu Tận Cùng Của Tình Yêu

Là vô tình hay cố ý mà ngày người yêu cũ của anh lên xe hoa, lại là ngày anh cưới vợ???

Cô và anh trên danh nghĩa là vợ chồng nhưng lại không cùng chân gối. Thì ra anh chỉ xem cô như công cụ, để trả thù cô gái kia. Về ngoài anh tỏ ra yêu thương cô, là một người chồng tuyệt vời, nhưng về nhà, bao tủi hờn chỉ có cô mới hiểu...

Cô cứ lầm lũi sống như cái bóng bên chồng, an phận không oán trách. Cho đến một ngày, trong cơn say anh cưỡng đoạt vợ mình giữa chừng thì dừng lại, giữ lại cho cô tắm rửa mong manh của thân xác nữ. Khi cô vui mừng báo cho anh biết mình mang thai, anh ném cho cô xấp tiền bắt cô phá thai vì anh không tin đó là con mình. Cô ngất ngưởng chạy ra khỏi nhà, hòa vào trong màn mưa trắng xóa, bỗng từ hạ thân ọc ra chất lỏng ấm nóng, nhìn dòng máu đỏ tươi chảy ra hòa chung với cơn mưa buốt lạnh, không lạnh bằng lòng dạ con người, cô hóa điên với niềm đau khổ cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đúng người - Sai thời điểm

Nếu trong cuộc đời có gọi yêu đơn phương là tình yêu đi nữa, cũng không ai vỗ tay bằng một bàn tay, đi trên đường chỉ với một chiếc dép.

Tình yêu của Huyền Sương trước giờ luôn là đường một chiều, cô và chồng là hai đường thẳng song song, dù ở cạnh nhau cũng không bao giờ gặp được nhau. Thế mà dù phải chịu cô đơn lẻ bóng, cô vẫn âm thầm bên anh, dịu dàng chăm sóc anh trọn nghĩa của một người vợ. Cho đến một ngày, biến cố xảy đến, cô hóa điên loạn khi mắt đi đũa con còn chưa tượng hình "huyền anh lựa chọn rồi bỏ, xin anh hãy đi thẳng một mạch, đừng ngoảnh lại, cũng đừng chờ mong trở về nơi đã từng bắt đầu. Bởi vì chúng ta vốn đi là hai đường thẳng song song. Em không còn là cô bé ngốc nghếch ngày xưa, mà anh cũng không còn là anh của ban đầu. Có lẽ chúng ta đã được định trước....không thuộc về nhau".

Cả thanh xuân của em dành chờ đợi anh. Từng ngày lặng lẽ trôi qua, chờ đợi trong mòn mỏi, cố chấp mà chờ đợi... một người không thương mình.

Khách sạn 5 sao Legend:

Huyền Sương trong bộ váy cưới lộng lẫy, xinh tươi như nàng công chúa bước ra từ cổ tích. Cô bên lên đứng bên Huy Phong, trong tim dâng lên cảm xúc rộn rã hạnh phúc. Ánh mắt người đàn ông dần đắm say sâu thẳm phảng phất, gương mặt bình thản không lộ cảm xúc buồn vui. Anh đứng bên cô như pho tượng không nói cười, thỉnh thoảng gật đầu chào họ hàng, trái ngược nét rạng rỡ của cô dâu. Bà Tường Vy nhìn con gái, nhìn tới con rể thờ dãi. Biệt sao được, con gái bà yêu hấn, yêu suốt 15 năm đáng đáng, còn hấn thì...hi vọng lấy nhau về rồi, hấn sẽ biết yêu thương con gái của bà hơn.

Tại một khách sạn 5 sao khác, Tổ Như cũng đang làm cô dâu thật xinh đẹp, kiều diễm. Nét đẹp của Tổ Như sắc sảo, trau chuốt, cô lại còn khéo léo, duyên dáng trong ăn nói nên bất cứ người đàn ông nào cũng nguyện chết dưới chân cô.

Cô và Huy Phong quen nhau ở Mỹ, trong thời gian cô đi du học. Anh luôn giấu cô về gia thế của mình. Nhà anh nghèo, buôn chai kiếm tiền mưu sinh, cố gắng học giỏi lấy học bổng. Tổ Như cũng điều tra anh học bằng học bổng thật. Ban đầu, cô mê anh vì anh đẹp trai, có khí chất, nên từ làm quen. Tiếc là anh nghèo quá, làm sao xứng với cô khi bước ra xã hội, dùng làm kiếng chụp ảnh thì được. Học xong 4 năm, Như mon men làm quen được Minh Duy, người Mỹ gốc Việt, người mà nếu kết hôn, cô sẽ có ngay tấm thẻ xanh công nhân công dân Mỹ. Thế là, cô đã Huy Phong, với một lý do rất thương tâm. Mẹ bệnh tim, cần tiền qua Mỹ thay tim, mà anh không có khả năng đó. Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười gần, "đàn bà đẹp nhưng độc, càng sắc sảo, tò về ngày thơ càng thâm hiểm".

Huy Phong lập nghiệp từ năm 20 tuổi ở trong nước, về công nghệ thông tin. Mỗi sản phẩm anh bán ra up trên Google Play và Appstore thu về cả trăm ngàn đô. Công ty của anh ngày càng lớn mạnh, anh quyết định sản học bổng đi du học, học hỏi thêm kinh nghiệm về điều hành công ty khi tuổi gấp gần 30. Bị Tổ Như đá, anh quyết định về nước, ngưng viện trợ cho mẹ cô, vì bà sẽ được qua Mỹ thay tim. Trong 4 năm quen biết Tổ Như, Huy Phong đã âm thầm cử người chuyển khoản cho bà mỗi tháng số tiền đủ cho bà trang trải, thêm một phần dư đã để bà gửi cho con gái. Bên này, Tổ Như không phải cực khổ đi làm thêm, thế mà anh lại đi nuôi con tu hú.

Huyền Sương là hàng xóm của Huy Phong, cô mê anh từ khi học lớp 4. Bà mẹ cô đi làm, thường nhờ Huy Phong đi đón cô. Huy Phong lớn hơn Huyền Sương 10 tuổi, ba mất sớm, anh sống với mẹ, rồi mẹ anh cũng đi thêm bước nữa, sang Mỹ định cư khi Phong mới 15 tuổi. Hàng tháng, bà gửi tiền về nuôi Huy Phong ăn học. Anh ở Việt Nam, đi phụ bếp bẻ kiếm thêm, từ bé đã say mê IT, anh viết rất nhiều chương trình hay, nên được rất nhiều công ty chú ý, họ bỏ tiền ra mời Phong hợp tác, nhưng Phong từ chối, anh muốn có công ty của riêng mình. Năm 20 tuổi, Phong có công ty riêng, đến 30 tuổi phát triển lớn mạnh thành tập đoàn đa quốc gia. Khi mẹ đi định cư, bà Vy thương tình, thường nhờ anh trông coi Huyền Sương, đưa đón cô đi học, dạy cô học bài, bà trả lương cho anh định kì, xem như giúp đỡ. Nhờ Huy Phong kèm thêm ở nhà, Huyền Sương học rất giỏi, bà Vy càng yên tâm, đầu gối con gái bà thêm yêu chàng thầy giáo hờ đó. Anh đi du học 4 năm, con gái bà ở nhà tương tự trăm cam, dù mai mỗi bao nhiêu người, Sương vẫn lắc đầu. Cứ tưởng Phong đi định cư theo mẹ, đột nhiên Huy Phong trở về, Huyền Sương như cá gặp nước lại vui vẻ như xưa. Và anh cũng đột ngột qua hỏi cưới Huyền Sương, khiến ai cũng ngỡ hai trẻ tình củi không rủ cũng tới, nên vui vẻ tác hợp. Nhưng thái độ hờ hững của anh trong đám cưới làm bà Vy lo lắng. Sự bất an của bà thành sự thật, khi đưa con gái duy nhất của bà hóa điên, đưa cháu ngoại chơi đùa chào đời chết tức tưởi bởi chính người con rể bà từng yêu thương giúp đỡ. Có ai học được chữ ngờ.

Biệt thự Violet:

Huyền Sương hỏi hộp ngồi bên bàn trang điểm, ngắm nhìn mình trong gương với nụ cười hạnh phúc. Hôm nay cô đã làm vợ anh, lát nữa thôi, cô và anh sẽ cùng thăng hoa trong tình yêu. Thật hạnh phúc khi mối tình đầu trở thành chồng mình. Cô yêu anh, yêu cuồng si, chỉ cần lời anh nói, cô đều tin và răm rắp nghe theo. Vẫn đang lơ lửng chín tầng mây, bên ngoài khuôn viên có tiếng xe, Huyền Sương mừng rỡ chạy xuống, cô nhìn ra ngoài, thất vọng quay trở về. Anh vẫn chưa về, chỉ là tiếng xe của hàng xóm. Huyền Sương quyết định ngồi ở ghế sofa đợi chồng. Hôm nay là ngày cưới của họ, anh quá nhiều bận bịu về trễ là phải, rằng chờ đến ngủ gác trên ghế. Huy Phong về đến nhà gần 3 giờ sáng, người ngập hơi men. Anh mở cửa về nhà. Đập vào mắt anh là thân ảnh cô gái nhỏ nhắn đang cuộn tròn ngủ trên ghế sofa. Huyền Sương mặc váy ngủ hai dây màu hồng nhạt, phần đệm ngực khéo léo khoe đôi gò bồng vụn đầy, nhấp nhô theo nhịp thở đều của cô. Làn da trắng mịn, càng thêm mê hoặc dưới ánh đèn vàng dịu. Cô như con mèo lười say ngủ trên ghế, nhìn vào chỉ muốn ôm ấp, yêu thương. Huy Phong thoáng thất thần, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đi đến ngồi bên cạnh, ngay dưới chân cô. Áo khoác anh vứt trên ghế con, cô áo sơ mi tùy ý mở hai nút, tay áo kéo tùy hứng đến khuỷu tay. Mái tóc chủ rể chải chuốt giờ thay bằng mở tóc bông bồng lảng tử. Anh ngồi bên cạnh cô, dưới ánh đèn vàng càng tôn thêm nét đẹp hờ hững. Huy Phong dăng háng gọi cô dậy. Huyền Sương giật mình, ngái ngủ nhìn xung quanh, chạm phải nét đẹp điển trai cô mơ ước, cô thoáng ngạc nhiên, rất nhanh nhớ ra chồng mình, nhón miệng cười, nhào tới ôm anh. Huy Phong hơi bối rối, nhẹ nhàng đẩy cô ra, đứng lên, hai tay đặt túi quần ầu, lăm lăm thêm đáng người cao chuẩn người mẫu của anh.

- Em kín rồi, sao không biết tự vệ phòng ngủ?

- Em...em chờ anh.

- Anh hơn em nhiều tuổi, không cần bao tử, cần em chờ?

- Em không có ý đó, chỉ là hôm nay chúng ta...tân hôn.

Huy Phong cười lạnh, xoay người nhìn Huyền Sương.

- Em vì "tân hôn", ăn mặc kiểu gọi, bắt chấp lạnh lẽo sẽ cảm lạnh nằm đây chờ tôi? Em dość khát vậy à?

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Ngày đầu làm vợ

Huyền Sương ngược nhìn Huy Phong, cô hiểu anh đang nói gì? Huy Phong không để cô trả lời, môi khẽ cong, phả hơi thở nóng rực còn vương hơi rượu vào mặt Huyền Sương, anh đứng thẳng người, với tay lấy áo vest choàng lên tay, rồi đi thẳng lên lầu, bỏ lại sau lưng đôi mắt ngơ ngác đau thương. Lát sau, Huyền Sương coi lại cửa nẻo, rồi lặng lẽ lên lầu. Cô rón rén mở cửa phòng ngủ, trên giường trống không, anh không ở đó. Sương đi nhanh vô tìm kiếm, ngó trong phòng tắm cũng không. Cô chạy ào ra ngoài, quỳnh quáng sao mà tự va chân vào nhau ngã sõng soài. Tiếng động lớn đã đánh thức Huy Phong. Từ phòng làm việc anh phóng nhanh ra ngoài, nhìn cô gái kia khẽ thở phào. Huy Phong đi lại, ngồi bâng một chân xem xét cổ chân Huyền Sương, nơi đó bầm một mảng và sưng to. Anh ngược mắt nhìn cô, đôi mắt đỏ ngầu vì mất ngủ, đang ánh lên cái nhìn rét lạnh bực tức thật sự. Dù chưa nói gì cũng khiến Huyền Sương run rẩy. Cô vô thức chống hai tay xuống sàn, lùi lại phía sau. Nhưng Huyền Sương quên cô đang ở ngay mép cầu thang, lùi nữa té xuống ngay. Huy Phong vội chồm người, đỡ ngang lưng kéo cô về phía mình, tìm anh đập thỉnh thịch, một loại cảm xúc bộc phát vì lo lắng làm anh tức giận.

- "Em muốn chết ở nhà tôi?" Anh nghiêng răng nói.

Huyền Sương cứ tưởng anh giận vì cô té làm ồn, nhưng té nhẹ cô chết đâu mà nói gì ghê vậy. Cô vẫn được anh ôm trong vòng tay, mùi hương gỗ tuyết tùng thoang thoảng thật gây nghiện, Huyền Sương cứ như con mèo ngơ ngác trước người đàn ông này. Vẫn biết anh nói chuyện khó nghe, vì anh đang giận, nhưng được ở trong lòng anh, anh có giận, hay nói sao cô cũng vui và hạnh phúc. Thấy Huyền Sương im lặng cúi đầu, Huy Phong cũng từ dụi đi, không nỡ nằng cô, mà bỗng có đứng lên đi vô phòng ngủ. Anh đặt cô lên giường, đau đầu nhìn cô. Huyền Sương không dám mở mắt, đôi mi cong dài khẽ run run, cô gái nín thở chờ đợi. Riêng Huy Phong chỉ nhìn vợ, thờ dãi rồi lại đi ra

ngoài, anh ngủ ở thư phòng. Anh đi rồi, Huyền Sương mới dám hé mắt, niềm vui chưa được 5 phút lại mất hút sau cánh cửa phòng sách....cô ngồi sát lên đầu giường, bó gối xoay người nhìn ra cánh cửa lạnh lùng im lìm, bất giác có giọt mặt đầm tuôn rơi, đêm tân hôn, cô vẫn không thể thành đàn bà.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Sương dậy thật sớm, cô vào bếp, muốn tự mình chuẩn bị nấu đồ ăn sáng cho anh. Hôm qua anh say rượu chắc mệt, nên hôm nay, cô quyết định nấu mì gà tiềm. 5 giờ sáng, Huyền Sương tắt tá chạy ra chợ mua gà, chuẩn bị các thứ. Cô hầm gà bằng nồi áp suất nên cũng khá nhanh. 7 giờ, Huy Phong dậy, làm vệ sinh cá nhân xong, anh bước xuống nhà đã nghe mùi thơm nước mũi. Anh nhìn vào bếp, hình ảnh người vợ đang đang nấu ăn thật ấm áp, vô thức, Huy Phong nhoeo miệng cười thật vui vẻ bình yên mà chính anh cũng không nhận ra. Huy Phong tiến chậm chậm lại bàn ăn, tự nhiên kéo ghế ngồi vào chờ đợi, lần đầu tiên trong đời, anh mới chờ đợi một người mà vui đến vậy. Huyền Sương nghe tiếng động, xoay lại đã thấy anh ngồi ngay ghế, cô nở nụ cười chào anh, quệt vôi mờ hời, rồi nhanh chóng múc ra tô gà tiềm, trang trí bằng vài lát cà rốt và củ năng cắt tỉa hình trái tim đẹp mắt. Huy Phong nhìn thấy gà muốn phì cười, nhưng cô ghim lại, anh nhìn vợ, muốn nói gì đó lại thôi, dùng muỗng múc gà ăn. Cứ nghĩ tiêu thư như Huyền Sương nấu ăn rất tẻ, cô không hẳn là đoán kiểu nướng chiều, mà đơn giản Huyền Sương từ bé rất ham học, cô chỉ học và học. Mẹ quá thương yêu nên không cho cô đụng vào việc nhà. Vậy mà hôm nay, Huy Phong đã phải thay đổi suy nghĩ của mình. Gà đã lọc xương, giữ da, mềm vừa phải, vẫn giữ được độ dai, nước trong và ngọt rất thanh, củ quả không rục, có độ giòn nhất định. Huy Phong không khen, cũng không chê, anh lặng lẽ ăn và húp sạch nước. Còn Huyền Sương thừa cơ hội ngấm chông. Huy Phong ăn được một lúc, thấy cô cứ nhìn mình, ngại nên đành hắng.

- Ngắm trai có no không?

- Á, em...em xin lỗi.

- Lỗi gì mà xin, em sợ tôi vậy à? Huyền Sương, em là vợ tôi, nhớ điều đó, em là vợ duy nhất và hợp pháp của Huy Phong tôi.

- Dạ, em nhớ rồi.

- Ủ! Ngồi xuống ăn chung đi.

- Há??? Em được phép ngồi ăn chung à?

- "Vợ!!!!" Huy Phong cau mày.

- Dạ. Em biết rồi, em múc cho em đây.

Nói xong, Huyền Sương cũng múc cho mình một tô, ngồi xuống đối diện anh. Nhưng Sương ăn là phụ, mà ngắm chồng là chính. Huy Phong cũng không chú ý, ăn nhanh rồi đứng lên đi ra cửa. Tay anh vừa cầm tay vịn cửa, nhớ gì đó, anh không xoay người mà nói vọng vào.

- Đồ ăn rất hợp khẩu vị. Nhưng không cần ngày nào cũng nấu, cực. Huy Phong tôi không từng thiếu đến nỗi không thuê được giúp việc.

Huy Phong dứt lời, vội nắm cửa đi thẳng ra ngoài. Huyền Sương cứ ngẩn ngơ, đến lúc sự tình anh đã đi mất dạng. Huy Phong sau tân hôn đã đi làm, Huyền Sương ở nhà cũng chán, vì Huy Phong thuê giúp việc theo giờ, cô chẳng có gì để làm. Loay hoay lên mạng xem tin tức cũng buồn. Huyền Sương quyết định điện thoại gặp Nhật Hạ

- Sao em muốn gặp chị? Lỡ mẹ biết thì sao?

- Chúng ta là chị em, mẹ biết có sao đâu. Hihi.

Nhật Hạ liếc yêu em, rồi nở nụ cười hòa hoãn.

- Hân có tốt với em không? Đêm tân Hong Kong có sơ hở gì chứ?

Huyền Sương thoáng biến sắc, nhưng cô rất nhanh che giấu đi, nở nụ cười hi hi. Cô nắm tay chị, vỗ vỗ:

- Chị yên tâm! Đã là đàn ông gặp em đều phải đồ thôi. Hihi

- Ủ! Em vui là chị vui. Em phải hạnh phúc nhé. Huyền Sương, trong xã hội này, không ai có quyền coi thường em, trừ khi em cho phép, em hiểu không?

- Dạ, em hiểu mà chị.

- Ủ. Chị bận rồi, hẹn em khi khác nhé.

- Dạ.

Sau khi Nhật Hạ rời đi, Huyền Sương nhìn đồng hồ cũng hơn 3 giờ, cô quyết định ghé siêu thị mua nhu yếu phẩm, rồi đi chợ luôn. Đi vô siêu thị lòng vòng, lựa được một đồng hồ, khi ra tính tiền cô mới biết mình bị móc túi. Siêu thị khá đông khách, đầu ngân nhìn có như kẻ dờ hơi, cô lúng túng cúi gầm mặt. Chợt phía sau có người chìa ra chiếc thẻ visa, cất giọng trầm ấm

- Người ta bị móc túi chứ tội phạm sao mà thái độ vậy? Ngay cả tiếp đón niềm nở với khách cũng không làm được, siêu thị 5 sao này phải coi lại.

Cả Huyền Sương và đầu ngân đều nhìn người vừa nói kia, Minh Duy nhìn Huyền Sương, cười tươi rạng rỡ, còn nháy mắt tình nghịch. Trong nhóm người đứng chờ tính tiền, Minh Duy nổi hẳn với chiều cao vượt trội, cao tận 1m85, gương mặt sáng sủa, mũi cao, mắt sáng, mặt vuông chữ điền cương nghị. Không chỉ đẹp về ngoại hình, anh còn là CEO của Minh Vương, tập đoàn kinh doanh thời trang hàng hiệu nhập khẩu. Sản phẩm của từng thương hiệu đều có thể tính bằng cả ngàn đô. Cả khu vực tính tiền há hốc nhìn anh, gây kệt người nghiêm trọng hơn. Từ camera quan sát, quản lý siêu thị trông thấy anh đang nói chuyện với đầu ngân, biết có chuyện nên vội vàng đi xuống quầy, vừa hay nghe được câu cuối của anh nói. Quản lý vội tách dòng người, cúi đầu lịch sự chào Minh Duy!

- Thưa quý khách, chẳng hay ở đây xảy ra chuyện gì gây phiền lòng? Siêu thị chúng tôi sẽ sửa ngay. Tiêu chuẩn 5 sao chắc chắn có danh có lực ạ.

- Quản lý, chắc anh xem camera mới xuống đây, phiền anh xem lại thái độ của nhân viên với khách, xem có đúng mực hay không?

Quản lý liếc xéo thu ngân, nhìn tới Huyền Sương, nở nụ cười thân thiện.

- Tôi thay mặt siêu thị gửi lời xin lỗi chân thành đến quý cô đây. Để thay thành ý, toàn bộ số hàng của quý cô hôm nay sẽ được miễn phí, mong quý khách thông cảm bỏ qua sơ suất của siêu thị. Còn nhân viên này sẽ bị sa thải. Làm trong ngành dịch vụ mà thái độ với khách là lối nghiêm trọng, quý khách yên tâm là sự việc sẽ không bao giờ tái diễn.

- Không cần đâu, tôi gửi hàng tạm ở đây, về nhà lấy tiền trả. Do tôi bị móc bóp, cô ấy bực là phải.

- " Em bị móc bóp không bực thì thôi, cô ta lấy quyền gì bực? Lỗi của thằng ăn cắp, sao em nhận về mình?" Minh Duy lên tiếng

- Không sao mà, đừng đuổi việc cô ấy.

Minh Duy nhìn có thờ dãi, nói nhỏ vô tai quản lý, anh ta gật đầu, nhìn Huyền Sương cúi đầu xin lỗi, sau đó nói với đầu ngân.

- Em làm tiếp công việc đi, cuối giờ lên gặp tôi.

Cô đầu ngân mặt mày xanh lè, nhìn Huyền Sương tức tối nhưng vẫn phải gượng cười, gom hàng của cô bỏ vô túi xách. Nhân lúc Minh Duy đang nói chuyện với Sương, cô ta nhét thêm mấy hộp bao cao su, quần lót nam, nước hoa phòng the vô túi của Huyền Sương mà không qua máy quét. À biết mình chắc chắn bị đuổi, nên à quyết định chơi có khách giả khờ này một ván lớn. Sau khi bỏ hàng vô bao, đầu ngân cũng không cợt, chỉ xách lên đưa Huyền Sương. Thấy nét mặt hăm hăm của đầu ngân, Sương ái ngại cầm nhanh bọc đồ, nhìn mọi người xung quanh gật gù chào rồi chuẩn lẹ. Minh Duy phì cười, nhanh chóng đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Bắt gian

Huyền Sương lủi nhanh ra cửa, qua khâu kiểm soát công bảo vệ, đột nhiên máy hú âm âm, đèn chớp đỏ. Có ngơ ngác, không biết lại xảy ra chuyện gì. Bảo vệ vội giữ Huyền Sương lại, mời qua bàn làm việc xét đồ. Họ đồ bọc đồ lên bàn, dùng máy ra từng món. Rà thì bao cao su, nước hoa kích tình và quần lót nam thì đèn trên máy chớp đỏ, chứng tỏ những món này chưa được thanh toán. Mọi người bên ngoài lại đổ dồn cặp mắt soi mói về phía Huyền Sương, cô vừa thoát khỏi một ải, giờ gặp ải này càng nhục nhã hơn khi này. Mấy món đồ tính số đã đánh, lại còn là đồ nhạy cảm liên quan chuyện phòng the. Nếu chuyện này đồn ra ngoài, Huy Phong nhìn cô ra sao, danh dự của

anh vì cô sẽ bị bỏ rơi. Càng nghĩ, nỗi sợ của Huyền Sương dần trở thành nỗi khủng hoảng. Xung quanh mọi người vẫn chỉ trò, bàn tán. Bảo vệ đang xin chỉ thị cấp trên. Huyền Sương hoảng loạn thật sự với tạp âm đó. Cô lắc đầu lia lịa, miệng lắp bắp liên tục "tôi không ăn cắp, không phải tôi, không phải tôi!". Nỗi sợ hãi đến cùng cực, Huyền Sương ôm hai lấy hai tai, ngồi thụp xuống, cô không muốn nghe những lời xì xào.

Giữa vòng vây nhiều kẻ vô tình, đột nhiên có vòng tay của người đàn ông rộng mở ôm chăm lấy Huyền Sương. Bàn tay to lớn của anh áp đầu của cô vào ngực mình che chở. Tay kia của anh xoa lưng cô vỗ về, muốn cô bình tĩnh "có anh ở đây rồi!". Tất cả khung cảnh ngôn tình đó diễn ra rất nhanh, mọi người đang bàn tán chuyện sang ngạc nhiên, rồi trầm trồ, thêm được như cô ấy. Rất nhiều ánh đèn flash chớp lóe, tiếng "tạch tạch" vang lên. Nhà báo mạng và youtuber đã không bỏ lỡ cơ hội hiếm có này, họ không chỉ chụp ảnh, còn quay clip, thước phim ngôn tình anh hùng cứu mỹ nhân giữa đời thật. Lần này, quản lý chưa kịp về phòng đã nghe báo vệ báo cáo, anh phải quay ra công giải quyết vấn đề. Theo sau quản lý có thêm vài bảo vệ, họ đi tản đám đông hiếu kì, báo cáo sự cố chỉ là hiểu lầm. Huyền Sương là khách vip, đã thanh toán, hệ thống máy quét bị lỗi, nên quản lý một lần nữa cúi đầu xin lỗi Huyền Sương. Nhưng cô dường như không nghe thấy, liên tục lắc đầu, cắn móng tay. Quản lý nhìn cô, rồi nhìn Minh Duy.

- Hình như cô ấy...

Minh Duy quắc mắt nhìn tên quản lý, gằn từng tiếng:

- Chỉ là một việc còn con, một nhân viên quên mà quản lý không được, siêu thị này đẹp là vừa.

Nói xong, Minh Duy bồng Huyền Sương đang run lấy bầy trong lòng mình rồi đi. Quản lý xoay lại nhìn túi đồ, rồi nhìn bảo vệ. Bảo vệ hiểu ý, cầm bọc đồ chạy theo ra bãi đỗ xe. Minh Duy để Sương ngồi ở ghế lái phụ, khi anh mở cửa tài xế, anh bảo vệ nhanh nhẩu đặt túi đồ vào, nhìn anh cười hề hề, hơi khom người, đưa tay chào kiểu quân đội rồi lui nhanh vô siêu thị. Minh Duy híp mắt nhìn theo lắc đầu, mang bọc đồ để băng ghế sau, lái xe rồi đi.

Chỉ năm phút sau, clip của Duy và Sương tràn lan trên mạng, chia sẻ theo cấp số lũy thừa. Tại cao ốc Huy Phong, thư kí gõ cửa phòng, mang tài liệu đưa Phong kí. Cô chần chờ nửa muốn nói, nửa không. Thấy thư kí mãi không đi, Huy Phong cau mày ngược mắt nhìn thư ký:

- Có chuyện gì?

- Giám đốc, anh đã xem tin tức hôm nay chưa?

- Tôi rành???

- Tin có liên quan đến chị nhà đó à

Nghe nhắc tới Huyền Sương, mặt anh càng đanh lại, tim đập thình thịch nỗi lo sợ mơ hồ. Anh cầm điện thoại lướt xem tin tức, trầm giọng:

- Muốn nhiều chuyện?

- Dạ, em xin phép ra ngoài.

Trên mạng đang giật tít tiêu đề " Vợ của tổng giám đốc Huy Phong là tên trộm vặt, bệnh hoạn biến thái, trác nết trộm toàn đồ phòng the dành cho đàn ông, mới kết hôn hai ngày đã lộ nguyên hình, thật tội cho tổng giám đốc Huy Phong tuổi trẻ tài cao lấy phải cô vợ bệnh hoạn. Hai chữ bệnh hoạn to tướng như trên người, Huy Phong tức giận, quăng luôn điện thoại vào tường vỡ nát. Anh mở laptop xem tiếp đoạn clip của vợ mình, giữa ban ngày ban mặt ôm ấp nhân tình, cầm súng chống công khai. Mà nhân tình kia chính là CEO của tập đoàn Minh Vương. Mặt Huy Phong từ đỏ chuyển sang xanh trắng, anh nghiến răng ken két, tay đập mạnh xuống bàn kính, tạo nên tiếng động rất lớn. Kinh trên mặt bàn xuất hiện vết rạn, còn tay anh máu cũng tuơm ra nhiều giọt. " Lại là hần ta, Huyền Sương, em có coi tôi là chồng em không?" Huy Phong đứng phắt dậy, mặc kệ vết thương đang chảy máu, nhanh chóng rời đi khỏi văn phòng.

Minh Duy chở Huyền Sương ra bờ sông vắng, dắt cô ngồi xuống băng ghế đá, nắm tay cô vỗ vỗ.

- Không sao đâu, hiểu lầm thôi. Đừng sợ nữa.

Huyền Sương không còn nghe tiếng xì xào nên cũng đỡ căng thẳng hơn. Nhưng cô vẫn run sợ ngược nhìn Minh Duy, miệng lắp bắp.

- Là hiểu lầm thôi, em không ăn cắp. Chồng sẽ không giận, anh ấy hiểu mà.

- Đúng vậy, Huy Phong hiểu em, và tin em. Yên tâm nha.

Nghe nhắc đến tên Huy Phong, Huyền Sương lại mỉm cười hạnh phúc, cô nhìn Duy gắt gât. Duy lại vuốt vuốt tóc Huyền Sương thờ dài "dù hần không tin em, nhưng anh tin. Hần không bảo vệ được em, anh sẽ làm điều đó". Anh ôm cô vào lòng an ủi. Chưa bao giờ anh cảm thấy đau lòng và bất lực như lúc này, phải chi ban đầu anh quyết tâm chinh phục Huyền Sương, thì giờ anh đã có thể công khai che chở cô, không phải trông chờ vào tên mặt lạnh Huy Phong.

Huy Phong theo định vị điện thoại của Huyền Sương, đi tới bờ sông thấy ngay cánh vờ mình đang ôm ấp trai. Quả nhiên là em ngoại tình giữa thanh thiên bạch nhật. Anh tấp xe sát lề, bước xuống, không nói không rằng kéo Huyền Sương đi. Lực nắm ở tay khá mạnh, thiếu điều bẻ gãy xương cổ tay của cô. Minh Duy vội nắm cánh tay còn lại của Huyền Sương ghì lại. Hai người đàn ông cực phẩm nhìn nhau. Duy nhếch mép, thái độ cợt nhả:

- Đồ mua còn chưa lấy, đi đâu vội vậy. Phụ nữ dễ yêu, không phải dầm nát. Cổ tay cô ấy đỏ hết rồi.

Lúc này, Huy Phong nhìn xuống tay cô, quả nhiên đó một mảng hình dấu tay khá to. Nhân lúc đó, Minh Duy mở cửa xe, lấy bọc đồ giao lại cho Huy Phong, không quên trào phúng:

- Lần sau muốn dụng cụ hỗ trợ, alo cho tôi. Tôi cho người đem tặng. Đừng để vợ đi mua mấy thứ đồ, người bị chê trách sẽ là anh. Mặt anh dày không sao, cô ấy chịu không nổi đâu.

- Vợ tôi tôi biết, phiền buông tay.

Minh Duy lắp tức thả tay Huyền Sương, chia 2 bàn tay ra 2 bên, nhún vai, trề môi ra dấu "buông thì buông". Huy Phong nhét Huyền Sương vô xe vừa kịp Minh Duy mang bọc đồ cô mua ra tới nơi. Huy Phong lờm Minh Duy, dẫn lấy túi đồ bỏ băng sau, lái xe rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4: Hoán đổi

Huy Phong chở Huyền Sương về nhà, không khí yên ắng đến ngột ngạt. Anh vút áo khoác trên ghế sofa, ngồi bất chéo chân chữ ngũ. Gương mặt bình thản không lộ rõ vui buồn, một tay gác lên lưng ghế, tay còn lại nhịp nhịp trên đùi. Huyền Sương vẫn đứng trước mặt anh, cúi đầu như đứ trẻ làm sai chờ chịu phạt. Anh nhìn thái độ của vợ, thờ hất ra, nhân nhặt mở miệng:

- Tôi là gì của em? Huyền Sương!

- Anh là chồng em.

- Tốt! Tôi có nghèo đến nỗi đề vợ phải đi ăn trộm?

- Không! không phải như anh nghĩ, tất cả là hiểu lầm.

- Nếu đã là hiểu lầm, vì sao em không giải thích, lại chọn cách trốn tránh?

- Em...em xin lỗi!

- Huyền Sương! Nhìn tôi! Đến khi nào em mới thôi dùng thái độ này với chồng em hả?

- Enmmm....em xin lỗi!...hic....hic...

Huyền Sương run rẩy, cúi gằm mặt. Cô yêu anh thật, và cũng là vợ hợp pháp của anh, nhưng sao cứ đứng trước anh, cô luôn khép nép sợ sệt, dù anh chưa bao giờ quát nạt hay vũ phu với cô. Huy Phong nhìn vợ, anh thật sự không vui, không phải vì tin tức trên báo, mà vì thái độ nhu nhược của cô. Với tính cách này, ra đời sẽ chỉ để người khác tổn thương. Huy Phong thờ hất ra, khom người tới trước, hai tay đan vào nhau đặt trên gối:

- Em rất sợ tôi? Vì Sao?

- Không...không phải. Em không sợ anh. Chỉ vì em biết em sai nên....

- Em sai? Hồi nãy vừa nói mình không sai kia mà?

- À...cái đó em không sai, siêu thị hiểu lầm em là thật. Nhưng em không ngờ báo lại đáng, hạ uy tín của anh, là lỗi của em

- Anh mới biết vợ của anh có năng lực sai khiến đám nhà báo là cái đó. Và cũng không biết từ bao giờ Huy Phong anh lại có thể bị ảnh hưởng vì mấy cái tin tức xàm đó?

- Không phải là em sai khiến báo viết vậy đâu, anh tin em đi.

- Tất nhiên anh tin em. Nói trắng ra tất cả đều là hiểu lầm, rồi đám lá cải tung tin vợ vấn câu like, tại sao em cứ vợ vào nhận lỗi của mình?

- Em...em xin lỗi

- Lại xin lỗi! Em thích xin lỗi quá nhỉ?

Huyền Sương im lặng, mặt vẫn cúi xuống, hai bàn tay xoắn xít lại với nhau, càng nhìn thái độ của cô, Huy Phong càng bức hơn, anh đặt trên bàn chiếc thẻ visa, nhìn Huyền Sương

- Em đưa điện thoại của em cho tôi.

Huy Phong cầm điện thoại của cô, mở Samsung pay, cài đặt thẻ visa, tiếp tục cài app ngân hàng, xong xuôi đưa lại cho vợ

- Em cầm thẻ này dùng, nếu có quên cứ mở Samsung pay trả. Không cần mang quá nhiều tiền mặt ra đường.

- Dạ! Em hiểu rồi.

- Ủ! Thôi đi nghỉ đi. Anh đi làm, tối nay có thể về trễ, đừng chờ.

- Dạ!

Sau khi Huy Phong rời đi, Huyền Sương mới dám thở phào, nhìn chiếc thẻ visa đặt trên bàn, trên thẻ in tên của cô, Sương thoáng ngạc nhiên, rồi ôm tấm thẻ vô cùng, mỉm cười thật hạnh phúc, “thì ra, anh đã âm thầm mở thẻ ngân hàng cho cô, hèn chi mà cài đặt vô điện thoại của cô để đăng vậy”. Sương mở điện thoại xem, có tin nhắc nhở lịch hẹn với bác sĩ bên Thái. Huyền Sương đã book vé máy bay tối nay bay, thẻ mà cô lại quên mất. Cô tính đi siêu thị mua đồ dùng cho vài ngày mình đi, gặp bao chuyện rắc rối làm cô quên bồng luôn. “không biết giờ điện thoại cho chị kịp không? Nhưng kệ, điện thư xem sao”. Điện thoại nhanh chóng có người bắt máy:

- Alo, chị hai!

- Ủ! Nhớ chị nữa hà bé?

- Hihi! Em nhớ chị thật đó. Hihihi

- Hân có nói gì em không, tin tức trên mạng...

- À, anh ấy không quan tâm đâu chị, anh còn cho em thẻ ngân hàng nữa nè, có sẵn một tỷ trong tài khoản luôn. Thấy em sướng không?

- Ủ. Sướng, nhất em rồi

- À, em muốn nhờ chị một việc.

- Nói đi

- Tối nay em bay đi Thái tái khám, chị có thể...

- Thay em?

- Em...em..

- Được, chị em mà, có gì cứ nói thẳng, không cần sợ chị, hiểu không? Mấy giờ em bay?

- Dạ, 7 giờ em bay. 5 giờ em ra sân bay rồi.

- Ok! Vậy chị sẽ chờ em ra sân bay, sẵn nói một chút về cách sinh hoạt của nhà em luôn, để khỏi bị lẹ.

- Dạ, em cảm ơn chị. Em đi tầm 3 ngày thôi, nhờ chị nhé!

- OK, lát gặp nhé. Chị phải sắp xếp một số việc nữa.

- Dạ, bye chị

Chiều đó, đúng 5 giờ, Nhật Hạ đón Huyền Sương chở ra sân bay. Trên xe, Huyền Sương tranh thủ kể cho chị nghe về nếp sinh hoạt của nhà Huy Phong. Sương chỉ nói Huy Phong hay thức khuya làm việc, thường ngủ ở đó luôn, nên chắc sẽ không phiền đến chị. Cô vẫn giấu chuyện cô và Huy Phong không ngủ chung giường. Nhật Hạ lắng nghe, âm ừ cho qua, vì bản thân cô tuy là nữ, nhưng không thích đàn ông. Huyền Sương hiểu rõ chị nên cũng không nhắc nhiều đến chồng. Tiễn em lên máy bay, Nhật Hạ thay ra bộ đồ của em gái đưa, đóng giả làm em về nhà làm vợ Huy Phong. Nhật Hạ học sư phạm, cô đang làm giảng viên thời vụ, không gò bó thời gian. Rảnh rỗi ở nhà, Nhật Hạ viết truyện online, dạy thêm online, thu nhập không cao như Huy Phong, nhưng cũng thuộc hàng khá.

Nhà của Huy Phong trang bị khá đầy đủ, thế mà không mua nổi cho vợ cái laptop, Nhật Hạ sau khi lau dọn nhà cửa xong cũng buồn, tính viết truyện thì phát hiện Huyền Sương không xài máy tính, mà cô lại không mang theo máy của mình. Nhật Hạ vô phòng làm việc của Huy Phong, căn phòng bày trí đơn giản tông trầm của gỗ. Một chiếc bàn kê giữa phòng, trên bàn đặt duy nhất 1 cái laptop, đơn điệu không thể đơn điệu hơn. Nhật Hạ ngồi máy, laptop để ở nhà lại cái mặt kháu, cô chán ghét nhìn màn hình chỉ có 4 con số, thế mà mò mãi không ra. Cuối cùng, cô quyết định điện thoại cho Huy Phong hỏi pass. Cầm điện thoại của Huyền Sương, trên đó có vài cuộc gọi nhờ của Minh Duy, Nhật Hạ cau mày, sao Huyền Sương có số của anh ấy, nhưng nhanh chóng bỏ qua một bên, chờ em về hỏi cũng được. Nhật Hạ lục tìm trong danh bạ số của Huy Phong, tìm mãi không thấy. Lúc này, sự bức bối của cô lên cực điểm. Vợ chồng kiểu gì mà không lưu số? Hay thuộc lòng rồi nên không cần lưu. Huyền Sương à, em nghĩ gì vậy? Không hỏi được pass, không biết số điện thoại, Nhật Hạ chán nản đóng laptop đi xuống lầu. Căn nhà rộng lớn, chỉ có mình cô ra vào, Nhật Hạ ngán ngấm, không biết sao em của cô chịu được cảnh cả chậu chim lồng này, thật tù túng. Nhớ lại phòng làm việc của ai kia, Nhật Hạ quyết định làm cho nó sinh động hơn một chút, vì giờ rảnh quá cũng chán. Nhật Hạ cầm thẻ Visa của Huyền Sương đi mua sắm.

Ngày Hạ mua nguyên liệu làm hoa pha lê, một chậu nhỏ thả hoa sen. Phòng của Huy Phong trang trí tông trầm, nên cô quyết định mua thác khói trầm hương xông cho bớt mùi ực nì khó chịu. Ở văn phòng, điện thoại của Huy Phong báo tài khoản bị trừ liên tục, mà toàn số tiền ỏi, món hàng chỉ là vật dụng linh tinh. Anh nhìn tin nhắn xoa xoa mi tâm phì cười “cô vợ này đáng yêu nhỉ, chồng nói sao nghe vậy, mua ít đồ vật cũng cả thẻ”, anh đặt điện thoại xuống, tiếp tục làm việc.

Ở nhà, Nhật Hạ cặm cụi thật xò hoa pha lê, lên cảnh rồi cắm vào bình. Công việc tưởng đơn giản nhưng cũng lắm công phu, vì phải ghép nhiều cánh cho ra một bông, ghép nhiều bông ra một cành, cắm nhiều cành mới ra được chậu vừa ý. Ngắm nghía chậu hoa từ lan pha lê của mình gặt gù hài lòng, Nhật Hạ đem vào đặt trên bàn làm việc của Huy Phong. Cô thất thêm hai đóa sen, dán trên lá sen bằng nhựa, thả vào trong chậu nước lót sỏi trong đủ màu. Quan sát một lượt khắp phòng, Nhật Hạ đặt chậu sen ngay cửa sổ sát đất. Chậu hoa sen hình ống cao, trong suốt. Dưới đáy là lớp sỏi đủ màu, trên mặt nước là hai đóa sen pha lê, xung quanh đáy chậu gắn đèn led, khi bật đèn, ánh sáng hội tụ lên hoa sen, rất lung linh, huyền ảo. Tạm hài lòng với thiết kế của mình, Nhật Hạ nhìn đồng hồ cũng mười giờ đêm, nên quyết định đi tắm và đi ngủ.

Tủ đồ trong phòng ngủ toàn đồ ngầu sexy, “trời à, làm sao mặc đây, bộ kín đáo nhất cũng chỉ có hai dây,vài thì trong suốt đến tuyệt vời”. Giờ cô đã hiểu vì sao Huyền Sương dám khẳng định “đã là đàn ông gặp em đều phải đổ” rồi. Lừa một hồi, Nhật Hạ quyết định lấy áo sơ mi của Huy Phong mặc ngủ, áo sơ mi tay dài, có cổ cho chắc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 5: Dục hỏa 18+

Nhật Hạ tắm mát sạch sẽ, lên giường ngủ, nhưng nằm lăn qua lộn lại vẫn ngủ không được, có lẽ do lạ chỗ. Cô ngồi dậy, nhìn quanh căn phòng, thấy có cây đèn xông tinh dầu bằng gốm, vẽ hình hoa sen rất đẹp. Nhật Hạ quyết định xông phòng cho dễ ngủ. Cô bước xuống ghim điện mờ đèn, nhưng tìm hoài không thấy chai tinh dầu nào cả. Nhật Hạ mở tủ đồ Huyền Sương, bên dưới tủ có một ngăn nhỏ đựng đồ lót, Nhật Hạ kéo ra tìm thử thì thấy có một chai bé bé màu đen rất giống chai tinh dầu, nhưng không có nhãn mác, người rất thơm. Nhật Hạ phì cười cho "tinh dầu thơm mà giấu kĩ quá vậy em gái". Nhật Hạ nhò tinh dầu vào đèn, hương thơm thoang thoang thật dễ chịu. Cô lại leo lên giường và ngủ.

Hon nửa đêm Huy Phong mới về tới nhà. Hôm nay anh uống không nhiều, nhưng trong người thấy bức bối khó chịu. Huy Phong vô nhà, bước từng bước nặng nề lên cầu thang, cổ họng khô nóng bỏng rát. Anh tỉnh vô thắng phòng làm việc, nhưng khi đi ngang qua phòng ngủ, Huy Phong lại lừng khừng ngó vào cánh cửa gỗ im lìm. Anh quyết định vô xem vợ một lát.

Cánh cửa nhẹ nhàng bật mở, Nhật Hạ đang vui mình trong chăn thật ấm áp. Bên ngoài trời đổ mưa nặng hạt, sấm sét chói sáng cả một góc trời. Đối lập với đèn đêm lạnh lẽo là hình ảnh cô gái trắng nõn, gương mặt thanh thuần đang ngủ an ổn trên chiếc giường kingsize của Huy Phong. Anh lặng lẽ ngồi xuống bên giường, ngắm nhìn cô với vẻ mặt ôn nhu. Thoảng trong không khí một loại hương thơm nhẹ nhàng, hòa trong hơi thở thiếu nữ càng làm tăng thêm sự khó chịu của Huy Phong. Anh phải mở hai nút áo sơ mi cho thoáng mát. Huy Phong đứng phắt dậy rồi đi, đột nhiên ngoài trời vang dội tiếng sét âm âm lốc sáng. Nhật Hạ hoảng sợ, co rúm người, quơ quào kéo cánh tay của Huy Phong ôm vào lòng. Anh mất đã ngã nhào lên người cô. Dưới làn mi cong run run là hai hàng lệ trong suốt tuôn rơi trên gương mặt buồn thương. Huy Phong nường người ngồi dậy, cau mày nhìn Nhật Hạ. Ở khoảng cách gần chỉ vài cm, hương thơm thiếu nữ xăm chiếm hơi thở, xộc thẳng vào buồng tim cảm xúc ham muốn. Anh áp xuống, phủ lên môi cô nụ hôn đầu say đắm, ngầu ngiên như muốn cắn nuốt cả người cô. Nhật Hạ đau điếng, giật mình tỉnh giấc, đã thấy bóng đen đang đè mình hèn. Cô vội vàng đẩy anh ra, nhưng sức phụ nữ không thể bằng đàn ông, nên Nhật Hạ quyết định cắn môi hấn, xô hấn ra, trừng mắt nhìn tên hôn tặc với trái tim thịnh thịch vì hoảng sợ.

Hồ hập của Huy Phong càng thêm nặng nề. Không ngờ môi cô ấy lại ngọt mềm đến vậy, chỉ hôn một lần càng khao khát nhiều hơn. Huy Phong ngồi thẳng người, trong bóng tối, ánh mắt người đàn ông sáng quắc thâm trầm. Anh với tay bật đèn ngủ đầu giường, nhếch môi nhìn Nhật Hạ. Một tay anh đưa lên, sờ vào gương mặt non tơ mịn màng, tay kia nắm vào tấm mền, dứt khoát kéo mạnh, quăng tấm mền sang một bên. Lần này đến Nhật Hạ cảm thấy khó thở "không phải hôm nay muốn đó chứ, Huyền Sương ơi, chị làm sao đây". Nhật Hạ trừng mắt nhìn Huy Phong, cô tìm cớ hoãn binh.

- Đi ăn nhậu say xỉn về còn muốn quấy? Hay là anh phải mượn rượu mới "lên" được?

Nhật Hạ cố tình đánh vào tự ái của đàn ông, để hấn đi chỗ khác ngủ, khi tỉnh lại sẽ dễ nói chuyện hơn. Nào ngờ, chẳng những anh không rời đi, trên gương mặt điển trai còn nở nụ cười trào phúng. Anh tiếp tục vuốt ve gò má của Nhật Hạ, tay là lướt xuống cổ, qua xương quai xanh tinh xảo, xuống tới nơi vun đầy thì Nhật Hạ vội chụp tay anh, nghiêng rặng hỏi:

- Anh muốn gì?

- Muốn "lên".

- Có muốn cũng phải đợi tinh rượu. Mùi của anh bây giờ rất kinh khủng.

- Hahaha!

Huy Phong bật cười lớn, nhẹ nhàng đứng lên nhìn xuống Nhật Hạ. Hôm nay anh cảm thấy vui vẻ lạ thường, cảm giác gặp lại Huyền Sương mạnh mẽ của 4 năm trước làm anh thấy thú vị. Được, đã gái góc như vậy, anh sẽ chọc cô một phen, để xem cô còn xu lỏng nhím với anh nữa hay không. Huy Phong nghiêng nghiêng đầu, từ tốn cúi tiếp hai nút áo sơ mi còn lại, lộ ra cơ thể cao gầy, săn chắc. Vùng bụng không có sáu múi cuộn cuộn, nhưng phẳng lì không găm mồi. Làn da trắng hơn con gái, gong ngực vuông nổi rõ múi cơ. Anh cởi xong áo, nhàn nhà cúi tiếp quần áo, mắt vẫn dán chặt trên người Nhật Hạ. Khi chi còn quần tam giác, anh chồm tới, kê sát mặt cô gái, phả vào tai cô hương rượu Chivas nồng nàn. Cả người Nhật Hạ đông cứng, nôi gai khắp người nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, cố hít thở, hai tay nắm chặt thành quyền. Đang tìm lời nói tên kia thì đột nhiên bàn tay cô bị nắm chặt lôi vào phòng tắm. Nhật Hạ chỉ lại, vùng vằng

- Anh điên à, khuya rồi không cho người ta ngủ, định lôi đi đâu?

- Đi khứ mùi hôi và làm nó lên.

- Anhhhhhh! Muốn thì tự đi, bỏ tôi ra, đau quá.

- Người ta nào, anh muốn nhờ vợ tắm đây chứ. Chẳng phải chê anh hôi sao, thì tắm cho tới khi em cảm thấy thơm thì thôi. Tắm cũng giải rượu, lúc đó em sẽ biết anh lên nổi không?

- Anh khủng quá, tôi không cần.

- Thì khủng mới lấy khủng. Hai vợ chồng mình giống nhau vợ à.

Nói rồi anh dứt khoát nắm tay cô đẩy vào bồn tắm, mờ vội sen xịt thẳng lên người cô. Nhật Hạ đang mặc áo sơ mi của Huy Phong, nước ngâm vô trở nên trong suốt. Đường cong ẩn hiện sau lớp vải mỏng, kích thích đại não của người đàn ông càng ham muốn. Nhật Hạ đưa tay đỡ nước xịt vào mình, vô tình làm tà áo ngắn lại, lộ ra đôi chân thon dài dụ hoặc. Phần nam tính của anh nóng rẫy muốn bức phá, khám sâu vào giữa hai chân cô gái kia. Huy Phong nhẩy hấn vào bồn tắm, ôm chầm lấy Nhật Hạ đang chật vật chống đỡ những tia nước. Anh tí cảm lên đầu cô, cố nhắm mắt để xuống cơn dục hóa của mình. Trước giờ anh vẫn luôn tự hào về khả năng tự chủ của mình, sao hôm nay anh lại quá đà như vậy, là do năng lực anh yếu hay do vợ anh quá mê người. Nhưng anh không thể, không thể làm vậy, sức khỏe có vốn yếu, nếu xảy ra quan hệ thì...cô sẽ ra sao. Huy Phong lặc lặc đầu, nuốt khan.

- Yên lặng, đừng động dậy.

Nhật Hạ nghe vậy liền ngồi yên, vì ở khoảng cách này, cô cảm nhận rất rõ vật nam tinh đang cọ vô người mình nóng hổi. Mạnh động bây giờ chỉ rước thiệt vào thân. Cứ nghĩ khi cô gái không cọ sát, anh sẽ bình tĩnh lại. Nhưng sao anh vẫn bí bách, hương thơm tinh dầu lãng đãng, cơ thể con gái xuân sắc làm bùng nổ hóc mon trong anh. Huy Phong dứt khoát bồng Nhật Hạ quay trở vào giường.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Không lý do 18+

Đêm mưa, không khí hạ thấp, trong phòng máy lạnh vẫn chạy rì rì. Cả người Nhật Hạ run rẩy, hai hàm răng va vào nhau lập cập, ai kia nhìn cô, trong mắt xẹt qua tia hồi lỗi. Anh nhanh chóng muốn coi áo sơ mi của cô, để cho cô bớt lạnh. Nhật Hạ tay run nhưng vẫn ghim giữ tay anh, Huy Phong bực bội, xé luôn chiếc áo. Hàng nút áo rơi trên sàn nhà những tiếng kêu khô khốc. Đôi gò bồng no tròn hiện ra không che đậy. Dưới ánh đèn vàng ấm áp, nét thanh xuân của thiếu nữ vuron cao ngạo ngễ, như thách thức người đàn ông đối diện. Mắt Huy Phong sẫm màu, cổ khô nóng trong anh bức phá mãnh liệt. Anh nắm hai bàn tay không chịu yên của Nhật Hạ đưa lên đầu, cúi người xuống ngắm lấy hạt đậu nhỏ, day đưa cắn nuốt.

Nhật Hạ lần đầu tiếp xúc thân mật với đàn ông, cả người cô tê cứng thất sự. Một luồng điện chạy dọc cơ thể từ đôi môi ẩm ướt của Huy Phong. Đầu lưỡi nóng bỏng của anh là lướt trên nụ anh đào, bàn tay to lớn xoa nắn bên ngực còn lại làm Nhật Hạ không khỏi run lên, cổ gồng há miệng hít thở. Hai bàn tay đang vùng vẫy muốn thoát khỏi gong kiềm cũng xui xẻo.

Thấy vợ nằm yên, Huy Phong mới thả tay cô ra, nhẹ nhàng nắm cầm cổ gẳng lên, ép cô nhìn mình.

- Huyền Sương! Để tôi nhắc cho em nhớ. Em là vợ duy nhất của Huy Phong tôi, em đang tránh cái gì? Hừm?

Anh nhìn Nhật Hạ, gần từng tiếng:

- Tôi không đụng vào em, không có nghĩa là em có quyền dành cho thằng khác. Món nợ hôm trước, tôi vẫn chưa tính với em. Làm vợ tôi, phải chăng em không tự nguyện?

- Em tự nguyện, em yêu anh, Huy Phong.

Câu trả lời ôn nhu của Nhật Hạ làm Huy Phong chấn động, tìm anh cũng vài phần mềm mại vì lời tỏ tình của vợ. Anh nghiêng đầu nhìn cô, đôi mắt nâu trầm thâm thúy quan sát xem bao nhiêu phần trăm lời nói của cô là thật. Nhưng bản năng giống đực lại kêu gào, nghe càng đắm, ngắm càng say. Huy Phong lại áp người xuống hôn Nhật Hạ, nụ hôn lần này nhẹ nhàng, không vô vấp. Đôi môi anh mát mát môi cô, đầu lưỡi luồn vào trong, quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho sạch sẽ, dung hòa tuyến nước bọt. Huy Phong nắm và nuốt một cách mê đắm. Lần đầu trong đời, anh cảm nhận được vị ngọt đối môi cả nghĩa lẫn đàn nghĩa bóng. Nhật Hạ biết đêm nay sẽ không thoát khỏi, cô yên lặng chấp nhận, đánh đổi sự trong trắng cho hạnh phúc của em cô được trọn vẹn, dù có đau đớn.

Nhật Hạ vốn bài xích đàn ông, nhưng với người đàn ông này thì không. Với anh, cô cảm thấy thần tượng, luôn đặt anh làm mục tiêu phấn đấu. Nhưng qua hôm nay, mọi thứ đã sụp đổ. Cô có nên hận anh như những gã đàn ông khác. Nhưng lý do để hận là gì? Vì anh thực hiện nghĩa vụ làm chồng hay sao. Cô và Huyền Sương đối vai, anh không biết thì trách kiểu gì đây. Bất giác, giọt nóng hổi trào ra, rơi vào môi Huy Phong.

Cảm nhận được giọt nước mắt của vợ, Huy Phong thoáng cau mày, anh hôn mạnh bạo hơn, chà sát môi Nhật Hạ đau điếng. Hình ảnh Minh Duy ôm Huyền Sương ám vào đầu anh, nó làm anh muốn phát điên. "Em không tự nguyện? Huyền Sương, em là vợ tôi, vì sao em sợ tôi, mà lại sẵn lòng nhào vào vòng tay thằng khác?". Nhật Hạ không hiểu mình làm sai chuyện gì khiến hấn buồn vui thất thường? Chồng đối không ổn, giờ nằm yên cũng không xong. Cô chỉ biết nhìn hấn day ngạc nhiên. Huy Phong ngưng động tác, ngược nhìn Nhật Hạ:

- Tại sao em khóc? Em sợ CHỒNG EM?

Hỏi xong không cho Nhật Hạ trả lời, anh lại dịu dàng áp lên đôi môi cô. Bàn tay anh nắm tay cô đưa thẳng xuống chạm vào nơi nam tính, cất giọng tà mị

- Hay em sợ NÓ?

Lần đầu thấy, và chạm vào, Nhật Hạ thoáng rùng mình, cô sợ hãi thực sự, đôi mắt trừng lớn nhìn tên em rể vô si với bao uất ức không nói được thành lời. Huy Phong khẽ nhếch môi:

- Em có quyền chán ghét những vật tương tự, nhưng riêng nó thì không, sợ cũng không được.

Huy Phong đang ngồi trên người Nhật Hạ, cô không thể vùng vẫy, chỉ biết xoay mặt đi, không muốn đối diện với ánh nhìn chăm chăm và lời nói vô duyên cùng cực của anh.

Cơ thể Huy Phong bí bách cực hạn, mồ hôi bắt đầu tứa ra, ham muốn phun trào. Anh cảm người anh em miết lên xuống nơi cửa động, tận hưởng chút khoái cảm, xoa dịu phần nào khát khao. Anh nhẹ nhàng cọ cọ bên ngoài, độ nóng đến 39 độ yêu như thiêu đốt cô bé của Nhật Hạ. Huy Phong sau một lúc chuyển động dưng đưa, anh rất muốn thâm nhập sâu vào trong, để "người em" được ôm ấp thỏa mãn. Nhưng nhớ tới thân phận thật của Huyền Sương, anh lại dẹp bỏ suy nghĩ ấy đi. Riêng Nhật Hạ, sau một lúc căng thẳng chờ đợi, nhưng anh lại chẳng vô trong, chỉ dạo chơi nơi vườn hoa lại khiến cô khó chịu. Từ nơi tư mật tiết ra dòng chất ẩm áp tron tuột, sẵn sàng được lấp đầy, mà anh cứ như như. Bàn nâng góc của cả hai được khơi gợi, Nhật Hạ cần môi, để nền dòng cảm xúc không đứng đắn của mình, nhưng cơ thể lại vô thức xoay tròn, đóng đưa theo nhịp của Huy Phong. Cả hai dòng cảm xúc hòa hợp, đưa dục tình thăng hoa. Huy Phong căng người, rùng mình phóng thích lên cô bé, đồ sập lên người Nhật Hạ thờ hồn hên. Nhật Hạ cũng thờ phào, một môi nhắm mắt, chờ tên kia đi ra ngoài sẽ đi rửa ráy cơ thể. Chờ được chút rồi cô ngủ hồi nào không hay.

Sáng sớm, Nhật Hạ thức dậy đã không thấy Huy Phong. Cả người cô cũng đã sạch sẽ và mặc đồ đáng hoàng. Nhìn người mình thờ dài, thực sự cô đoán không ra con người của Huy Phong, và tình cảm hẳn dành cho em gái cô như thế nào? Ai nói con gái lúc nắng lúc mưa, riêng cô thấy kiểu đàn ông như Huy Phong còn thất thường hơn. Không biết liệu rồi em có hạnh phúc. Nhật Hạ làm vệ sinh cá nhân xong đi xuống nhà. Bình thường Huyền Sương sẽ nấu ăn sáng, Huy Phong cũng đã quen với khẩu vị của cô. Do tối qua hành sự, nên hôm nay anh cũng không nghĩ ngờ tại sao vợ không nấu ăn. Huy Phong nhân nhả ngồi bên tổ phờ vắn bốc khói, tay cầm ipad lướt xem tin tức. Nhật Hạ thấy phía vuông góc có đặt sẵn tổ phờ, biết phản cho mình, cô nhanh chóng đi tới ngồi vào bàn ăn, cũng không thèm chờ chồng ăn trước như mọi khi, mà chỉ hơi hột môi lời xáo rỗng.

- Anh ăn đi, đóng mỡ không ngon.

Huy Phong đặt ipad xuống, quan sát Nhật Hạ phì cười. Anh nhớ tới cô bé tóc đuôi gà năm xưa, chuyên tìm cách trêu anh mỗi khi muốn nghỉ học. "Em cứ là em của ngày xưa thì hay biết mấy". Anh cúi xuống ăn, thỉnh thoảng lại nhìn lên Nhật Hạ, trong tim là cảm xúc rộn rã không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Mang thai

Ăn sáng xong, Huy Phong lẳng lẳng đi làm, Nhật Hạ ngồi ghế sofa xem tivi, chẳng màng ngó anh dù là liếc ngang. Tâm tình đang vui, thấy thái độ của vợ là lạ, anh hơi cau mày suy nghĩ, chưa biết lạ ở đâu. Vóc dáng đó, hương thơm đó vẫn là em, vừa giống lại không giống. Nhật Hạ cảm nhận có người nhìn mình, xoay đầu bực bội nhìn anh:

- Ngắm tôi có lời ra tiền không?

- Không biết tôi hay em quên rằng chúng ta là vợ chồng nhỉ? Hay là tôi nên học cách người xưa "đạy vợ từ thưở bơ vơ mới về".

Nhật Hạ lờm hờn thờ dài, cô xoa xoa mi tâm của mình, dịu giọng hòa hoãn. "Vi Huyền Sương, nhìn, phải nhìn".

- Anh đi làm đi. Trễ bây giờ.

Huy Phong phì cười, đi đến xoa xoa đầu cô, khom người đặt nụ hôn nhẹ lên trán Nhật Hạ mới rời đi. Hành động thân mật dành cho Huyền Sương, lại khiến Nhật Hạ ngơ ngẩn. Thì ra cũng có lúc hẳn dịu dàng đến vậy. Nhật Hạ nhìn theo bóng lưng người đàn ông, cảm xúc thơ ấu ủa về. Anh mặc áo sơ mi trắng, ngồi giăng giải cho cô từng bài phương trình hóc búa. Thỉnh thoảng tới ngày "con gái", cô lại mè nheo anh, yêu sách này nọ, muốn nghỉ học. Anh biết cô kiêu chuyên, vẫn chiều chuộng hết mực, nên cuối cùng cô vẫn phải học, không được nghỉ buổi nào, vì anh muốn tận dụng thời gian bên cô. Mỗi năm sinh nhật của hai chị em, Huy Phong đều tặng riêng cho cô một ngôi sao giấy. Nhật Hạ luôn tặng lại cho Huyền Sương, vì cô biết Sương ám thầm yêu Huy Phong rất nhiều. Tiếng tin nhắn điện thoại làm Nhật Hạ sực tỉnh, Huyền Sương đã khám xong, trưa sẽ bay, chiều về tới Việt Nam. Nhật Hạ xem tin nhắn mỉm cười. "Ráng chịu thêm vài tiếng nữa, chiều nay Huyền Sương về rồi."

Tòa cao ốc Minh Vượng.

Minh Duy đang chăm chú làm việc, cánh cửa phòng bật mở, tiếp theo sau là tiếng nện "cộp cộp" của giày cao gót trên sàn đá hoa cương thật chói tai. Anh chỉ dừng tay vài giây, chẳng thèm ngược nhìn người đang đi vào, rồi tiếp tục công việc đang dở. Tổ Như thấy chồng ngó lơ mình, nũng nịu đi đến, ngồi lên bàn làm việc của Minh Duy, nhୋi người về phía anh. Hôm nay Tổ Như mặc áo hai dây trẻ cô, khoác áo khoác đồng bộ với quần tây. Nút áo không cài, khi cô khom người tới trước anh, toàn bộ đôi nú như đập thẳng vào mặt Minh Duy. Anh ngược mắt nhìn lên, rồi ngồi thẳng người, tựa vào thành ghế da, xoay xoay vẩy viết Baker trong tay. Minh Duy nhếch môi, nghiêng nghiêng đầu nhìn vợ, rồi lại nhìn xuống bờ mông tròn lẳn lơ đang để lên tập tài liệu, đôi con người đen lẳn lủng trườn mắt nhìn Tổ Như, rồi nhìn xuống tài liệu. Tổ Như hiểu ý nên leo xuống bàn, đi lại ngồi trên tay vịn ghế, tay à lẳn mò, ve vuốt bờ ngực vững chãi của Minh Duy, cất giọng mè nheo.

- Chồng à! Đã hết giờ làm việc, sao anh còn không về nhà. Chúng ta mới cưới chưa được bao lâu, anh để vợ anh cô đơn, để đi lo cho con bệnh hoạn, ăn cắp vặt?

Minh Duy quắc mắt nhìn vợ, tay cũng ngưng động tác xoay bút. Anh nhếch môi, gằn từng tiếng:

- Tổ Như! Tôi và em chỉ là hợp đồng, em mù chữ hay bị hoang tưởng? Em đẹp, nên đừng lời hay, đừng ngầm phản phun vào người khác, người bốc mùi sẽ là em

Tổ Như giận nổ dom đóm mắt. Tay cô nắm chặt, mặt đành lại thờ hồng học.

- Minh Duy! Em và anh đám cưới công khai. Trong xã hội, ai cũng biết em là vợ của tổng giám đốc Minh Vượng. Tại sao mình không thể là vợ chồng thực sự. Anh không yêu em, cưới em làm gì? Còn bắt em kí vào hợp đồng vợ vắn đó. Lúc đầu em nghĩ anh đùa, nhưng trò đùa này kéo dài hơn hai tháng, nên kết thúc rồi.

- Không ngờ em lớn mà ấu trĩ như vậy. Em xứng để tôi đùa sao? Tốt nhất em nên biết thân ngồi yên lằm bà Nguyễn đi, bớt bớt ăn tạp lại, trước khi nói suy nghĩ chút cho miệng lưỡi thơm tho. Còn nữa, chỗ tôi làm việc, người ngoài không phận sự miễn vào.

- Nhưng em là vợ anh.

- Tôi có vợ à? Luật pháp công nhận không? Vậy vợ ơi, em lằm bằm hợp đồng, em vui lòng lằm lại bàn moi.

Minh Duy cầm xấp hồ sơ đưa cho Tổ Như, anh nói từ tốn, gương mặt không nhìn ra cảm xúc khiến Tổ Như rùng mình, đứng lù ra phía sau, cau mày nhìn chồng, quấy túi ra về. Minh Duy chán ghét nhìn theo, tựa ra ghế thờ dài. Anh cảm điện thoại lên xem, hình nền là cảnh anh ôm Huyền Sương trong siêu thị, nét mặt cô gái nhỏ bé nép vào người anh thật đáng yêu. Anh phì cười, tắt điện thoại, cảm ảo khoác cũng rời đi.

Sau khi Nhật Hạ đi đón Huyền Sương về nhà, họ đổi lại đúng vị trí của nhau. Huyền Sương vừa xuống máy bay, tuy mệt nhưng vẫn đi chợ nấu nướng cho chồng, vui về học cách làm vợ đảm. Huy Phong cảm thấy vợ anh lạ lẫm, cảm xúc hôm nay không giống với hôm qua, nhưng giống với những ngày sống chung với nhau. Vậy rồi cuộc, Huyền Sương của hôm qua khác, hay hôm nay khác. Ngồi vào bàn ăn cơm, mùi vị thức ăn đúng là của cô, ánh mắt nụ cười cũng vậy, chỉ duy thứ cảm xúc của anh dành cho cô là không phải. Huy Phong nhìn vợ, thờ hắt ra, rồi cổ gạt qua mở suy nghĩ bông bong của mình. "Có lẽ do mình đã nghỉ quá".

Bằng đi hơn một tháng, Huyền Sương vẫn ngày ngày đi chợ nấu cơm chờ chồng về, họ ăn chung, ở chung nhưng ngủ riêng. Huyền Sương tuy buồn, nhưng cô vẫn cần mẫn ở bên anh, vì chỉ cần được nhìn thấy anh mỗi ngày cười nói là cô đủ hạnh phúc. Hôm nay, đang hí hụi nấu nướng, điện thoại cô reo, là số của Nhật Hạ.

Hai chị em gặp nhau. Nhật Hạ nhìn em mình, tuy cười nói nhưng trong đôi mắt vẫn phảng phất nỗi ưu tư. Nhật Hạ cầm tay em hỏi nư:

- Huyền Sương, em có muốn sinh con cho Huy Phong không? Anh ta có thể làm một người cha tốt không?

- Chị! Ai làm vợ cũng sẽ muốn sinh cho chồng mình những đứa con xinh xắn. Điều đó với em xa vời quá. Hic...hic....

Huyền Sương kéo tay áo chậm nước mắt. Phải chỉ cô là phụ nữ thật sự, dù không có chồng, nhưng có đứa con thù thì cũng vui. Đàng này... Nhật Hạ thương cảm cho em, đứng lên ôm đầu em gái tựa vào ngực mình. Mắt Nhật Hạ cũng mờ sương, nhìn xa xăm, cất giọng từ tốn.

- Huyền Sương! Chị sẽ sinh con thay em. Chị....chị có thai rồi, là con của Huy Phong.

Đang trong cơn buồn thương, Huyền Sương chấn động, đẩy chị ra, ngược nhìn Nhật Hạ đầy kinh ngạc. Nhật Hạ vuốt tóc em, nở nụ cười hiền dịu, cô ngồi xổm trước mặt em, thờ dãi:

- Đêm đó, hấn say và....tụi chị... nhưng tên đó không vô trong, chỉ bên ngoài mà chị lại có thai.

Nhật Hạ nở nụ cười thê lương, bao sự việc xảy ra, cứ ngỡ chỉ có trên phim, không ngờ hôm nay lại ứng lên cô. Con gái không chồng mà chưa đã trở thành vấn đề bình thường của xã hội, nhưng cô, cô là les, lại đi mang thai với em rể. Cuộc đời cô thiên biến vạn hóa, và biến cô này, cô vừa loạn luân, vừa biến thái. Cô đau trong tim, vừa thương cho em, thương tội cho bản thân mình. Huyền Sương nhìn chị, cũng ngồi sụp xuống ôm chầm lấy Nhật Hạ. Huyền Sương không biết chị là LGBT, cô đang nghĩ vì mình mà chị hi sinh nhiều quá, rồi sau sự việc này, cô người đàn ông nào đủ vị tha đến với chị hay không.

- Chị hai! Em xin lỗi, em hại chị rồi. Huhuhu

- Ngốc quá! Em có lỗi gì chứ, là chị.. chị tự nguyện mà. Nín đi, lo dưỡng sức mà làm mẹ. Nuôi một đứa trẻ không dễ đâu.

Huyền Sương gật gật, hai chị em lau mắt cho nhau, cùng ngồi lại bàn. Nhật Hạ lấy ra cuốn sổ khám thai, trên sổ khai tên của Huyền Sương, trao lại cho em.

- Em cầm lấy, về thông báo cho hấn. Để hấn chuẩn bị làm ba. Khi nào đi tái khám, chị sẽ nhắn cho em.

Huyền Sương nhận lấy cuốn sổ, trong đó có hình ảnh siêu âm em bé, chỉ là một chấm nhỏ bé xinh, chưa có tim thai. Cô cười, đôi mắt ánh lên niềm hạnh phúc ngọt ngào, thiêng liêng tình mẫu tử. Nhìn thấy Huyền Sương vui vẻ, Nhật Hạ cũng vui, hi sinh của cô xem như xứng đáng. Hi vọng có con rồi, Huy Phong sẽ yêu thương và quan tâm Huyền Sương hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đau

Huyền Sương cầm sổ khám thai vui vẻ về nhà. Cô hồi hộp chờ chồng về thông báo tin vui. Sau khi nấu nướng xong xuôi, cô lại mở sổ ra xem ảnh siêu âm, hạnh phúc như chính mình đang làm mẹ. Bên ngoài có tiếng xe, Huy Phong bước vào nhà, ngồi phịch trên ghế sofa, trông anh khá mệt mỏi. Huyền Sương vội đứng lên, lấy khăn lạnh đưa chồng lau mặt. Đang nhắm mắt dưỡng thần, chợt gương mặt cảm thấy mát lạnh, hương hoa màu đơn đoang thoảng nồng nàn, Huy Phong mở mắt, nhìn Huyền Sương, anh tính nói gì đó lại thôi, cầm lấy khăn từ tay cô, tự lau cho mình. Sau đó, Huy Phong lên lầu thay đồ, chuẩn bị xuống ăn cơm. Từ ngày ăn cơm của Huyền Sương nấu, lâu dần thành quen, nên mỗi ngày, anh luôn tranh thủ làm việc nhanh nhất để về ăn cơm cùng vợ. Anh mà về trễ, cô nhóc khờ đó lại chờ đợi, đau bao tử.

Trong phòng ăn, Huyền Sương bày biện rất nhiều món, hôm nay có đặc biệt vui vẻ. Sương lên mạng tìm hiểu về thai kì, triệu chứng qua từng quý, cô háo hức như chính bản thân mình mang thai thực sự. Huy Phong sau khi tắm táp đã tỉnh táo hơn, anh mặc bộ pijama lụa màu xanh than. Vóc dáng anh cao gầy, làn da trắng nền mặc dù đi cũng đẹp, ngay cả bộ ngũ cũng toát lên khí chất tao nhã. Anh ngồi vô bàn, nhìn đồ ăn trên bàn thoảng cau mày, anh quay nhìn Huyền Sương, cô đang đang cười tí mắt nhắm anh. Phong khó hiểu hỏi vợ:

- Nhà có khách à?

- Hà, dạ không, không có khách.

- Sao em nấu nhiều vậy?

- À, hôm nay em có tin vui, nên muốn ăn mừng với anh. Anh ăn đi, ăn xong em báo tin này, báo đảm anh vui lắm.

- Nói luôn bây giờ đi, nếu vui thì ăn cơm sẽ ngon hơn.

Huyền Sương hí hửng, chạy lên lầu, cầm xuống quyển sổ khám thai, bên lên đưa cho Huy Phong. Anh chấn động nhìn vào cuốn sổ, híp mắt âm thầm nhìn vợ, do cô cúi mặt nên không thấy nét rét lạnh trong mắt anh. Huy Phong cầm cuốn sổ, mở ra xem. Thai đã được 5 tuần, mặt anh đang lại, đóng cuốn sổ, xem mặt trước đúng là tên của Huyền Sương. Huy Phong nắm chặt cuốn sổ nhần nhúm, anh quắc mắt nhìn Huyền Sương, gần bắt đầu sợ đã tằm của em:

- Cà dòi tôi ghét nhất là ai lừa mình. Sao em dám???

Huyền Sương cả kinh ngược nhìn anh. "Chẳng phải chị nói đêm đó hai người đã....giờ anh ấy nói vậy là sao?". Cô nhìn anh, lắp bắp.

- Phong! Đêm đó....chúng ta....

- Đêm đó????? Em già ngu hay xem phim viễn tưởng rồi mộng du há. Em nghĩ em lừa được tôi? Huyền Sương, tôi biết rõ về em hơn em nghĩ, và tôi chấp nhận, vì điều đó không xấu. Nhưng mượn đứa con để ràng buộc chồng mình là việc ngu xuẩn nhất mà phụ nữ nghĩ tới. Một người chồng yêu em và có trách nhiệm, em không làm gì cũng sẽ yêu em. Một khi đã không yêu thì 10 đứa con cũng vô dụng, chỉ là em tự trói buộc cuộc đời của chính em. Huống hồ, em mượn con của người khác muốn trói buộc tôi?

- Không! Đứa bé là con anh, nó là máu mủ của anh.

- Em vẫn cố chấp. Em đi ra khỏi đây, về nhà mẹ em và suy nghĩ việc mình làm, vừa dối trá, vừa độc ác. Đứa trẻ dù chưa tượng hình cũng là con người, em bắt nó nhận người khác làm cha, nếu sau này lớn khôn, không may anh em yêu nhau, chẳng phải em gây tội loạn luân? Chưa kể nó sẽ mặc cảm ra sao khi biết mình chỉ là con nuôi? Còn tôi, kêu tôi chấp nhận làm thằng ngu để vợ lừa sao? Huyền Sương, tôi bắt đầu sợ đã tằm của em.

- Phong! Em không cố. Đứa bé thật sự là con anh. Phong, tin em đó là sự thật. Có nhiều điều em không thể tỏ rõ với anh, nhưng tình yêu em dành cho anh là thật. Em yêu anh là thật. Huhuhu! Anh có biết, vì yêu anh mà em đã phải đánh đổi những gì không? Em không mong anh sẽ yêu như em yêu anh, chỉ cần ở bên anh, ngắm nhìn anh mỗi ngày là em mãn nguyện. Nên em chấp nhận đánh đổi, cả tiền bạc, sức khỏe, nhân thọ. Em yêu anh, yêu không còn đường lui. Đừng đuổi em đi, Huy Phong!

- Tình yêu của em đắt quá, tôi với không tới. Nếu em không đi, thì tôi đi. Bây giờ, nhìn mặt em tôi chán ghét vô cùng.

Huy Phong đứng lên, vô phòng thay đồ lên xe chạy đi. Anh nhìn vào gương chiếu hậu, nét mặt đượm buồn đắm đuối nước mắt của Huyền Sương làm anh đau lòng. Nhưng nếu không dứt khoát, cô ấy càng lún sâu vào tội lỗi. "Đám mưa bán con của người khác, đó là một con người, Huyền Sương! Em làm anh thất vọng quá."

Huyền Sương thất thần nhìn theo đến khi chiếc xe mất hút. Cô điện thoại cho Nhật Hạ.

- Chị! Anh ấy không tin em. Anh bỏ em rồi. Giờ em phải làm sao, làm sao đây. Huhuhu. Tại sao lại như vậy? Em cứ tưởng đứa bé sẽ làm anh vui, nhưng anh lại nổi giận bảo em lừa anh. Chị! Đêm đó, thật sự hai người có không?

Huyền Sương đau đớn, gào lên trong điện thoại. Nhật Hạ chấn động, không ngờ Huy Phong đa nghi như vậy. Cũng đúng thôi, xuất tình bên ngoài, khả năng mang thai chỉ là 1/ 1000, mà cô lại dính ngay số 1 đó, nếu mưa Vietlot, không chừng cô trúng giải đặc biệt. Nhật Hạ cũng đau như Huyền Sương, lo cho em kích động, Nhật Hạ kêu em bình tĩnh, cô sẽ qua đón em về. Huyền Sương vừa khóc, vừa kể về sự việc vừa xảy ra. Cô cũng không hiểu vì sao Huy Phong lại lạnh lùng như vậy. Huyền Sương ôm điện thoại, cứ làm nhăm không thôi. Ngoài trời mưa bắt đầu nặng hạt, Nhật Hạ thắng xe trước nhà Huy Phong, cô thấy Huyền Sương đang ngồi thất thần trước sân, Nhật Hạ càng cảm hận Huy Phong. Cô kêu em gái mở cửa, nhưng Huyền Sương đã rời vào vô thức, không còn nghe gì nữa. Nhật Hạ quyết định leo rào vô với em. Cô chạy lại ôm hai vai Huyền Sương, gọi lớn.

- Huyền Sương! Em nghe chị không? Huyền Sương?

Sương ngược đôi mắt xáo rốing mạn đại nhìn chị, nở nụ cười thê lương. Cô ôm chầm lấy Nhật Hạ, khóc rống như đứa trẻ. Nhật Hạ ôm lấy em gái vô vẻ, đột nhiên trong bụng Nhật Hạ cảm thấy nhảm nhảm đau, cô cố chịu để vô vẻ em. Huyền Sương sau khi khóc rống, nhớ tới Huy Phong đuổi mình đi, cô đứng phắt dậy, lật đặt chạy ào ra cửa, ấn mã số mở cửa, vụt chạy vào màn mưa trắng xóa. Nhật Hạ đau nhiều hơn, cố gắng đứng lên chạy theo em. Huyền Sương với đôi chân trần cứ mãi miết chạy. Xa xa, một chiếc xe máy chạy với tốc độ cao đang lao về phía Sương. Nhật Hạ phía sau hoảng hốt, chạy nhanh tới đẩy em tránh khỏi tai nạn, nhưng xe chạy tốc độ quá cao, nên bản thân cô tránh không kịp, chiếc xe phản khối lớn đâm trực diện vào Nhật Hạ, hất cô văng về phía trước. Tiếng thắng xe ken két, vệt bánh xe ma sát trên nền đường cháy khét, cũng không tránh được tai nạn. Huyền Sương quay lại, thấy chị nằm sõng soài ướt sũng trên nền đất loang máu tươi. Cô chạy lại, ôm lấy chị hốt hoảng tột độ. Cô lay lay gương mặt nhợt nhạt của Nhật Hạ, lắp bắp:

- Chị hai! Chị có sao không? Chị tỉnh lại đi. Em xin lỗi. Huhuhu.

Dưới màn mưa trắng xóa, Huyền Sương ôm lấy cơ thể mềm nhũn của Nhật Hạ gào khóc điên dại. Máu rơi của chị, của cháu hòa vào nước mắt của Huyền Sương. Mưa rơi dày đặc, nhưng ý thức của Huyền Sương ngày càng mong manh. Người đi đường đứng trong mái hiên của quán xá xung quanh hiểu kì chi trò. Chỉ riêng người tài xế lồm cồm bỏ dậy, rút điện thoại gọi cứu thương. Anh hỏi Huyền Sương số điện thoại người nhà, nhưng cô cứ ngất ngất ngời ngời.

đỏ óm thân thể lạnh lẽo của Nhật Hạ, mất hẳn ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Yêu cầu buông tay

Hôm nay, bà Vy ngủ không an giấc, cứ chấp chôn mộng寐

Tiếng điện thoại đánh thức bà, nghe xong điện thoại, bà vợ vội bóp tiền chạy vô bệnh viện, đồ cũng không kịp thay.

Trên hàng ghế đợi trước cửa phòng cấp cứu, Huyền Sương ngồi co ro đơn độc, người cô sùng nước màu nhò nhò như máu. Bà Vy vội chạy đến, xem xét tay chân con, may quá con bé không sao. Vậy máu này là của ai, chẳng lẽ của... nghĩ tới đó, cửa phòng cấp cứu bật mở, vị bác sĩ trung tuổi bước ra, bà Vy vội chạy lại bác sĩ, hỏi thăm tình hình.

- Hiện tại, bệnh nhân đã qua con nguy hiểm, riêng về đứa bé, chúng tôi đã cố hết sức.

Huyền Sương nghe bác sĩ nói, đột nhiên đứng phắt dậy, lắc đầu nguầy nguậy.

- Không! Không phải. Con tôi còn sống, nó không chết.

Bà Vy đau lòng nhìn con, cảm ơn bác sĩ rồi đến bên con, nắm bàn tay đang lạnh run của con xoa xoa.

- Không sao đâu, con bình tĩnh lại đi Huyền Sương! Có mẹ ở đây rồi. Mọi việc mẹ sẽ gánh vác thay con.

Bà ôm con vào lòng, đứa con yếu đuối bé bỏng của bà. Sao hai chị em nó lại khổ vậy chứ. Nếu trên đời có tội nghiệp, bà nguyện gánh thay cho hai đứa con được an ổn. Con gái nhớ đức cha, ông bà xưa nói có sai bao giờ. Bà ôm Huyền Sương cùng khóc, khóc vì xót con, khóc vì bất lực nhìn con đau đớn mà không thể làm gì. Bà dắt Huyền Sương vào thăm Nhật Hạ, đứa con gái mệnh khổ, vừa tượng hình đã bị ba ruột ruồng bỏ, sinh ra bị bắt rời xa vòng tay mẹ, lớn lên vì thương em mà bỏ cả thân phận, đến lúc trưởng thành, cũng vì em mà mất đôi con gái, ngay cả đứa con chưa tượng hình, cũng vì hai chữ yêu thương. Nhật Hạ, bao giờ hai chị em con mới hết khổ. Huyền Sương nhìn chị an tĩnh nằm trên giường bệnh với đôi mắt ráo hoảnh. Người chị gái đã luôn yêu thương che chở cho cô từ tấm bé dù hai người chỉ hơn nhau 10 phút. Vì vai trò làm chị mà chị hi sinh cả cuộc đời bao dung. Phận làm em chỉ biết nhận, chưa trả được gì, còn hại cháu, xém nữa hại luôn sinh mạng mong manh của chị. Huyền Sương đi đến bên giường, nhìn chị nọ nụ cười thê lương:

- Chị hai! Chị dậy đi, em xin lỗi. Em không bắt chị thay em nữa, chị dậy đi, dậy dẫn em đi chơi, đi mua kẹo. Em không dám đi một mình đâu, chị hai. Em thích gương mặt của chị cười thôi, chị nằm như vậy, em sợ lắm. Huhuhu.

Huyền Sương lay lay Nhật Hạ, lực tác động ngày một mạnh hơn. Bà Vy ôm vai Huyền Sương, vỗ vỗ:

- Sương! Chị còn ngấm thuốc mê chưa tỉnh được đâu, con đang làm chị đau đó.

- Mẹ, là tại con, con đã giết con của con, giết luôn chị. Người đáng chết là con. Mẹ, mẹ giết con đi. Hahaha, một đứa bệnh hoạn, biến thái như con không nên tồn tại. Sống chỉ làm nhục gia đình, đau lòng mẹ cha. Làm cái có cho người đời khinh khi. Hahaha! Đáng, tội của con đáng lắm. Hahaha! Bà nói đúng, đáng lý ra mẹ nên bóp mũi cho con chết từ khi lọt lòng kia. Hahaha

- Huyền Sương! Con bình tĩnh lại đi, chị con không sao, con không có lỗi gì cả, Huyền Sương!

- Mẹ, mẹ gọi sai rồi, con là Duy Tuấn, Huyền Sương của mẹ nằm kia kia. Hahaha.

- Huyền Sương! Con bình tĩnh lại đi, không ai trách con, chị con đã hi sinh cứu con, con phải khỏe mạnh nếu muốn chị con vui khỏe, hiểu không?

- Đã nói con là Duy Tuấn mà, con không phải Huyền Sương, không...không phải.

Huyền Sương bị kích động, ôm đầu chạy đi. Bà Vy vội đuổi theo con. Vừa chạy, bà vừa la nhờ y tá báo vệ giữ cô lại. Bác sĩ phải tìm cho cô mũi an thần, cô mới chịu yên. Huyền Sương được nghi ở phòng đặc biệt, biết con đã ngủ say, bà điện thoại cho Huy Phong, báo tin của Nhật Hạ. 30 phút sau, Huy Phong đã có mặt ở bệnh viện, bà Vy nhìn con rề bằng tia mắt ân hận. Bà dắt anh đến đứng bên ngoài phòng bệnh ngo vào trong, Nhật Hạ nhọt nhạt, nằm đó yếu ớt và có đom. Bà nhìn con gái rồi nhìn tới con rể, trong lòng dâng lên cổ tức giận, nhưng ràng kiềm chế. Do con bà yêu nó, yêu si mê mù quáng. Giờ nó đã điên loạn, thì cũng nên dứt khoát buông bỏ, bà không muốn mất cả hai đứa con gái vì người đàn ông tàn nhẫn này. Bà Vy cầm hồ sơ bệnh án của Nhật Hạ, đưa Huy Phong xem. Hai mẹ con cùng đi ra khuôn viên bệnh viện trò chuyện.

Huy Phong chấn động, cô ấy mang thai thật, "không lý nào, rõ ràng nàng không phải phụ nữ cơ mà". Huy Phong nhìn bà Vy khó hiểu. Bà thờ dài, đưa ra tờ giấy đơn phương xin ly hôn về phía Huy Phong:

- Huy Phong! Với tư cách làm mẹ vợ, mẹ yêu cầu con buông tha cho con gái của mẹ. Mẹ sinh con ra, cực khổ nuôi lớn không phải để cho con dần vật trở thành người không ra người, ngòm không ra ngòm. Nếu con không yêu vợ, không muốn chung sống với nó cả đời, vậy yêu cầu con buông tay, để mẹ dắt nó về.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ngoại tình

Vùng quê miền Tây thập niên 90

Dương Thành và Tường Vy lấy nhau đã lâu, nhưng không có con. Dòng họ sốt ruột, hối thúc, ép phải có con mới cho thừa kế gia sản. Hai vợ chồng chạy chữa nhiều năm nhưng không được. Họ quyết định lên thành phố làm thụ tinh trong ống nghiệm. Do lo sợ xấu hổ mình không sinh được con, nên Dương Thành và vợ âm thầm đi, khi có kết quả mới báo cho dòng họ.

Trong lúc vợ nằm phòng chờ phôi, Dương Thành vốn tính trăng hoa, ông theo và tán tỉnh một người phụ nữ đang nuôi chồng bệnh tên Ngọc Linh. Ông thấy ở cô ấy nét đẹp mặn mà, hiền dịu. Và đặc biệt, cô ta có thằng con trai trông rất lạnh lợi, thông minh. Ông từng nghĩ nếu có ấy chịu, biết đâu mình sẽ có một đứa con trai vừa đẹp, vừa giỏi. Khi chồng Ngọc Linh xuất viện, Dương Thành cũng lần mò tới nhà cô muốn tỏ tí, vì vợ nằm phòng dưỡng phôi, không đáp ứng được cho già. Để có tiền chạy chữa cho chồng, nên Ngọc Linh đã ngoại tình.

Tường Vy cấy phôi thành công, nằm dưỡng thai được 2 tháng thì được cho về quê an thai. Dự tính gần sinh sẽ lên lại thành phố. Đêm đó có đoàn lô tó về hát, Tường Vy vốn mê cái lương, xin chồng đi xem. Có mãi mê coi, đang phấn khích, đột ngột đau bụng đẻ. Dương Thành hồ hoán mọi người, mấy chị đợi lô tó vội đưa Tường Vy vô trong, đỡ đẻ đã chiến. Nước ối sả rất nhanh, đưa đi bệnh viện sợ không kịp, nên mấy chị trong đoàn làm bà mụ luôn. Người tinh khôn to, người nấu nước, tìm thuốc...

Trải qua cơn đau vật vã, Tường Vy hạ sinh một bé gái khaú khinh, cô nhìn con, nớ nụ cười hạnh phúc. Nhưng chưa kịp vui lâu, bụng Tường Vy nhói lên con co thắt dồn dập. Trưởng đoàn lô tó mang bé gái trao lại Dương Thành, quay vào trong xem xét, 10 phút sau, thêm một bé trai chào đời, cất tiếng khóc to khỏe. Nghe được tiếng con khóc, Tường Vy mẫn nguyện và ngất đi. Mọi người lại xúm xít đưa cô đi bệnh viện.

Trong khi vợ cấp cứu thập tử nhất sinh, ngoài đây, Dương Thành nhìn 2 đứa trẻ trong đầu bao toan tính. "Con gái là con người ta, nuôi lớn mang cho không trắng khác, đã thế còn phải biểu theo của hồi môn, mình có con trai là đủ". Dương Thành lên bóng đứa bé gái còn nằm nôi đem đi. Hân trao con cho đoàn lô tó, hân báo nhà hân ghét con gái, sinh con gái sẽ thả trôi sông, hân thương con, không nỡ nhìn con chết, nhờ đoàn cô đi ngang qua cô nhi viện cho bé vô dùm, vợ hân bị băng huyết cấp cứu, hân không đi lâu được. Trưởng đoàn nhìn đứa trẻ đồ hỏn do chính tay mình đỡ con chào đời thương cảm, nên đồng ý với Dương Thành. Đoàn lô tó mang theo đứa bé rồi đi trong đêm. Dương Thành không ngờ kế hoạch thành công dễ dàng, hân ta quay vô bệnh viện chăm vợ, hồ hạo mắt con, bé bị bắt cóc. Thôi đó rộ tin mẹ mìn chuyện bắt có con nít, nên ai cũng tin con gái hân bị bắt thật. Bệnh viện sợ trách nhiệm, Dương Thành không truy cứu nên sự việc được ếm nệm, xem như Dương Thành có duy nhất một con trai tên Duy Tuấn, người thừa kế dòng họ.

Tường Vy tỉnh lại, nghe tin con mà đau lòng, nhiều ngày trôi qua nghe ngóng tin tức bất tâm. Cô cố gắng sống vì đứa con còn lại.

Từ bé, Duy Tuấn luôn tỏ ra nhẹ nhàng, yếu đuối, thích kẹp tóc, chơi búp bê. Dương Thành nhiều lần đánh con in lẫn ngang dọc, cho con học bơi, đá bóng... nhưng Duy Tuấn vẫn yếu đuối, không mạnh mẽ, hoạt bát lên được. Dương Thành bực tức, dắt Duy Tuấn lên thành phố, tìm chỗ cho con học võ, nhân cơ hội đó, tìm Ngọc Linh cấy giống. Chồng Ngọc Linh vào giai đoạn cuối, gia đình khánh kiệt, cô đành liều. Hôm đó, cho chồng uống thuốc ngủ xong, hai người bắt đầu trò nhân ngã. Đang trời cao ráo, chồng Ngọc Linh đi ra phòng khách uống nước, thấy vợ ngang nhiên ngoại tình trong nhà, ông phẫn uất ngã lăn ra, mắt trợn trừng. Huy Phong đi học về, thấy bé trai ngồi chơi một mình trước cửa, trông em rất đáng yêu.

- Em trai! Sao ngồi đây? Em lạc mẹ hả?

- Dạ không có, em chờ ba em. Ba em ở trong đó.

Duy Tuấn chỉ bàn tay bé xiu vào trong, Huy Phong nhìn theo cau mày lại. Anh mở cửa, chạy xộc vô nhà. Vừa vô trong, Huy Phong quăng vội cặp sách, lại đồ ba mình đang trơn truồng, sùi bọt mép giật giật. Còn trên ghế sofa là đôi nam nữ lòa lổ, đang quần chung một cái miễn nhìn ba của anh. Huy Phong quỳnh quáng đồ ba, lấy tay chùi nước đang trào ra từ miệng của ba, mắt anh nhạt nhòa.

- Ba! Ba sao vậy ba ơi?

Vừa mếu máo, Huy Phong quắc mắt nhìn tên đàn ông heo nọc kia, quát lên với mẹ mình:

- Còn không kêu cấp cứu. Muốn giết ba phải không?

Lúc này, Ngọc Linh mới hoàn hồn, kéo đồ mặc vô, chạy ra đầu hẻm gọi cấp cứu. Trong này, Dương Thành nhếch mép đứng lên, mặc quần áo, đặt lên bàn một xấp tiền rồi rời đi. Hấn dất Duy Tuấn về quê.

Huy Phong nhìn theo bóng lưng tên hung thủ gián tiếp giết cha mình bằng đôi mắt căm phẫn u ám. Lát sau, Ngọc Linh hốt hải chạy về, theo sau có vài người thanh niên, họ vào nhìn ba của Huy Phong ai cũng sợ. Thân thể ông tái xanh, mắt đờng tròng, và miệng vẫn trào dịch, họ bịt mũi, kêu Linh kêu thợ hòm, vì người đã chết, đi bệnh viện chi nữa. Ngọc Linh nhìn chồng, lại gấn run run sở mũi, quả thật chồng cô đã đi. Linh ngồi bên xác chồng, nờ nự cười thê lương. Cô ngoại tình để kiếm tiền cứu chồng, chứ không phải như thế này. Ngọc Linh ngồi đó, thất thần xáo rỗng bên xác chồng và người con trai trở nên âm trầm, lạnh lùng như băng.

Sau đám tang của cha, Huy Phong trở nên lảm lì, ít nói. Anh tự học, có gắng tự kiếm tiền để không nhờ vô mẹ. Anh không muốn một ngày nào đó, mẹ anh lại viện cớ vì anh làm cái việc dơ bẩn đó.

Về quê, Dương Thành đối xử với con ngày càng tệ, thằng bé càng lớn càng bộc lộ nử tính. Dương Thành sợ mang tiếng, ngày qua ngày, hấn đánh con ngày một nhiều và danh ác hơn. Bà Trương Vy thương con, nên quyết định bỏ con trốn đi, cho con được làm chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 11: Bách hợp 18+

Duy Tuấn càng lớn càng bộc lộ nử tính, những trận đòn em phải chịu ngày càng gia tăng. Trương Vy nhìn con mà đau lòng, cô quyết định trốn tiền nhà chồng, ôm con bỏ lên thành phố.

Định mệnh xui khiến, cô thuê nhà đối diện nhà của Huy Phong. Trương Vy vừa đi buôn bán, vừa truy tìm tung tích con gái lớn. Duy Tuấn suốt ngày ru rú trong nhà, rất ngại ra đường. Vy gửi con đi nhà trẻ, nhưng em lại bị bạn bè trêu chọc vì Tuấn mặc đầm đi học. Trên đường về, Tuấn bị mấy học sinh tiểu học khác ném đá, Huy Phong đã cứu Duy Tuấn, nhưng anh không biết Duy Tuấn là con trai.

- Này em! Nhà em ở đâu? Anh đưa em về.

Duy Tuấn ngược đời nhất sự sệt nhìn Huy Phong, rồi đưa tay chỉ về hướng nhà mình. Đoạn đường về nhà không xa, nhưng Trương Vy luôn đưa đón con đi học. Hôm ấy, cô bận việc nên đi đón trễ, Duy Tuấn thấy đoạn đường cũng gần nên muốn tự về nhà, không ngờ cơ duyên gặp gỡ Huy Phong.

Từ sau khi rời đi, đoàn lũ tò không giao đưa bé gái vô cô nhi viện, mà nhận nuôi. Chị Hai Phương trường đoàn đã đặt tên bé là Huyền Sương, vì bé sinh ra vào buổi tối, bị người nhà ruộng bỏ cũng trong đêm đen sương giăng phủ. Huyền Sương tuy là con nuôi nhưng vẫn được làm giấy tờ tùy thân đầy đủ. Huyền Sương sống với mẹ và các dì, các dì có con gái, có LGBT, họ sống cùng hai Phương, không cần đàn ông, và không lấy chồng.

Thưở nhỏ, Sương cũng vô tư như bao đứa trẻ khác, dù không có ba nhưng cô cũng không bao giờ buồn, vì cô có mẹ và dì.

Rồi khi lớn lên một chút, cô lờ mờ nhận ra có gì đó sai sai, mẹ và dì rất, rất kì quặc. Họ ăn chung, ngủ chung và thỉnh thoảng tắm chung. Ánh mắt họ trao nhau rất tình tứ, có chị em nào lạ như thế không? Có lần, nửa đêm cô buồn tè, ngồi dậy lờ mờ đi vô nhà vệ sinh, cô cũng không mờ đèn vì nhà vệ sinh nằm giữa phòng của cô và họ. Vừa ra khỏi phòng mình, Sương đã nghe âm thanh thờ dốc, rên rì. Tiếng cười nói rúc rích, âm thanh "uhm...ah. uhm..." đầy hoan lạc. Ánh sáng từ phòng của mẹ hắt ra thật chói mắt, Huyền Sương tỉnh cả ngủ. Nhìn vào trong qua khe cửa khép hờ, lần đầu tiên cô thấy cảnh sex, người thật việc thật, không phải qua phim ảnh.

Hai người trần như nhộng quần lầy nhau, đi Loan đang trườn trên người đi Hoa, hôn lên từng tác da thịt, tay Hoa lần mò bóp vào một bên ngực của Loan, tay kia thọt ra vô đều đặn ở phần dưới. Hoa trườn như rắn, dùng ngực mình mon man, vuốt về người Loan, Loan nằm đó nhắm mắt, thỉnh thoảng cong người lên hưởng thụ... Bỗng nhiên Loan bật dậy, xoay người đặt Hoa nằm dưới, hôn Hoa thắm thiết. Miệng Hoa có nút, cạy miệng Loan ra, nút chùn chụt lười của Loan, nước miếng họ nhấp nháp, bóng loáng ướt hết môi cả hai. Loan thẳng người nhìn Hoa cười, Hoa hôn lại Loan, hôn từ cổ, xuống vai, ngấm một bên ngực day dưa, tay se se nhẹ đầu ti bên còn lại. Và Hoa phối hợp nhịp nhàng, Hoa những lên hôn Loan, tay Hoa mân mê cổ bé của Loan, tay kia Hoa tiếp tục xoa nắn, vắn về núm hoa của Loan. Hai người cùng đắm chìm trong hoan lạc, không hề hay biết có đôi mắt mờ to kinh ngạc đang nhìn. Huyền Sương thờ dốc, ôm lấy trái tim thỉnh thịch của mình chạy về phòng. Cô chưa định hình được động thái của hai dì, nhưng Sương có cảm xúc lạ, tim đập mạnh và thích. Từ đó, Huyền Sương hay thức khuya hơn, để rình xem phim thật

Khi Huyền Sương lớn khôn, cô biết mình bị cha ruộng bỏ vì mình là con gái, thêm một phần các dì không thích đàn ông, nên tâm lý của Huyền Sương trái ngược với Duy Tuấn, như một tomboy.

Trương Vy tìm đến nhóm Loto, chị Phương nhận ra ngay người mẹ trẻ đêm đó. Hai người ngồi tâm sự với nhau. Chị Phương thông cảm cho nỗi đau của Vy, biết cô không sống cùng chồng nữa nên cũng an tâm khi trao trả Huyền Sương. Tội con bé phải theo đoàn đi đây đi đó. Chị Phương trao lại giấy tờ tùy thân của Sương, ra phường xác nhận lại danh tính của mẹ là Trương Vy. Trương Vy dắt con gái về nhà ở chung. Do đã đổi tên trên khai sinh ở phường, hàng xóm khu ấy chủ yếu là dân lao động, sáng đi làm, tối ngủ, không ai chú ý chuyện nhà người khác, họ cũng chỉ biết Trương Vy có độc nhất con gái Huyền Sương.

Huyền Sương đi học, về nhà dạy lại cho em. Duy Tuấn trốn suốt trong nhà, anh sợ tiếng đàn mới nữa khinh khi. Đến khi lớn hơn, việc học nặng hơn, nên Trương Vy đã thuê Huy Phong dạy kèm Huyền Sương, truyền hình trực tiếp qua camera lên loa cho Duy Tuấn. Duy Tuấn ngày càng căm hận Huy Phong, nhưng tình cảm của Huy Phong chỉ dành cho Huyền Sương.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 12: Thằng và con

Theo năm tháng trôi đi, Huyền Sương và Duy Tuấn cũng trưởng thành, và Duy Tuấn ngày càng si mê Huy Phong. Nhưng do bà Vy bỏ quê đi với, không trốn được giấy tờ tùy thân của con, nên Tuấn muốn ra đường, đều đội tóc giả, mặc váy dưới danh nghĩa Huyền Sương. Do ru rú ở trong nhà nên Tuấn ngày càng rụt rè, khép nép. Huyền Sương thương em, cô muốn em có một danh phận rõ ràng, nên tự đổi tên thành Nhật Hạ, ánh nắng mặt trời mùa hạ, cô muốn đưa em mình ngang cao đầu ngoài ánh sáng. Chính tính cách mạnh mẽ của chị hai làm Duy Tuấn khát khao được làm chủ mình. Từ ăn mặc tới đầu tóc, Tuấn đều bắt chước Nhật Hạ. Nhật Hạ càng lớn càng xinh đẹp, tính cách mạnh mẽ đáng yêu, dần khắc vào tim Huy Phong hình bóng của cô.

Sau khi tốt nghiệp lớp 12, Nhật Hạ quyết định đi du học. Cô muốn nhường thân phận và tình yêu đầu đời cho em. Đã là định mệnh thì không thể tránh, nên dù bay hơn nửa vòng trái đất, họ vẫn gặp nhau nơi đất khách quê người.

Vào một ngày đầy nắng của tiết trời tháng tư. Huy Phong đã mua một sợi dây chuyền làm quà tặng Huyền Sương. Anh qua nhà Huyền Sương, gặp bà Vy đang nấu ăn, còn Huyền Sương thật đi lo giấy tờ du học. Phong xin phép bà Vy cho nói chuyện với Sương, bà Vy ngại ngùng chưa biết từ chối sao. Bà không thể cho Phong biết Huyền Sương thật đi du học, vì Duy Tuấn sẽ qua Thái giải phẫu, sống ở Việt Nam với danh phận của Huyền Sương. Thấy bà Vy chán chừ Huy Phong nhoeen miệng cười, xin đi nhờ nhà vệ sinh. Anh vô nhà vệ sinh tăng tệt, khóa van nước, giả vờ bồn cầu bị hư, muốn đi nhờ toa lét trên lầu. Bà Vy lo nẫu com nên đồng ý chẳng may may nghỉ ngơi. Một phần vì Duy Tuấn ở trên phòng luôn khóa trái cửa, nên bà khá yên tâm.

Huy Phong cầm hộp quà, môi nhếch lên độ cong hài lòng. Anh rón rén từng bước lên lầu, muốn tạo bất ngờ cho Huyền Sương. Duy Tuấn đang xem phim trong phòng ngủ, chợt buồn đi nệ, anh đeo luôn tai nghe bluetooth đi qua nhà vệ sinh. Đứng lúc này, Huy Phong vừa lên tới nơi, anh ngo vô phòng, trên bàn, chiếc laptop vẫn đang mở bộ phim Chiếc lá cuốn bay của Thái Lan. Huy Phong chỉ phì cười, đúng là con gái, ai cũng mê phim. Chợt nghe tiếng nước chảy nhỏ nho, cửa nhà vệ sinh lại không đóng. Huy Phong hơi cau mày suy nghĩ. Anh rón rén đi tới nhà vệ sinh. Qua khe cửa, Huy Phong đã chiêm ngưỡng nguyên con, Duy Tuấn đang đứng xà bầu tắm sự. Vật nam tính kia vẫn đang sản xuất ra nước đều đều, tiếng nước chảy anh nghe xuất phát từ nó. Huy Phong cả kinh, nhìn bóng nghiêng của Duy Tuấn mà đau lòng. Anh xấu chuỗi lại tháng ngày vừa qua, mới nhận ra Huyền Sương là con trai mang tâm hồn con gái. Anh là hốc, lẳng lẳng đi xuống cầu thang, mang theo hộp quà chứa tình yêu đầu đời. Huy Tuấn sau khi trút bầu tâm sự, anh vui về về phòng xem phim tiếp, không hay bao gióng báo đang chờ.

Huy Phong trở về nhà với tâm trạng bần thần. Cất hộp quà vào ngăn kéo, Huy Phong quyết định đi du học, rời xa Huyền Sương, quên đi mối tình bệnh hoạn. Ở nơi trời Tây, Huy Phong và Huyền Sương học cùng trường, khác chuyên ngành. Hai người tuy vẫn thường gặp nhau, nhưng đều ngo lờ, vô như không quen biết.

Huyền Sương học chung ngành với Minh Duy, anh ấn tượng cô bới nét đẹp cá tính, nhưng vẫn rất thuần Việt. Nhiều lần, Minh Duy bắt gặp ánh mắt xa xăm của Huyền Sương nhìn Huy Phong, anh thoáng buồn:

- Huyền Sương! Nếu em thích hẳn, sao không mạnh dạn bày tỏ.

- Ai thích anh ta?

- Em, không phải sao, cái cách em nhìn Huy Phong rất....rất tha thiết. Mà cũng phải thôi, hẳn là một trong 3 học sinh nhận học bổng của trường. Con gái không tham danh thì tham tài, chẳng phải sao?

- Anh là phụ nữ sao?

- Ấy, ấy, đừng nói vậy tội anh chứ. Anh chuẩn men đấy, không tin thì em làm bạn gái anh đi. Hahaha.

- Giải hàng ghế nhì. Anh thắng hay con em không care. Muốn em làm bạn gái, trừ phi anh "con". Vì em không có thắng. Hìhìhì.

Nói nhô vào tai Minh Duy, nhìn từ xa giống như họ đang hôn nhau. Huyền Suong phì cười rồi tập bỏ đi. Sau lưng cô là gương mặt đực ra ngó theo, đến khi cô khuất sau cánh cổng, Minh Duy xoa mi tâm phì cười. " Nếu bé con mà có được em, anh cũng sẵn sàng, cô bé ơ".

Xa xa, ánh mắt thâm trầm của người đàn ông, quan sát một màn vừa rồi mà trở nên rét lạnh. Anh vẫn biết Huyền Suong là nam, anh bỏ đi du học muốn tránh đoạn tình cảm này, vì sao vẫn cho họ gặp nhau. Dù dạn lòng bơ cô gái ấy đi, nhưng trái tim lại sai khiến ánh mắt liếc nhìn, âm thầm dõi theo hình bóng ấy. Để mỗi lần thấy Huyền Suong vui vẻ với Minh Duy, trái tim anh dâng lên khỏi buồn bực vô cớ. Đỉnh điểm là hôm nay, cô còn chủ động hôn Minh Duy, làm Huy Phong ăn cả hủ dấm. Buồn bực, anh bỏ đi bar, tại đây Huy Phong gặp gỡ Tổ Như.

Tổ Như, một cô gái châu á chính hiệu, đang tranh cãi với bảo vệ quán bar. Tổ Như trang điểm nhạt, nên trông khá trẻ, bảo vệ sợ cô chưa đủ 18 nên không cho vào. Mà Tổ Như không mang theo thẻ để chứng minh. Họ tranh cãi qua lại khá quyết liệt. Huy Phong khá thích thú cô nàng này, người Châu Á, trẻ nhưng nói tiếng Anh rất lưu loát và chuẩn, đặc biệt, cô nàng không trang điểm lòe loẹt như những sinh viên khác qua đây. Huy Phong quyết định đi lại giải vây cho cô ta. Anh nói cô ấy là bạn anh, Huy Phong đưa ra thẻ sinh viên của mình, dúi vào tay bảo vệ tờ 5 đô. Tên bảo vệ nhìn tấm thẻ, là thẻ thật, thêm tờ 5 đô nên dễ dàng cho qua. Tổ Như ngược nhìn anh, nháy mắt cảm ơn, rồi đi vào trong. Cứ tưởng cô vào bar chơi, nhưng hôm đó, Tổ Như vào bar để đón một bạn gái khác ra về. Huy Phong nhìn thấy, miệng khẽ cong lên, vì càng có hứng thú với cô. Hi vọng cô ấy là gái thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Lột xác

Trên đời này, không có tình yêu nào đòi hỏi bạn phải buông tha tôn nghiêm hay lăng phí bản thân mình. Tình yêu là một dạng cảm xúc cao cấp của con người, thứ tình cảm ám áp cho bạn hy vọng, niềm vui, có thể làm cho bạn từ bất an đến cảm thấy an toàn. Nếu bạn không cảm giác được những điều này, có nghĩa là bạn đã dùng sai cách để yêu, hoặc là...bạn yêu nhầm người rồi.

Huy Phong muốn lãng quên Huyền Suong, nên đã cho Tổ Như cơ hội. Họ cùng đi ăn, hẹn hò như những đôi tình nhân thật thụ. Huy Phong điện thoại cho trợ lý, nhờ mỗi tháng âm thầm chuyển tiền cho mẹ của Tổ Như ở Việt Nam.

Nhật Hạ thấy Huy Phong quen Tổ Như, đương nhiên là giận, và buồn thay cho em, nhưng cô cũng không biết làm sao, thế là lại trút lên bao tải Minh Duy:

- Minh Duy, anh nói xem có Tổ Như kia có gì mà ai cũng vây quanh?

- Đâu phải ai cũng. Anh đâu có, anh chỉ vây quanh mình em thôi. Hahaha

- Hừ!!!! Nếu anh của được Tổ Như, em sẽ tin anh là trai thẳng.

- Anh thẳng hay không tự anh biết, nhưng nếu của Tổ Như để Huy Phong về với em, thì anh không cao thượng vậy đâu, cô bé.

- Anh sợ thua anh ấy chứ gì. Biết quá mà.

- Hơ, anh mà thua hẳn, còn khuya. Em đừng khích anh, chiều này không dùng được đâu. Bàn lĩnh thẳng đàn ông không phải tranh giành một con đàn bà ham tiền, mà là làm cho người phụ nữ mình yêu hạnh phúc. Có Tổ Như kia, nhìn là biết loại người thực dụng, anh đâu có rảnh rỗi đi tranh giành một búp bê di động hà em. Hahaha. Chỉ bằng em lấy thần báo đáp, anh sẽ suy nghĩ lại cho Huy Phong một bài học thay em. Hẳn đối khoai tây lấy khoai sùng kệ hẳn. Hahaha

- Anh dám tổn thương anh ấy, em sẽ không tha cho anh. Không thêm nói với anh nữa. Em vào lớp đây.

Nhìn Nhật Hạ đi khuất, gương mặt đang cười của Minh Duy trầm lại, anh dứt hai tay vào túi quần, lặng lẽ bước đi trong ánh dương đầy cô đơn. "Huyền Suong, bao giờ em chịu mở trái tim cho anh bước vào".

Dù ở bên Tổ Như, nhưng Huy Phong vẫn rất lạnh nhạt, anh không hề có chút cảm xúc nào. Ngược lại càng thêm bức bối, là do anh yêu sai cách hay yêu không đúng người?

Việt Nam

Duy Tuấn đã lo xong thủ tục qua Thái Lan giải phẫu. Tường Vy qua chăm sóc cho con. Dù đã chuẩn bị tâm lý trước, nhưng bà Vy vẫn đau lòng nhìn con quần băng trắng khắp người nằm trên giường bệnh. Một người chuyên giới bình thường suy giảm 10 - 20 năm tuổi thọ, riêng Duy Tuấn còn phẫu thuật mặt cho giống Nhật Hạ, làm một Huyền Suong thật thụ.

Rõ ràng gần một năm, Duy Tuấn mới hoàn toàn lột xác thành Huyền Suong, giống Nhật Hạ như hai giọt nước. Thời gian đầu, cô đều đặn mỗi ngày chích học - mon nữ, sau 2 năm mới giãn ra, chuyển sang đường uống. Ban đầu còn nhờ y tá tiêm, sau này thấy phiền quá nên Duy Tuấn tự tiêm luôn. Đứng ngắm mình trong gương, Huyền Suong gọi webcam với Nhật Hạ, khoe diện mạo mới của mình.

- Chị hai! Chị nhận ra em không? Hìhì! Em vui quá, vui lắm luôn.

- Ừ nhì, như vậy mới đúng là sanh đôi chứ, đúng không, Huyền Suong?

- Hìhì, chị nghĩ nếu anh ấy thấy em, anh có vui không? Hi...hí..

- Vui chứ, chạy lại ôm em nhót luôn, đẹp như em hờ ra là mắt liền à

- Chị này, làm như em là chó kiểng á. Giận chị!

- Không được giận. Giận là già, xấu rảnh chịu đó

- Ngu gì dễ xấu chứ hìhì. Ngày mai em phẫu thuật thanh quản nên bác sĩ muốn thu thập thanh âm của chị. Chị có thể hát giúp em không?

- Được chứ. Sợ bác sĩ nghe xong ới không ai hốt. Hahaha

Hai chị em trò chuyện rất rôm rả. Một người vui vẻ cười tít mắt vì sắp được gặp anh đường đường chính chính. Một bên nặng nề ưu tư, sợ em buồn khi biết sự thật.

Theo yêu cầu của bác sĩ, Nhật Hạ phải ghi âm một bài hát, một câu nói nhỏ nhẹ, một câu khi giận....nói chung lời nói trong lúc hi vọng ỏ để họ có thể tạo hình dây thanh quản cho Duy Tuấn giống Huyền Suong nhất.

Nhật Hạ tranh thủ giờ nghỉ trưa, cô trốn ra một góc lấy máy ra ghi âm cho em. Nhìn qua lại không thấy ai, Nhật Hạ âm thầm ngồi xuống cạnh một gốc cây, cô lấy ra máy mp3 bé xíu, để gần miệng mình và cất cao giọng hát.

"Một loài hoa mong manh, chìm dần trong mưa buồn.

Một mình em mang cô đơn lòng nhớ anh.

Giọt sầu đắng trong đêm cuốn mưa rơi.

Mà hình bóng vẫn mãi ở quanh đây.

Nụ hoa mang trong tim giọt lệ rơi mong chờ.

Lạnh bờ môi khô xanh xao chờ nắng mai.

Chợt buồn khóc mang mơ ước xa xôi.

Tình cay đắng vẫn mãi hát yêu anh.

Đêm dần qua,em xót xa với những giấc mơ bên người.

Mong bình minh mang ánh dương xóa hết nỗi nhớ mong.

ĐK:

Kiếp cây lá mãi không tàn, dẫu mưa gió sẽ không rời.

Trong con tim em mãi ngóng chờ.

Ánh dương hóa kiếp đau buồn, đứng xa vắng giữa mây trời.

Sao con tim em như giá băng.

Hóa thân kiếp mãi phong trần, cố quên hết những ưu phiền.

Trong con tim em mãi ước vọng.

Gió ru hát khúc phiêu bồng, dáng hoa úa cuối chân trời.

Trong con tim em có anh."

HoaXuongRong-ThanhThanh

Từng lời hát tu tư mang nặng nỗi xót xa. Nhật Hạ hát xong, bấm tắt ghi âm và gục khóc. Có một loại cảm xúc đau nhói trong tim. Lời bài hát không biết dành cho cô hay em cô, sao trái tim cô đau đốn vậy.

Tình yêu, có thể khiến tâm hồn bạn không còn đúng màu sắc vốn dĩ của nó, khiến bạn buồn vô cớ, và vô thức rơi lệ theo bản năng. Khi bạn có hết 2 triệu chứng trên, có nghĩa bạn đã yêu, yêu rất sâu đậm.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đánh đổi

Sau khi khóc đã đôi, Nhật Hạ quệt mắt, tiếp tục ghi âm những câu nói hi hi nộ nộ ỏ:

- "Em hận anh...em yêu anh...em nhớ anh..."

Cảnh cây bông lác lư, lá cây rơi bay tá lả. Từ trên cao, Minh Duy phóng xuống, ngồi xổm trước mắt Nhật Hạ, nhoen miệng cười:

- Nhớ anh thì ôm anh đi, anh cho phép.

Nhật Hạ ngược nhìn Minh Duy, môi trề ra "hử" anh. Cô đứng lên, vừa phui phui lá trên người vừa nói:

- Em không ôm khi. Anh dành phép cho anh cho người khác đi nha.

Nói xong, Nhật Hạ cất níp3 vô ba lô quay vô trường. Trong ánh chiều tà, mình Minh Duy đứng trông theo bóng lưng của Nhật Hạ, trên gương mặt điển trai tất hần nụ cười, ánh mắt ánh lên tia buồn man mác. Hai tay đút túi quần, anh lững thững bước phía sau Nhật Hạ.

"Có đôi khi em không trông thấy nỗi buồn của anh, nhưng bi thương của em lại hằn sâu vào mắt anh, bèn rẽ này mằm trong tim anh mỗi ngày một nhiều thêm. Anh nghĩ rằng anh nên bắt đầu bằng việc em nhớ thương người ấy. Anh bỗng cảm thấy sợ hãi 2 chữ nỗi buồn vì dạo này em không cười nữa, dù là trên chọc anh. Anh chỉ lặng thầm dõi theo em, biết em đang đau khổ. Nên anh tự nên lại tổn thương của mình, chỉ mong được san sẻ cùng em. Nhưng khóc cùng em không được, anh lấy quyền gì lau lệ cho em đây. Còn chẳng biết mình đúng hay sai khi đơn phương yêu em, cố chấp theo nỗi sầu mà không thể buông bỏ. Anh sẽ làm mọi giá để em hạnh phúc, tình yêu của anh"

Hôm sau, Minh Duy vô trường rất sớm, anh đứng chờ Tổ Như ở cổng trường.

- Chào em, cuối cùng chờ được em rồi.

- Anh chờ em? Có gì không anh?

- Không! Anh chỉ muốn xin lại một món đồ mà em đã cầm nhầm.

Tổ Như trố mắt, suy nghĩ "Hình như anh này là Minh Duy, đại thiếu gia của tập đoàn Minh Vượng, biết thì biết vậy nhưng hình như mình đâu có tiếp xúc, mình cầm gì của hần. Có nhầm không? Cả người anh ta toàn hàng hiệu, cầm nhầm món nào mình cũng trả không nổi." Tổ Như nhìn anh, cau mày trả lời rất nghiêm túc:

- Chắc anh nhầm, em thua anh hai khóa, chưa từng tiếp xúc, sao em cầm nhầm đồ của anh được?

- Có những đồ vật không cần tiếp xúc mới mất, nó dễ dàng mất đi chỉ bằng ánh mắt, nụ cười.

Minh Duy ép sát Tổ Như vô thân cây, dùng mu bàn tay sờ lên gương mặt non mịn đang đỏ lên. Trên gương mặt điển trai nở nụ cười nửa miệng "con cá đã cắn câu". Anh khom người, thì thầm vào tai cô.

- Em cầm nhầm trái tim của anh.

Vừa nói, Minh Duy vừa nhét vào gò sách của Tổ Như điện thoại iphone 10. Anh đứng thẳng người, hai tay đút túi quần, nghiêng nghiêng đầu nhìn Tổ Như, nháy mắt tình nghịch.

- Tới nay, 7 giờ, hẹn gặp lại.

Nói xong xoay người đi thẳng, để lại phía sau gương mặt ngẩn ngơ của Tổ Như. Một lúc sau, cô mới hoàn hồn, nhìn vào gò sách con iphone 10 vẫn nằm im trong đó. Cô cầm lên xem mà trầm trồ, chợt có tin nhắn tới.

- 7 giờ, toàn nhà X.

Tổ Như ôm điện thoại rất vui vẻ. Cô nàng bắt đầu mơ mộng về Minh Duy, mà quên bên cạnh có Huy Phong. Ra về, Huy Phong tính rủ Tổ Như đi ăn, tất nhiên nàng không đồng ý vì đã hẹn Minh Duy. Cô từ chối vì bệnh, muốn ở nhà. Huy Phong cũng không ép bạn gái, anh tự mình trở về khu căn hộ cao cấp, họp online điều hành công ty.

Tổ Như diện một đầm đỏ 2 dây, ngực đắp chéo, ép đôi gò bông khe rãnh nhứt mắt, chân váy xẻ tà khoe đôi chân trắng nõn. Cô được mời lên sân cao, ngồi nơi đây có thể quan sát toàn thành phố. Dù được đi du học, nhưng kinh tế cô cũng không khá giả để vô những nơi xa si này. Vừa bước vào tầng vip, Tổ Như được mời vào gian phòng chỉ có 1 cái bàn, Minh Duy đang ngồi ở đầu một bên bàn, nhân nhả lắc lư ly rượu vang đỏ. Chút rượu sồng sánh, ánh đèn bao phủ quanh thân ly pha lê của Tiếp càng thêm long lanh. Điều bộ lười nhác của anh bên ly rượu thật mê người, Tổ Như mãi nhìn, quên mất phải ngồi xuống ghế. Anh bồi bàn thấy cô đứng thờ ra đó, nhẹ nhàng kéo ghế đối diện ra, trải khăn, sắp xếp sơ lại bộ dao nĩa trên bàn, sau đó đi tới trước Tổ Như, khom người, đưa tay mời Tổ Như vào trong. Lúc này cô mới hoàn hồn ngồi vào ghế.

Minh Duy nhìn cô, uống cạn ly rượu, rồi tự tay rót cho mình, chồm người, rót vào ly của Tổ Như. Xong lại ngồi xuống, tiếp tục cầm ly rượu lắc lư, nhắm nháp.

- Anh mới uống có một ly, mà cảm thấy say rồi. Em đoán xem, anh say rượu đỏ, hay say người mặc áo đỏ?

Tiếng nói dịu dàng, từ tốn nghe sao mà ấm áp. Tổ Như cúi mặt, hai tay vãn về vào nhau, không trả lời, bản thân cô cũng say đắm trong ánh mắt của anh mất rồi.

- Tổ Như! Làm bạn gái anh nhé.

Đêm đó, Tổ Như được tài xế của Minh Duy đưa về tận kí túc xá. Cô lên phòng của mình với cảm giác lâng lâng rung động. Chui lên chiếc giường bé xíu, nhìn những sticker chụp cô với Huy Phong, Tổ Như hơi xụ mặt. Cô xé một tấm Sticker to nhất xem, miệng nhếch lên khinh miệt. "Đẹp trai, giỏi thì sao chứ, anh nghèo quá, người như anh phần đầu cả đời cũng không bằng người ta, cờ như em phải quen với Minh Duy, Huy Phong, anh rất tốt nhưng em rất tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 15: Lật mặt

Sau khi gửi file cho Huyền Suong, Nhật Hạ đi khám tổng quát, nhờ bác sĩ siêu âm đo dây thanh quản cho mình. Bác sĩ họ cũng ngạc nhiên vì yêu cầu của bệnh nhân, nhưng vì lý do riêng tư nên cũng không ai hỏi. Xong xuôi, Nhật Hạ gửi hóa tức về cho em kíp phẫu thuật. Ở Thái, họ xem kích thước dây thanh quản của Nhật Hạ, cắt đúng theo tỉ lệ cũng được 9/10. Vì kích thước làm được, nhưng độ dày mỏng của thanh quả là tự nhiên, không thể tiến hành nhân tạo. Phẫu thuật xong cũng mất hơn 1 tháng. Huyền Suong mới ăn được cháo loãng. Nghỉ dưỡng thêm 6 tháng mới hoàn toàn bình phục. Huyền Suong mỗi ngày đều chat với chị, cập nhật tình hình của Huy Phong, đó là nguồn động lực để Huyền Suong vượt qua mọi đau đớn để trở thành phụ nữ. Phía bên này, Nhật Hạ cũng canh chụp lên Huy Phong gửi về cho em. Có càng làm vì em, Minh Duy càng đau lòng, nhưng đôi lại được thấy Nhật Hạ đã chịu cười nói, nên anh quyết định cưới Tổ Như bằng một hợp đồng bí mật.

Huy Phong cũng nhìn ra được sự đổi thay của bạn gái, nhưng anh vẫn thờ ơ, không quan tâm. Anh điện thoại về cho trợ lý, cắt khoán gửi hàng tháng cho mẹ của Tổ Như. Huy Phong cũng không nói chia tay, vì ít ra mỗi lần nhờ Huyền Suong, anh có thể dùng Tổ Như làm tấm bình phong. Sau hơn một năm kì kèo mỗi tình tay ba, khóa du học gần kết thúc. Cô sẽ phải về nước. Thế nên Tổ Như quyết tâm lập bẫy đưa Minh Duy vào tròng phải cưới cô, cho cô tấm thẻ xanh, đường đường chính chính định cư nơi xứ cờ hoa. Còn Huy Phong, cũng đã tới lúc nên cắt đuôi. Hôm đó, Tổ Như hẹn Huy Phong ra nói chuyện, họ gặp nhau ở bờ sông thơ mộng.

- Huy Phong! Khó học sắp hết, Em nghỉ mỗi quan hệ của chúng ta cũng nên kết thúc.

- Tại sao?

- Chúng ta thuộc hai thế giới khác nhau, Phong à. Thời bấy giờ làm gì còn có tích một túp lều tranh hai trái tim vàng nữa.

- Ủ! Chẳng phải có tích là do con người tạo ra sao? Anh sẽ tạo ra cớ tích.

- Phong! Em biết anh rất giỏi. Nhưng...em không yêu anh. Thời gian quen anh, em rất vui vẻ, nhưng đó không phải là tình yêu. Em chưa sẵn lòng gắn bó cả đời với anh, Huy Phong! Mong anh hiểu cho em, tình yêu không thể ép buộc, đúng không?

Mỗi Huy Phong cong lên, anh rít thuốc, phả ra từng làn khói lượn lờ. Anh ngồi tựa lưng ghế, nhìn xa xăm ra mặt sông lấp lánh. Dưới ánh tà dương, bóng dáng Nhật Hạ ngồi khóc bên gốc cây làm tim anh đau nhói, anh rất muốn chạy lại ôm cô, lau khô giọt lệ đau lòng. Trong khoảnh khắc ấy, Huy Phong muốn đẹp bỏ hết, con trai thì sao, chỉ cần là Huyền Suong, tại sao lại không thể. Không có tình dục cũng được, không có con thì xin con nuôi, chỉ cần được ở bên em, nhìn em cười thì mọi thứ khác đều không quan trọng. Nhưng vừa lúc anh quyết tâm bước tới thì Minh Duy từ trên cây nhảy xuống. Thoáng chốc, Nhật Hạ lại mỉm cười vui vẻ. Ánh mắt Huy Phong trầm lại, "liệu anh có mang lại nụ cười cho em như hần, Huyền Suong!". Anh xoay người rời đi, càng ngày, "anh càng ganh tị với Minh Duy, nhưng vẫn mong hần có thể ngày ngày bên em, mang lại hạnh phúc cho em. Trở trêu làm sao, bây giờ hần đã thay lòng. Huyền Suong ơi, nếu em biết, em sẽ ra sao?".

Huy Phong không thèm nghe Tổ Như đang lái nhái cái gì, anh quăng tàn thuốc, đứng lên dùng mũi giày dụi tắt. Hai tay đút vào túi quần âu phẳng phiu, anh xoay đi, không một lần nhìn Tổ Như, dù chỉ một cái liếc nhẹ. Huy Phong nhếch môi, nhẹ nhàng nhả ra từng chữ chậm rãi.

- Thật đáng tiếc...Cảm ơn em đã cho anh thêm niềm tin để tạo ra cớ tích...cho người khác. Hahahaha.

Tổ Như nhìn theo bóng lưng ngao ngễ bước đi, trong lòng có vài phản tức tới vị thái độ của Huy Phong. Mặt à danh lại, nhìn theo anh bảnh ảnh mắt miệt thị "để xem, bao giờ anh thoát khỏi ảo tưởng. Người ngông cuồng như anh sẽ phải qui dưới chân tôi mà cầu xin, khi tôi đã làm bà Nguyễn, Huy Phong! Hahaha.

Tổ Như đã hẹn Minh Duy gặp mặt ở một khách sạn vip trong thành phố LA, à muốn dùng chiêu gao nấu thành com ép buộc Minh Duy. Minh Duy bước từng bước chậm đến khách sạn, đứng trước cửa phòng, ánh mắt hăng ngay vẫn vui tươi, nay lại tối đến một màu u ám. Minh Duy ấn chuông. Tổ Như ra mở cửa với một thân hình không thể sexy hơn. Cô mặc bộ đồ ngủ màu đỏ mỏng tang, cúp ngực gò ép đôi gò bông trắng nõn nhức mắt. Minh Duy nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, hồ hững bước vào, ngồi gác chân chữ ngũ trên ghế sofa. Trên bàn đặt sẵn rượu vang đỏ ướp trong xô đá, và hai ly rượu. Nền cũng đã thấp sáng. Bông đèn phòng vụt tắt, Tổ Như đi tới ôm chầm lấy cổ của Minh Duy từ phía sau. Mùi nước hoa nồng đậm khiến Minh Duy khó thở. Anh cố hít thở sâu, lại khiến Tổ Như nghĩ anh đang kiểm chế dục vọng. Cô nhếch môi, bàn tay bắt đầu lần mò, sờ soạn người anh. Tổ Như áp môi mình vào cổ của Minh Duy, hôn lên từng tấc da thịt, cô muốn gọi lên bàn nâng đàn ông trong anh. Minh Duy càng ngày càng chán ghét, anh gỡ tay Tổ Như ra, đứng phắt dậy, đi nhanh ra mở đèn. Tổ Như nhìn anh ngạc nhiên.

- Minh Duy, chúng ta quen nhau cũng hơn 1 năm rồi, chúng ta....bình thường mà.

- Anh không có hứng.

- Minh Duy, tại sao?

- Vì Em không xứng....

- Anh biết anh đang nói gì không?

- Anh xưa giờ vẫn luôn biết anh làm gì và muốn gì, chỉ có em...luôn muốn với tới những giấc mơ không thật.

- Đủ rồi, vì làm bạn gái anh nên em tha thứ những lời nói vu rồi của anh, anh xin lỗi em đi.

- Không bao giờ. Em chưa tỉnh sao? Tổ Như?

Minh Duy nhếch môi, đi lại ngồi xuống ghế. Anh vỗ vỗ tay, ngoài cửa có tiếng gõ cửa. Anh liếc nhìn Tổ Như, rồi nhìn ra cửa.

- Nếu em cảm thấy thêm, nề tình em trong thời gian qua cũng làm anh vui vui, anh sẽ cho lính của anh giải khuây cho.

- Anhnhì! Anh xem tôi là gì hả?

- Em nghĩ sao thì nó là vậy.

Minh Duy nhìn ra cửa, dứt khoát nói "vào đi". Tổ Như giật dừ, vội chạy nhanh vô nhà tắm, khoác vào áo tắm dài, cột đai rồi mới đi ra ngoài. Trên bàn, Minh Duy đặt sẵn 2 xấp hồ sơ.

- Em kí đi, em sẽ có thứ em muốn.

Tổ Như càng kinh ngạc, ngồi xuống sofa, mở ra xem. Từ những dòng đầu tiên, môi ả đã mím lại, mắt tròn trừng nhìn từng dòng trong hợp đồng hôn nhân.

Hợp đồng được lập thành 2 bản gồm tiếng Việt và tiếng Anh. Bên A và bên B sẽ làm đám cưới tại Việt Nam, nhưng không kết hôn. Bên B không có quyền can thiệp vào cuộc sống của bên A, nhưng phải giữ gìn và sống trong khuôn khổ của nhà họ Nguyễn....hợp đồng sẽ kết thúc sau một năm kể từ ngày ký. Trong thời gian hợp đồng còn hiệu lực, bên A có quyền đơn phương chấp dứt hợp đồng trước thời hạn, nếu bên B vi phạm lỗi

Tổ Như nhìn Minh Duy, mặt từ đỏ chuyển xanh trắng, cô đập hồ sơ xuống bàn, quắc mắt nhìn anh.

- Tôi không kí.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 16: Năm bắt

Minh Duy nhếch môi, khinh khỉnh nhìn Tổ Như:

- Em nên dùng não suy nghĩ, không nên suy nghĩ bằng nửa thân dưới? Sẽ không hối hận?

Minh Duy đứng lên, hai tay rút túi quần, xoay ra cửa, chuẩn bị rời đi. Anh nhìn người đàn ông đang ôm cặp hồ sơ, hần nhìn anh gắt đầu, tiến về phía Tổ Như. Cô ta sợ sệt, thụt lùi, hai tay thủ trước ngực, lắp bắp:

- Các người muốn làm gì? Tôi la lên đó.

Tên kia phì cười, hần vẫn chậm chạp tiến lên, gương mặt lạnh băng, nhưng trong đôi con ngươi ngập màu dục vọng. Hần đưa tay lên cổ, kéo cà vạt lỏng ra. Hần cầm cà vạt của mình kéo căng hai đầu như chuẩn bị tói trói Tổ Như. Tổ Như hoảng sợ cực độ, nhìn ra cửa, bóng lưng của Minh Duy chuẩn bị rời đi, à hấp tấp gọi với theo.

- Tôi kị, tôi kị là được chứ gì.

Minh Duy dừng bước vài giây, miệng nhếch lên độ cong khinh bỉ, không thèm xoay người, mà bước đi thẳng:

- Xử lý cho tốt.

Tổ Như nhìn theo, trong lòng càng thêm tức giận. Trong một ngày, à bị hai người đàn ông cao ngạo quay lưng. Thù này không trả không phải là Tổ Như. Mặt Tổ Như đanh lại, nắm tay thành nắm, mắt hần tia căm phẫn tột độ. À ngồi xuống ghế, mở ra bàn hợp đồng dị họ, kí tên nhấc lên đó. " Hợp đồng sao, đợi khi tôi làm bà Nguyễn, coi thử con nào dám bén mảng đến anh"

Cô ta kí xong, giao lại cho tên cận vệ, trừng mắt với hần ta:

- Thèm lắm hả? Cờ này thì đến ngón chân tao cũng không đụng được, mơ tưởng. Đã kí hợp đồng, thì tao chính là thiếu phu nhân, mày dám không, hả? Dám không?

Vừa nói, à vừa sẵn tới đẩy thích thú. Lực không nói, bị à cứ dõn ép, anh đứng sững lại, gương mặt à đập vào bờ ngực vững chắc của anh. Mùi hương nam tính thoang thoảng làm Tổ Như đỏ mặt. Đang bị đơ người, hai bãi vai à chợt bị đau nhói. Lực nắm hai vai của Tổ Như, cúi người nhìn sâu vào gương mặt đẹp đẽ, nhưng giữa tạo của Tổ Như, trong tròng mắt không còn màu dục vọng mà giờ đầy tối đen, lạnh lùng sâu không thấy đáy.

- Tôi muốn thì ngay cả Minh Duy cũng không cản được. Căn bản cô cũng chỉ là dụng cụ cho đàn ông phát tiết. Bà Nguyễn, có xứng sao? Hahaha.

Anh đẩy mạnh cô xuống sàn, cầm xấp hồ sơ rời đi. Tổ Như gợn run người, ngay cả một tên làm công cũng dám lên mặt với cô. Lần sau gặp Minh Duy, cô sẽ yêu cầu đuổi cô tên kia, xem hần còn láo được không "aaaaaaaa". À đến cuối đập phá đồ đạc, đầu tóc rối bù vì à cứ lắc đầu la hét. Quản lý nhà hàng phải lên gõ cửa, nhìn căn phòng bữa bộn cả kính. Quản lý kêu báo vệ lên lời vị khách thần kinh không bình thường này ném ra ngoài khách sạn. Vừa bị lôi đi, à cứ la hét "lời là bà Nguyễn, là vợ của Minh Duy, các người dám...các người dám????", rồi găm giữ. Quản lý gọi cho Minh Duy, anh cũng không quan tâm " muốn xử lý thế nào tùy các anh". Thế là Tổ Như bị ném bằng cổng sau, nơi chứa bộ rác lớn đựng chất thải của khách sạn. Trông à lúc này nhếch nhác thua kẻ ăn xin

Vài người vô gia cư nhìn à, à hoảng sợ, vội lùi đi cho nhanh. Trên đất nước này, hiệp đảm, giết người xảy ra như cơm bữa, à không muốn làm mồi ngon cho chúng.

Sau khi cắt được của nợ, Huy Phong cảm thấy phần chán hần. Anh quyết định gặp mặt Huyền Suong. Sáng hôm sau, Huy Phong đậu xe trước cổng trường chờ Huyền Suong. Nhật Hạ rất siêng năng, chăm chỉ nên mỗi ngày cô đều đi học rất sớm, tranh thủ thời gian ôn bài. Sáng đó, cô đi vô trường, thấy Huy Phong ngồi yên trong xe hình như chờ ai đó, Nhật Hạ nghĩ anh chờ Tổ Như, không thèm ngo mà đi thẳng. Nhưng rồi lại nghĩ mình sắp về nước, nên tranh thủ quay lại chụp hình Huy Phong gửi cho em. Khi cô quay ra, đưa điện thoại lên tính chụp thì người đã không còn trong xe. Nhật Hạ cau mày, ngoáo dáo xung quanh " quái, mới đây mà đâu rồi?"

- Sau lưng em!

Tiếng người đàn ông đột ngột vang lên phía sau làm Hạ giật mình, xém làm rơi điện thoại, Huy Phong một tay đỡ cô, tay kia chụp điện thoại. Anh nhìn vào màn hình, nhếch môi cười "thì ra chụp anh". Huy Phong không nói, khom người kẻ mặt sát Nhật Hạ selfie. Nhật Hạ phỏng má nhìn Huy Phong. Anh không nói, không giải thích mà lại cười, nụ cười rất tươi và rất đẹp. Anh đứng đó, trong ánh vàng ban mai đang cười rất rạng rỡ, bùng sáng, khiến Nhật Hạ ngẩn ngơ khoảnh khắc. Cười cho đã, Huy Phong cúi nhìn cô, một tay rút túi, một tay xoa xoa đầu cô như ngày xưa anh kèm cô học. Xong rất tự nhiên, Huy Phong nắm cổ tay Nhật Hạ, nhét vào xe lái đi. Nhật Hạ thật sự giận, thờ phỉ phờ nhưng chẳng biết làm sao.

- Này ông chú! Con là sinh viên du học bằng công sức lẫn tiền bạc. Chú có biết nghỉ học không xin phép sẽ bị thế nào không? Bất cóc người trái phép là vi phạm pháp luật đó.

- Quá 3 lần mời phụ huynh, quá 1 tuần bị ở lại lớp, quá 1 tháng bị đuổi học. Em thấy điện thoại kia, em cứ báo cảnh sát.

- Chú đã biết, sao còn bắt cóc tôi vậy hả?

- Huyền Suong, đời có trả cát xê đâu, em diễn hoài chi vậy? Rõ ràng em biết anh là ai cơ mà.

- Em biết thì sao. Nếu ngay từ đầu, anh đã ngoá lơ, vì sao không lơ tới cùng?

Huy Phong không nói, gương mặt bình thản, thờ hất ra. Anh cũng nhiều lần tự hỏi câu hỏi đó hàng trăm vạn lần. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có trái tim anh trả lời được " vì anh yêu em, yêu không lối thoát nữa rồi". Huy Phong rẽ vào cánh đồng hoa oải hương nở rộ, tìm cảm một vùng trời. Nhật Hạ sung sướng reo lên "đẹp quá!". Cô chạy dọc theo những khóm hoa, mùi lavender thoang thoảng trong gió thật dễ chịu. Từ phía sau, Huy Phong dang háng cho cô quay lại: anh đang đứng đó, nổi bật trong cánh đồng hoa tím thơ mộng. Trên tay Phong cầm bó hoa Lavender đã khô, nhìn Nhật Hạ. Lần đầu tiên trong đời tỏ tình bạn gái, nên mặt anh cũng hồng lên như kẻ say rượu. Huy Phong hít thở sâu, trịnh trọng tuyên bố.

- Huyền Suong! Làm vợ anh nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tổ tình

Nhật Hạ ngược nhìn Huy Phong, xem thử bao nhiêu phần trăm trong lời nói của anh là thật? Phong cúi nhìn cô, ánh nhìn ôn nhu, anh nở nụ cười hiền, dùng mu ngón tay vuốt về gò má non mịn, Nhật Hạ cứ ngây ngốc nhìn anh, trong lòng là bao cảm xúc khó tả.

- Huyền Suong! Im lặng không có nghĩa là từ bỏ. Lơ là không có nghĩa là hết quan tâm. Đồi khi...xa nhau... để biết anh cần em như thế nào. Anh qua đây du học ngành IT, nhưng bài học duy nhất anh học được chính là Tình Yêu, anh yêu em không vì điều gì khác, không cần biết em là ai, chỉ cần biết đó là em.

- Huy Phong! Anh nói thật?

Huy Phong không trả lời, hai tay anh siết Nhật Hạ chặt hơn, cúi thấp dần, đặt môi mình lên môi cô nụ hôn dịu dàng sâu lắng. Nhật Hạ thoảng run rẩy trong vòng tay anh, tìm cô đập loạn những cảm xúc rộn rã. Cô đứng đó để yên cho anh làm cần với bàn tay nắm chặt thành nắm. Nhật Hạ cố xua đi những cảm xúc mà Huy Phong mang lại, cô không thể, không thể....những lời này anh dành cho Huyền Suong. Huy Phong thấy Nhật Hạ run rẩy, phì cười, anh đẩy cô ra, như tình nhìn cô. Tay anh nắm lấy đôi bàn tay nắm chặt của Nhật Hạ, đặt lên ngực mình, nơi trái tim của anh đang thốn thốn gọi tên cô.

Gương mặt Nhật Hạ tái nhợt, dưới ánh nắng càng trắng bệch, yếu đuối. Huy Phong nhìn cô thoảng đau lòng, anh nghĩ cô đang nhớ về Minh Duy, chắc biết Minh Duy phản bội nên đau lòng. Ngay lúc này mình tỏ tình giống như thương hại, xát muối vào vết thương ấy. "Vì tình yêu của em chỉ dành riêng cho một người, nên không có cách nào tiếp nhận người đàn ông khác, bắt kẻ người ấy có tốt thế nào, ưu tú ta sao." Huy Phong thờ dài, ôm chặt cô vào ngực, tỉ cảm lên đầu cô, tay vuốt về mái tóc dài suôn mượt.

- Anh sẽ dùng hành động để chứng minh. Chỉ cần em cho anh cơ hội.

Nhật Hạ đẩy anh ra, kiên định nhìn anh:

- Huy Phong! Em muốn khi về nước, anh mời người lớn qua nhà em nói chuyện đang hoàng.

- Được!

Nhật Hạ đầu đầu nhìn anh, trong lòng nặng trĩu nỗi niềm không ai thấu. Cô xoay người, tiếp tục bước đi giữa những bông hoa tím biếc. Huy Phong lững thững bước theo sau, nhìn bóng lưng yếu đuối của Nhật Hạ càng đau lòng hơn.

"Huỳnh Strong, vì sao em run sợ, em lảng tránh anh. Nhìn bóng lưng cô độc của em, anh nhận ra tất cả cảm xúc của anh chỉ gói gọn bởi một người, để quên được ánh mắt nụ cười, sẽ phải trả cả thanh xuân. Anh chỉ biết tự trách mình không ngờ lời sớm hơn, để em yêu hẳn, mất tên sơ Khanh. Anh sẽ không để quá khứ của anh lặp lại trong cuộc đời em. Anh học được nếu lấy được người thương, trái tim phải giữ màu chung thủy. Anh chẳng dại buông lời dối lừa, rồi phí thời gian để xin tha thứ. Anh sẽ dành cho em cảm giác yên bình khi bên anh."

Huy Phong bước nhanh tới ngang bằng với Nhật Hạ, anh đứng phía ngược ánh nắng mặt trời. Trên mặt đất sỏi đá, bóng anh đổ dài, bao phủ lên bóng của Nhật Hạ. Hai người sóng bước bên nhau dưới ánh nắng chói chang của mùa hè, trên cánh đồng hoa lavender tím biếc màu thủy chung thật thơ mộng. Huy Phong rút trong túi ra chiếc khăn mùi xoa lau mồ hôi trên phần thái dương của Nhật Hạ. Nhật Hạ hơi giật mình né tránh, cô xoay ngược nhìn anh, bóng anh cao lớn quá, bao trọn thân hình nhỏ bé của cô, hèn chi cô không còn cảm thấy nóng, mà còn ngửi được mùi vị thanh mát của gỗ tuyết tùng thật dễ chịu. Nhật Hạ gạt khăn mùi xoa, tự lau cho mình rồi lui nhanh ra cổng, không thương hoa nữa. Ngắm hoa đâu không thấy, chỉ cảm thấy trái tim cứ cứ đập loạn xạ, xúi dại cô cứ nghĩ về Huy Phong, thỉnh thoảng lên nhìn anh. Huy Phong phì cười vì thái độ lúng túng của cô, xoa xoa mi mắt nhìn theo một cách nuông chiều, rồi nhanh chóng sai bước đi theo. Anh chờ cô về kí túc xá khi trời đã về chiều. Nhật Hạ mở cửa, nhanh chóng xuống xe, đi nhanh vô phòng, chẳng thèm ngoi tên tài xế phía sau. Huy Phong không giận, chỉ nhìn theo thật ôn nhu đến khi đèn phòng của cô bật sáng, anh mới rời đi.

Xa xa, trên chiếc Porsche, Minh Duy buồn bã nắm chặt vô lăng. Trong anh là khối tức giận lẫn đau đớn. Anh cũng nhìn về hướng phòng của Nhật Hạ, rồi tự cười gằn, nụ cười chua chát.

"Huỳnh Strong! Anh phải tập quen với cảm giác đau đớn này đến bao giờ. Thi ra, chứng kiến em đi bên người khác lại ngẹt thở đến vậy. Trái tim anh vẫn yêu em, nhưng chúng ta phải cách chia. Đến khi nào thì anh mới có thể bằng quang chúc em hạnh phúc?".

Minh Duy đập mạnh hai tay vào vô lăng, ngược đôi mắt đỏ ngầu nhìn lên căn phòng Nhật Hạ lặn nữa, đập ga phóng đi bằng tốc độ ánh sáng.

Yêu không nhất thiết phải ti lệ thuận với được yêu, lúc đau khổ nhất dù là chủ quan hay khách quan, thì cũng là lúc ta nên buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tình mẫu tử

Sau khi cầu hôn, Huy Phong tới gặp mẹ, nhờ bà về Việt Nam hỏi vợ. Bà Linh nhìn con rưng rưng, lâu lắm rồi hai mẹ con mới nói chuyện với nhau. Từ sau cái chết của chồng, bà đã hối hận rất nhiều. Bà làm đủ mọi việc để nuôi Huy Phong. Nhưng thắng bé cứ lăm lăm, rất ít khi nói chuyện với bà. Bà đi giúp việc cho người nước ngoài, cơ duyên quen được người chồng hiện tại. Bà chấp nhận lấy ông vì thấy ông cũng đáng hoàng, tử tế. Quan trọng là bà muốn tránh xa lão già dâm dè Dương Thành, và muốn cho Huy Phong sẽ đi du học và định cư ở Mỹ. Ngày báo tin lấy chồng, Huy Phong âm trầm, không tỏ thái độ, nhưng ngày càng ít nói chuyện với mẹ. Ngày Linh lên máy bay, anh cũng không ra tiễn mẹ. Dù rất buồn, “nhưng chỉ cần tương lai con tươi sáng, nó có ghét mình cũng chịu. Khi nào nó làm ba, nó sẽ hiểu cho tấm lòng của bậc làm cha mẹ”. Linh gạt nước mắt lên máy bay, mang theo nỗi niềm đau đáu về đứa con duy nhất nơi quê nhà.

Xa xa, trong một góc khuất của sân bay, có một thanh niên đứng đó, quan sát người phụ nữ trung niên với gương mặt buồn vô hạn. Anh cứ đứng đó nhìn mẹ mình cho tới khi bà lên máy bay. Huy Phong chạy lên tầng, nhìn qua cửa sổ sắt đất, cánh chim sắt bay cao và xa dần, mang tình thân thiêng liêng của anh khuất dần sau những áng mây bạc. Bất giác, có giọt nóng ẩm rơi trên gương mặt non trẻ, anh gạt vội nước mắt, nhìn bóng mây lững lờ trôi, nó tự cười thê lương “mẹ bay an toàn nhé, con lớn rồi, đừng lo cho con mà làm lỡ dở hạnh phúc của mẹ. Mẹ! Chúc mẹ an yên nơi vùng đất mới. Huy Phong đội nón kết, lặng lẽ rời khỏi sân bay.

Cũng hơn 15 năm từ ngày đó, hai mẹ con mới gặp mặt trực tiếp. Bà Linh mừng tủi ôm con thút thít. Bà vỗ vỗ vai con:

- Con trai của mẹ lớn quá, lấy vợ là đúng rồi.

- Mẹ! Sao mẹ khóc?

- Mẹ vui mừng quá, mẹ cứ sợ con không tha thứ cho mẹ. Huhuuhu

- Mẹ! Con chưa bao giờ trách mẹ. Con trách bản thân con vô dụng, nên để mẹ bị dính bùn nhơ. Con không trách mẹ.

Ngọc Linh ngược nhìn con trai, trong mắt bà ánh lên niềm hạnh phúc rạng rỡ. Bà gật gật, nắm tay con xoa xoa.

- Nhóc khờ của mẹ, con không trách mẹ là được rồi. Chuyện cưới xin cứ để mẹ lo, tạm thời con về nước trước. Mẹ sắp xếp sẽ về cưới vợ cho con. Mừng quá, thấm thoát mà mẹ có cháu rồi.

Bà Linh có vẻ mệt, Huy Phong dìu mẹ lại băng ghế ngồi, nhìn mẹ lo lắng:

- Mẹ không khỏe?

- Bệnh già ấy mà, không sao. Mẹ dư sức bồng cháu, con yên tâm.

Tuy nói vậy, nhưng Linh biết bà không còn nhiều thời gian cho con nữa. Cũng may lần này nó cưới vợ, nó chịu đến nói chuyện để mẹ con gỡ gút mất trong lòng. Tình ra cũng phải cảm ơn cô con dâu này. Huy Phong nghe mẹ nói gật đầu, anh tạm biệt mẹ, chuẩn bị luận án tốt nghiệp và tranh thủ về nước sớm, chuẩn bị đám cưới. Anh sợ Huỳnh Strong sẽ đối ý, Minh Duy là đối thủ rất đáng gờm. Tổ Như chắc chắn không kiểm được chân hân ta.

Huy Phong và Minh Duy về nước trước Nhật Hạ. Huy Phong là học sinh ưu tú, nhân viên thời vụ của Google, còn Minh Duy là CEO của tập đoàn Minh Vương, anh là công dân Mỹ, nên tốt nghiệp sớm hơn du học sinh. Chỉ có Nhật Hạ theo đúng thủ tục, về nước sau một tháng. Mà cả ba không ai nói chuyện với nhau, nên cũng không biết về thời gian về chênh lệch nhiều vậy.

Minh Duy về Việt Nam, mượn cơ điều hành chi nhánh, nhưng thực ra anh muốn ở bên cạnh Huỳnh Strong, xem cô sống thế nào. Anh nhờ ban giám hiệu nhà trường bên Mỹ nên có địa chỉ nhà của cô ở Việt Nam. Sau khi về nước, vô công ty nhận việc, thời gian gần một tháng cho anh quen và ổn định công việc, Minh Duy quyết định đến nhà Huỳnh Strong. Huỳnh Strong háo hức ra mở cửa, vì ngỡ là Huy Phong. Nhìn anh chàng lạ hoắc, cô chưng hửng.

- Mới về nước một tuần mà quên anh rồi hả? Buồn quá nhé.

Huỳnh Strong ngơ ngơ nhìn Minh Duy, hình như chị hai cô kể về anh này, người mà đeo đuổi chị tận 4 năm học. Cô len lén nhìn anh, rồi cười giả lả:

- Minh Duy! Anh là Minh Duy đúng không? Em nhớ mà. Hìhìhì

Lần này tới lượt Minh Duy ngạc nhiên, Huỳnh Strong khang khác, mà chưa biết khác ở đâu. Anh quan sát Huỳnh Strong từ trên xuống dưới, cau mày suy nghĩ “rõ ràng là Huỳnh Strong mà”. Strong sợ Duy nghi ngờ, nên vội vàng tự nhiên khoe tay anh đi vô nhà. Nghe chị kể thì chị với anh này thân lắm. Mà bên Mỹ thân thiết thì chẳng vai bá cổ là bình thường, nên Strong ráng cư xử tự nhiên nhất với Minh Duy. Huỳnh Strong mừng thầm “ngay cả người theo đuổi chị còn không nhận ra em, vậy thì Huy Phong xa cách lâu vậy, chắc chắn sẽ không phát hiện. Do ở gần nhà nhau, nam nữ trong nhà đóng cửa không tiện, mở cửa sợ Huy Phong nhìn thấy,nên Huỳnh Strong rủ Minh Duy ra nơi khác nói chuyện.

Huy Phong về nước, cũng tất bật lo đám cưới, chờ mẹ về qua hỏi là xong. Nên anh và Huỳnh Strong cũng hay gặp mặt, nhưng thời gian rất tiếp xúc cũng hạn chế. Bà Vy tránh bị Huy Phong nghi ngờ, nên viện cớ con gái phải giữ kè, hai người trước khi người lớn nói chuyện, nên tránh đi riêng, sợ vượt quá giới hạn không nên. Huy Phong hiểu nên đồng ý, vì thật sự đứng trước Huỳnh Strong, đôi lần anh rất muốn hòa tan cùng cô ấy. Duyên phận như sợi dây trôi buớc, người tình không bằng trời tính, ngày Minh Duy chờ Huỳnh Strong đi cả phê cũng là ngày Huy Phong tới kêu có ra phường kí giấy kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Kí ức đau thương

Đang hí hửng về báo tin cho vợ, Huy Phong nhìn thấy Huỳnh Strong cặp kè cùng Minh Duy lên xe đi đâu đó. Cảm xúc trong anh tuột hẳn, “em đã chấp nhận lấy anh, vì sao còn đi với hắn, tình cũ không rừ cũng tới?”. Huy Phong tức giận, về nhà lấy xe máy đuổi theo. Anh đeo khẩu trang, đội nón, mặc áo khoác, Minh Duy đi chiếc Maybach nên cũng không chú ý. Không biết vô tình hay cố ý mà Anh chờ Huỳnh Strong vào quán cà phê Relax Garden, quán ven sông nằm tìm rất lảng mạn, và có rất nhiều giường dành cho tình nhân. Huỳnh Strong ít ra ngoài, nên cứ vô tư theo Minh Duy, cô thấy những chiếc giường đặt view sông, bao phủ bởi lớp màn trắng như chiếc giường công chúa, cô nhanh nhẩu ra đó ngồi, dùng đưa chân nhìn ra sông rất thích thú. Minh Duy phì cười vì tính trẻ con của cô, anh lững thững đi vô ngồi bên cạnh. Trên chiếc giường đôi đặt tấm nệm màu tím, chia cách ở giữa là bàn nhỏ đựng thức uống. Huỳnh Strong mãi miết ngắm cảnh, trầm tư quan sát, đến khi Minh Duy đặt vào tay cô ly capuchino, cô mới ngược nhìn anh hề hề.

- Sao anh biết quan này hay vậy, đẹp quá chừng.

- Chỉ cần là sở thích của em, ở đâu anh cũng tìm ra.

- Hìhì! Anh tốt với em quá.

- Huyền Suong! Hân đã ngộ lời em chưa?

- Ai cơ? Hân là ai? Anh muốn hỏi gì?

Minh Duy cười ha hả trước vẻ mặt nai tơ của Huyền Suong. Trời ạ, bên trời Tây nắng danh đá cả tỉnh ngầu lắm mà sao về nước mới mấy hôm mà đổi tính thế kia? Sao cũng được, miễn là em thì anh đều thích. Anh ngắm nhìn cô say đắm, Huyền Suong cứ vừa nhấm nháp cà phê, vừa nhìn ra sông.

- Anh muốn hỏi anh Phong hả? Tất nhiên là anh đã ngộ lời rồi. Hì...hì...em sắp lấy chồng, anh cũng nên lấy vợ đi.

Minh Duy trầm mặt lại, không cười nữa, anh xoay nhìn ra sông thờ dài. Huyền Suong không nghe anh trả lời, tính xoay qua nhìn anh, vừa lúc Minh Duy chồm qua, tính bắt con sâu đang ngo ngoe trên tóc cô. Khoảnh khắc tình cờ tạo nên nụ hôn vụn vặt, cả hai trở mặt nhìn nhau, bị đờ không nói được gì. Huy Phong trông thấy một màn đầy tức giận. Tay anh nắm thành nắm, xoay người rời đi.

Sau nụ hôn kia, Huyền Suong lùi người lại, mặt đỏ tịm mang tai. Minh Duy phì cười, tiếp tục chồm qua, tay vừa đưa lên đã bị Huyền Suong gạt xuống. Cô thủ tay trước ngực, miệng lắp bắp.

- Đủ rồi nha.

- Anh chưa làm gì sao đủ rồi được.

- Anhhhhh. Anh còn muốn làm gì nữa hả? Em sắp lấy chồng đó.

- Việc anh làm đâu có liên quan đến lấy chồng. Em mà không cho anh làm, đừng hối hận nha.

- Xì! Cho anh làm mới hối hận í.

Minh Duy nhếch mép, nghiêng nghiêng đầu nhìn Huyền Suong, hạ tay xuống, chống ngược hai tay ra sau lưng:

- Trên tóc em có con sâu, không bắt cũng được. Nhìn giống như kẹp tóc cũng đẹp đó.

- Á.....aaaaaaa

Huyền Suong giãy nảy, đặt ly cà phê xuống, nhảy phóc qua chỗ Minh Duy, lay lay cánh tay anh meo máo

- Anh bắt giùm em đi. Huhuhu

- Hồi này có người không cho anh làm.

- Cho mà, năn nỉ đó. Huhuhu!

- Không! Anh sợ người ta nói anh không nghe lời.

- Minh Duy! Em méc chị A, quên, em giận anh luôn...huhu

- Thôi được rồi, cúi đầu xuống.

Minh Duy rút tờ giấy, bóc con sâu đặt lên bàn.

- Xong rồi đó.

Huyền Suong ngược nhìn anh, cười hề hề. Minh Duy nhìn cô, liến thoắng ý trêu chọc. Anh nắm tờ giấy chứa con sâu, mở ra đưa lại gần mặt Huyền Suong. Cô bị một phen thất kinh, nhảy xuống giường, chỉ con sâu, rồi nhìn tới gương mặt đẹp trai nhưng đều già kia, cô giận thật, bỏ đi một lèo, không quay lại. Minh Duy biết cô giận nên vội chạy theo năn nỉ. Minh Duy chờ cô về nhà, anh xuống xe mở cửa ghế lái phụ, Huyền Suong còn giận, mặt phụng phịu không thèm nhìn anh. Minh Duy nhìn Huyền Suong, nét mặt anh trầm ngâm suy tư. Trong lúc cô đang mở khóa vào nhà, Minh Duy ôm chặt lấy cô siết chặt. Anh cúi xuống, đặt lên môi cô nụ hôn mãnh liệt, nhưng nhớ. Huyền Suong trợn mắt, vùng vằng càng tức giận hơn. Hôn xong, anh lại siết cô trong vòng tay, ừ cảm lên đầu cô, chề trạ Suong trong ngực mình.

- Huyền Suong! Hứa với anh em sẽ hạnh phúc. Nếu hân không thương em, thì vẫn còn có anh. Luôn có một chỗ trong tim anh mang tên em, mà bất kì ai cũng không thể thay thế.

Huyền Suong chấn động, có một cổ ấm áp len nhẹ trong tim. "Trên thế giới vẫn còn có soái ca ngôn tình vậy sao?" Huyền Suong đứng yên, không giãy nảy nữa, cô nghe nhịp đập mạnh mẽ của trái tim anh, bất giác Huyền Suong cảm thấy xúc động trước tâm chân tình của anh, phải chỉ chị hai có thể lộ mặt, chị ấy xứng đáng có được tình yêu của anh. Nghĩ tới chị mình, Huyền Suong thương cảm, đau lòng. Cô quyết định sẽ giữ anh chàng này cho chị mình. Thấy cô đứng yên, Minh Duy cũng nói nhẹ vòng tay, cúi nhìn cô. Huyền Suong ngược nhìn anh, nhoèn miệng cười:

- Minh Duy, anh chờ em được không? Có một vài lý do em chưa thể nói ngay lúc này. Em chỉ muốn hỏi anh có thể chờ em không?

- Vì em, anh sẵn sàng làm mọi thứ. Anh sẽ chờ em.

- Được. Chúng ta móc ngoéo.

Minh Duy nở nụ cười mê người, xoa xoa đầu cô cung chiều, cùng chơi trò con nít với Huyền Suong, đưa ngón út lên ngoéo. Anh cảm thấy vui về hân, vì ít ra cô chịu cho anh cơ hội. Lý do của cô là gì không còn quan trọng. Cả hai người ngoéo tay cười vui vẻ, đầu biết bên cây cột điện gần đó đã có một đồng tăn thuốc.

Sau khi thấy Huyền Suong vô nhà, Minh Duy vui vẻ huýt sáo, lái xe rời đi. Huy Phong nhìn theo, gương mặt âm trầm lạnh lẽo. Anh nhếch môi, dậm mũi giầy lên điều thuốc cháy dở, lặng lẽ đứng trước cửa nhà của Huyền Suong. Ngược lên nhìn cửa sổ sáng đèn trên tầng một, anh nở nụ cười chua chát. "Huyền Suong! Máu phản trắc có di truyền không em? Vì sao em đã đồng ý lấy anh, còn kêu hân đợi. Em muốn một chân đạp hai thuyền? Anh chỉ là công cụ giải khuây cho em sao vậy?" Huy Phong lắc đầu, ngửa cổ cười lớn rồi đi. Huyền Suong thay đồ, tắm rửa vừa ra hong tóc, nghe tiếng cười giống của Huy Phong, cô mừng rỡ ra ban công thì anh đã đi rồi, chỉ còn lại khoảng không tĩnh mịch dậm mũi thuốc lá cay nồng, như báo hiệu đau thương mà Huyền Suong sẽ gánh chịu bởi Huy Phong gây ra.

2 giờ trước, Huy Phong bỏ về nhà, nghe bên nhà Huyền Suong có tiếng gậy cãi rất lớn. Anh bước qua xem, nhìn vào bên trong, Huy Phong càng giận dữ. Gương mặt lão già dâm dề, dùng tiền làm mẹ dơ bẩn, hại bà anh chết không nhắm mắt. Gương mặt Huy Phong trắng xanh, tay nắm thành quyền, anh nép vào cây cột điện bên hông nhà của Huyền Suong lắng nghe câu chuyện.

- Đã 13 năm rồi, ông còn muốn ám tôi đến bao giờ hả?

- Đến khi bà trả cho tôi thằng con trai.

- Con trai sao? Một người vô đạo đức như ông làm sao có con trai hả? À, mà có thì ông cũng đã đánh chết thằng nhỏ rồi.

- A, rượu mới mấy không uống, được, chết chứ gì, vậy tao sẽ làm cho mày phải đẻ, đẻ cho tới khi nào ra một thằng con trai thực thụ thì thôi, chứ không phải mấy con bóng lái cái, quái thai nghe chưa? Mày nên nhớ, mày vẫn đang là vợ tao, mày ăn cắp vàng của tao tiêu xài sung sướng bao nhiêu năm. Mày có làm đi cho cả họ nhà tao cũng không trả hết.

Mấy hôm nay mẹ của Dương Thành bệnh, muốn hân có con để chia tài sản cho hân. Mà lần lần trước có con nhờ tuệ tinh ông nghiệm. Lần này, hân lên thành phố tìm Ngọc Linh, không ngờ trái đất tròn gặp ngay vợ cũ. Kê, không có phờ ăn tạm cơm, nhất là bà Vy được Huyền Suong trang điểm cho, chỉ cho cách đường da nên trông bà khá trẻ, giống như chị của Huyền Suong thôi, nên làm lão Thành nói máu. Huy Phong đứng bên ngoài càng nghe càng giận, không ngờ ngoài đời cũng còn những thằng đàn ông khôn đến vậy. Anh lập tức đi tới trước cửa, đập ầm ầm vào cánh cổng sắt.

- Mở cửa cho kiểm tra nhân khẩu.

Lão Thành nghe thế sững lại, nhìn bà Vy cười nhếch mép. Hân ta từ tốn kéo lại khóa quần ra mở cửa. Cánh cửa vừa mở ra, Huy Phong lập tức dùng một tay bóp cổ lão, đẩy hân vào trong. Hân trừng mắt sợ sệt nhìn tên thanh niên trước mắt khá quen mặt, nhưng chưa nhớ gặp ở đâu. Mặt Huy Phong danh lại, híp mắt nhìn Dương Thành gần từng từng:

- Nếu để tôi biết ông dùng tiền khống chế người người khác, tôi đảm bảo, ngay cả ăn xin, ông cũng không được làm. Còn thích đi tha nọc, thì vô chuồng heo mà thả. Thả bậy bên ngoài, coi chừng mất cả cây lăn trái. Hahahaha!

- Mày....mày là thằng nào dám uy hiếp tao hả?

- Tôi không nói suông, hay ông muốn tôi thực hành ngay bây giờ?

Lực siết ở cổ mạnh hơn khiến mặt Dương Thành đỏ gay, bà Vy liền chạy lại can ngăn

- Huy Phong! Tha cho ông ấy đi, bác không sao?

Huy Phong liếc nhìn bà Vy, thờ hắt ra rồi thả Dương Thành xuống. Anh xoay đi ra cửa:

- Nhớ kĩ 2 điều tôi nói với ông.

Dương Thanh ôm cần cổ vuốt vuốt. "Không ngờ nhìn tên nhãi ấy ốm om mà mạnh đến vậy, xem nữa là tôi." Ông xoay nhìn bà Vy, khinh khỉnh

- Hôm nay tôi mệt nên tha cho bà. Lo mà chuẩn bị tinh thần đi. Ông ta hăm lực ôm cần cổ đau nhưt bỏ đi. Huy Phong vẫn đứng bên ngoài chỗ cây cột điện, đề phòng lão ta không chịu đi, anh sẽ tấn hấn một trận, nhưng hấn lại ngoan ngoãn bỏ đi. Đứng chống một chân vào cột điện, Huy Phong rút thuốc 담 chiếu. Nhà từng làn khói trắng lơ lửng, kỉ ức đau thương ủa về, cái ngày ba chết không nhắm mắt, còn mẹ đau khổ, dẫn vật vì bị ép phản bội ba. Còn hấn vẫn nhon nhon tự đắc "không ngờ em là con của hấn."

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Không buông bỏ

10 giờ đêm tại bệnh viện thành phố:

Huy Phong kinh ngạc nhìn mẹ vợ, trong lòng anh cảm thấy áy náy. Anh yêu Huyền Sương thật, nhưng anh không hiểu tại sao vợ luôn khép nép và sợ anh, không còn là cô sinh viên tinh nghịch ngày trước. Huy Phong nhìn tờ đơn ly hôn, đối mặt anh xeta qua tia đau đớn. Huy Phong rút ra điều thuốc, đưa lên miệng, cầm queet jipo tính mồi, chợt nhớ bà Vy đang ngồi trước mặt, anh ngưng lại, rút điều thuốc ra nhìn mẹ vợ

- Con có thể....

- Con cứ tự nhiên.

Huy Phong gạt đầu, đứng lên, xoay lưng đi ra chỗ khác mỗi thuốc. Trong bóng đêm đen đặc, dưới ngọn đèn đường leo lét, hắt xuống lòng đường bóng dáng cao gầy cô độc. Phong đứng đó, nhà từng làn khói suy tư. Anh cảm thấy cuộc hôn nhân của anh mỏng lung, " rõ ràng Huyền Sương là con trai, giờ thông báo có con, không lẽ em ấy cấy ghép tử cung, có thể sao. Nhưng em thay đổi quá, không còn là em mà anh yêu nữa. Liệu rằng tình yêu anh dành cho em phải chăng đã phai nhạt, chỉ còn chẳng cái nghĩa vợ chồng?"

Bà Vy nhìn con rề thờ dài. Bà cũng buồn. Huy Phong là chàng trai tốt, tự lập từ sớm nuôi thân. Bà nghĩ con gái gả cho anh thì bà cũng yên tâm. Vì đâu ra nông nổi. Huy Phong sau khi hút xong thuốc, đi lại ngồi xuống ghế. Anh nhìn mẹ vợ, ánh mắt kiên định và nghiêm túc, cầm tờ đơn lên xếp lại ngay ngắn, nhét vô túi.

- Con sẽ không li dị. Đối với con, Huyền Sương là vợ hợp pháp duy nhất, bây giờ và sau này vẫn vậy.

- Mẹ không biết sẽ phải tiếp tục tin tưởng con như thế nào, chẳng lẽ một sinh mạng ra đi còn chưa đủ. Con còn muốn nó như thế nào mới chịu buông tha nó? Người mẹ nào cũng muốn con mình được bình an.

- Duyên phận của chúng con có lẽ là định mệnh nên dù cách xa cả nửa vòng trái đất vẫn gặp nhau. Dù cho đó là nhân duyên hay nghiệt duyên, nhưng con đã cưới em nghĩa là con chấp nhận. Con nhận lỗi vì đã để vợ gặp tai nạn dẫn đến sảy thai. Vì vậy, con càng không thể bỏ vợ, con phải chăm sóc, bù đắp cho vợ của con. Khuya rồi, mẹ về nhà nghỉ ngơi, con ở lại canh chừng vợ con.

Chi hai từ "vợ con" đã nhắc khéo bà Vy đã già con, thì bây giờ cuộc đời con gái bà phụ thuộc hoàn toàn vào người đàn ông này. Dù rất muốn ở lại chăm con, "nhưng còn Huyền Sương, con bé đang phát bệnh. Ở đây có Huy Phong cũng được. Nghe nó nói vậy là nó thương con bé, từ từ rồi tìm cách đón Nhật Hạ." Bà Vy nhìn Huy Phong, thờ dài.

- Mẹ mong con nói được làm được.

Bà Vy tính rồi đi, thì Huy Phong lại lên tiếng.

- Để con kêu tài xế chờ mẹ về, giờ này khó bắt xe lắm.

- Thôi buổi công nghệ, lo gì không có taxi. Tài xế cũng là người, cần nghỉ ngơi. Huy Phong, dù con có làm sếp lớn, không thu phục được nhân tâm, con cũng sẽ thất bại.

Bà Vy không thềm nhìn lại, đi thẳng ra cổng. Ra tới sảnh lớn, bà quẹo qua khu tâm thần, chăm sóc Huyền Sương. Huy Phong nhìn mẹ đi khuất, anh lấy ra hộp kẹo cao su nhai nhai, rồi đi vô phòng bệnh của Nhật Hạ. Nhìn người con gái tái nhợt trên giường bệnh, lòng anh thật sự đau. Huy Phong nắm bàn tay gầy gò của cô, áp lên miệng mình. Mùi vị ngọt ngào, thân thuộc yêu thương. Có chi nắm đó, an tĩnh ngu lại tạo cho anh cảm xúc yêu thương. Có một sợi dây tình cảm vô hình trói chặt trái tim anh, khiến anh không thể buông bỏ. Đặt tay lên bụng vợ, nơi từng có một sinh mệnh tồn tại, là con của anh. Huy Phong nhìn Nhật Hạ nhu tình. Huy Phong chồm lên, đặt lên trán vợ nụ hôn yêu thương. Anh mỉm cười, vén mấy sợi tóc trên trán Nhật Hạ, thì thào vào tai cô:

- Vợ ơi! Anh xin lỗi.

Huy Phong ngồi đó, ngắm nhìn Nhật Hạ, canh chừng cô tới khi hùng đông. 4 giờ sáng, y tá vô đưa cho Phong cặp thúy đo Nhật Hạ. Huy Phong xoa xoa mi tâm, vô nhà vệ sinh rửa mặt, rồi ra cặp thúy cho vợ. Tay anh lần mò nút áo, nhét cặp thúy vào khe nách, anh phát hiện ra vợ không có trái khế. Anh cúi nhìn vào cổ Nhật Hạ, còn đưa tay sờ thử, quả thật không có. Huy Phong quyết định coi hẩn áo của bệnh viện, xem phần nách có dấu vết nâng ngực hay không. Đang cúi thì y tá đi vào, trọn mắt nhìn anh la lên.

- Đây là bệnh viện, anh làm gì vậy hả? Chị ấy vừa sảy thai đó.

Huy Phong sựng lại, hỏi quê quê, rút nhanh ống cặp thúy giao cho y tá, rồi ra ghế sofa ngồi. Y tá cau mày nhìn anh "người trông cũng cao ráo đẹp trai mà ham hố vậy, vợ mới sảy thai cũng muốn. Đàn ông gì sống bằng nửa thân dưới". Y tá nhìn tới Nhật Hạ thờ dài "tội cho cô gái đó". Nữ y tá vầy vầy cặp thúy, nói với Huy Phong

- Bệnh nhân không sốt, có thể về nhà. Nhớ nghỉ ngơi, sinh hoạt điều độ và tránh quan hệ cho đến khi bình phục hẳn.

Y tá cứ nói, Huy Phong ngồi đó, suy nghĩ về trái khế của Adam, cũng chẳng ừ hừ. Nữ y tá nói xong, thờ hắt ra, liếc xéo anh đi ra ngoài. Huy Phong ra bấm cửa, quyết định làm tiếp công việc dang dở. Hàng nút nhanh chóng mở ra, Huy Phong hơi căng thẳng, nhưng phải ráng bình tĩnh. Tay anh vừa đụng vào tà áo, chưa kịp mở ra đã bị Nhật Hạ chụp lại, trừng mắt nhìn anh.

- Anh muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Con hận hấn

Nhật Hạ trừng mắt nhìn Huy Phong, tay cô có cổ tinh bấu vào tay anh vết móng tay sâu hoắm. Huy Phong nhìn biểu tình của vợ phì cười.

- Em khỏe chưa? Anh chỉ muốn xem người em có bị thương không?

Nhật Hạ gờm gờm nhìn Huy Phong, mặt cô danh lại, giờ khắc này, cô chỉ muốn tát vô gương mặt điển trai kia cho sưng đỏ lên, chính vì gương mặt này mà Huyền Sương đau khổ. Lực cấu trên tay mạnh hơn, mặt Nhật Hạ càng danh lại. Tay Huy Phong bắt đầu đau, nhưng anh vẫn để yên cho vợ phát tiết. Đôi mắt anh trầm lại, gương mặt không biểu cảm, môi nhếch lên độ cong nhẹ, từ từ khom người cúi sát vào mặt Nhật Hạ.

- Em vẫn đang là vợ anh. Muốn tồn thương anh có nhiều cách, đừng làm vậy đau tay của em

Lúc này, Nhật Hạ mới thả lỏng tay. Huy Phong rút tay về, đút túi quần, anh đứng thẳng người, nghiêng nghiêng đầu nhìn Nhật Hạ, nhìn vào đôi bàn tay trắng bệch, nhưng mỗi đầu ngón đều bị đỏ bầm. Nhật Hạ để móng tay rất ngắn, móng lại mềm. Cô cố bấu vào Huy Phong, làn da đàn ông thô ráp và cứng, nên móng tay bị quặp lại vào thịt ngón tay của Nhật Hạ, tụ máu đỏ bầm. Thấy ngón tay của vợ, ánh mắt Huy Phong xẹt qua tia đau lòng, anh ngồi lại bên giường, cầm tay vợ lên xem xét. Nhật Hạ cố rút tay về, cổ chán ghét Huy Phong cực hạn. Huy Phong nắm chặt hơn, gấn giọng:

- Nếu em không yên được, anh sẽ hôn em tại đây.
- Anh dám, đây là bệnh viện.
- Thì sao? Chồng hôn vợ không vi phạm pháp luật.
- Anhhhhhhh!

Trong khi Nhật Hạ phùng phùng nộ khí, cứ ngỡ Huy Phong sẽ tức giận, nhưng anh lại dịu giọng như ban đầu. Một tay anh xoa xoa đầu cô, một tay vẫn bao bọc hai bàn tay của Nhật Hạ, thờ dài.

- Ngoan đi! Tỉnh dưỡng cho khỏe, về nhà anh cho em trút giận, nhé!

Thái độ của Huy Phong hết sức cung chiêu, làm Nhật Hạ cũng bị đơ, không phản kháng anh nữa. Cô nhớ tới Huyền Sương, không biết em ấy thế nào, phải nghĩ cách đuổi tên này đi, để gọi điện thoại cho mẹ. Nghĩ vậy, Nhật Hạ ngoan ngoãn nằm yên, cố giả vờ bên lén:

- Em muốn gặp mẹ.
- Được, em nghỉ ngơi cho tốt, anh về đón mẹ vô cho em

Nhật Hạ gật gật, thả lỏng người, ngoan ngoãn kéo mền nhắm mắt ngủ. Huy Phong hài lòng, đứng lên sai bước ra ngoài. Anh vừa đi, trong phòng Nhật Hạ liền mở mắt, gương mặt đành lại.

Bà Vy vào thăm Nhật Hạ vào buổi chiều muộn, sau khi bàn bạc với bác sĩ về tình hình của Huyền Sương. Hai mẹ con nhìn nhau thờ dài. Bà Vy nắm tay Nhật Hạ sụt sùi:

- Con gái! Tha lỗi cho mẹ, là mẹ hại con. Huhuhu
- Mẹ, sao mẹ nói vậy, tai nạn này đâu ai muốn. Nếu muốn trách, thì nên trách tên không tìm phôi kia. Con hận, con hận hần.
- Nhật Hạ! Con mới say thai, đừng suy nghĩ nhiều. Một lần say bằng ba lần sinh. Mẹ cảm nhận được Huy Phong là người tốt, có thể thời gian nó đi du học, hòa nhập rồi bị hòa tan.

Bà Vy thờ dài, Nhật Hạ cũng đăm chiêu, cô không dám kể cho mẹ và em gái nghe Huy Phong quen Tổ Như ở Mỹ. Có thể mẹ đã đúng, sống nơi xứ người, anh đã đổi thay, không còn là anh thầy giáo hiền lành dễ thương nữa. Nhật Hạ nắm tay mẹ, hồi thăm về Huyền Sương:

- Em con sao rồi mẹ?
- Nó...nó....hic...hic
- Em bị sao? Mẹ, mẹ nói con nghe, Huyền Sương bị sao?
- Em con bị loạn trí rồi. Mẹ đã yêu cầu Huy Phong đơn phương ly hôn, nhưng nó không chịu. Huhuhu. Mẹ không biết xử trí sao nữa.
- Mẹ cứ đưa em đi chữa trị, con sẽ làm cho hần phải ly hôn. Không thể để hần hành hạ Huyền Sương mãi được.
- Nhưng con...con đâu có thích đàn ông, với lại, sức khỏe con còn yếu mà.
- Chính vì vậy, con sẽ làm cho hần chán con nhanh thôi. Hần không xứng với Huyền Sương, mẹ à!

Bà Vy nhìn con, bà linh cảm Nhật Hạ sắp làm chuyện gì đó không hay, nhưng để giải thoát cho Huyền Sương, chỉ còn cách đó.

- Nhật Hạ! Hứa với mẹ con sẽ không trả thù Huy Phong, không làm gì hại đến bản thân. Đòi mẹ mất một đứa cháu là đủ rồi. Mẹ tin vào nhân quả, ác giả sẽ gặp ác báo.
- Con biết mà mẹ, mẹ yên tâm

Hai mẹ con huyền thuyên, bàn cách cho hai chị em đổi vai. Huyền Sương đi trị bệnh, còn Nhật Hạ thay em tìm cách cho Huy Phong li dị mà không hề chú ý có một chiếc camera giấu kín trong bình hoa hoa giả đặt trên bàn. Huy Phong nhìn qua màn hình ipad, xoa xoa mi tâm, nhếch mép cười.

- Nhật Hạ, nếu em đúng là Huyền Sương năm xưa, anh ngồi yên cho em nặc sức chém giết, vợ yêu. Còn muốn rời xa anh, ngay cả kiếp sau cũng đừng nghĩ tới, cô bé!

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hai cách đối phó

Nhật Hạ nằm viện 3 ngày được xuất viện về nhà. Huy Phong đã chuyển nhà sang căn hộ cao cấp ở trung tâm thành phố. Nhật Hạ thắc mắc nhìn anh:

- Căn nhà cũ không được an ninh. Chúng ta ở đây sẽ an toàn hơn.
- Thế phòng ngủ ở đâu? Em mệt rồi.

Huy Phong nhếch mép, từ tốn nắm tay Nhật Hạ dẫn vào phòng. Căn phòng khá rộng nằm ngay góc, tường lắp kính cường lực trông thẳng xuống dòng sông. Góc kia trông về thành phố với những tòa nhà chọc trời phía xa xa. Ban đêm, từ trên tầng 30 trông xuống như muốn ngàn vì sao lấp lánh. Nhật Hạ đến tựa đầu vào bức tường kính, cô nhớ Huyền Sương, đây đúng là căn phòng mơ ước của em, sao em không được hưởng. Cô trầm ngâm nhìn về nơi vô định. Từ phía sau, chợt có vòng tay rắn khỏe ôm Nhật Hạ từ phía sau. Mũi nước hoa ngọt the phảng phất vây lấy cô thật dễ chịu. Huy Phong tỉ mỉ cầm lên đầu cô, hai tay ôm trọn vòng eo thon gọn vào lòng.

- Đừng buồn, con sẽ về với chúng ta. Anh sẽ cố gắng để con về nhanh nhất.

Nhật Hạ cau mày, cô cố gỡ hai bàn tay của Huy Phong, nhưng không thể suy chuyển, chỉ có tiếng cười khoái chí phát ra trong cổ họng anh. Nhật Hạ diễn thật sự, cô dùng chiều cao của tay anh, cũng không si nhẹ. Bực quá, Nhật Hạ không suy nghĩ lên cúi xuống, cắn mạnh vào cánh tay Huy Phong. Anh đau, vòng tay nói lỏng hơn, nhưng vẫn không buông ra. Nhật Hạ dồn hết sức cắn, đến khi nếm được vị mặn, tanh nồng trong khoang miệng, cô mới ngưng lại, xoay người nhìn Huy Phong. Gương mặt Huy Phong tuy thờ ơ, nhưng ánh mắt nhu tình nhìn cô, môi mòng bạc nhếch nhẹ, anh dùng mu bàn tay vuốt nhẹ lên làn da non mịn vẫn còn khá nhợt nhạt. Vuốt xuống khoe môi còn vương ít màu của anh, Huy Phong dùng ngón tay cái miết nhẹ, rất tự nhiên đưa lên miệng mình nếm. Trên gương mặt điển trai khinh khinh vài phần tà mị.

- Vợ yêu! Muốn lấy máu của chồng, dùng dao là nhanh nhất. Đừng dùng răng, đau miệng lắm.
- Anh bị điên à? Bị cắn đau phải buông chứ.

- "Có những thứ nếu buông ra sẽ bị đau hơn. Đau ở đây theo thời gian sẽ lành." Huy Phong đưa cánh tay in hằn dấu răng của cô đang tuơ máu lên ngang tầm mắt của Nhật Hạ. Sau đó, nhanh chóng chụp lấy bàn tay của cô, bao bọc trong bàn tay anh đặt lên ngực trái của Huy Phong. Ánh mắt anh trở nên nhu tình, tha thiết.

- Nếu đau ở đây: Mãi mãi không thể chữa lành.

Lời nói ám áp, đôi mắt long lanh đa tình ôn nhu nhìn cô, đã nhấn chìm một Nhật Hạ gai góc, một cây hoa xương rồng vào hố sâu tình yêu không lối thoát. Cô nhìn chăm chăm vào những lỗ sâu hoắm trên tay anh, rồi lại ngược nhìn vào ánh mắt tha thiết đó, trong cô là loại cảm xúc hỗn tạp. Mấy đi luôn nói đàn ông họ rất đều, càng đẹp càng giàu càng đều. Nhiều đi bị lừa gạt thành lính cảm, chỉ có phụ nữ mới mang lại hạnh phúc cho nhau. Và bà cô là mình chứng sống rõ nhất. Nhật Hạ từng hận ba, cô mới thám tử điều tra được trong thời gian mẹ bỏ đi, ông đàn đúm với hầu hết con gái trong làng. Ai cũng đồ ngon ngọt, rồi quất ngựa truy phong. Nhà nội không hề ruồng bỏ cô, chỉ có hần, loài động vật đẻ t*ng trùng lên nỗi oán hận lương tâm như vậy. Cô hận cha mình, ghét luôn đàn ông trên đời. Nhưng sao đứng trước người đàn ông này, cô luôn bị hần nhấn chìm trong ánh mắt buồn man mác của hần. Huy

Phong đi chuyển một tay đỡ gáy của Nhật Hạ, từ từ cúi xuống, dùng môi mình mơn man lên môi cô, nuốt trọn dư vị ngọt ngào từ lâu anh ham muốn. Ngón tay cái của Huy Phong lần sờ cấn cổ của Nhật Hạ, rõ ràng trơn tru, không hề có trái khê adam. Tim anh rộn rã hân hoan, và hôn say đắm hơn. Cỗ nút, luồn sâu vào khoang miệng, ngậm lấy chiếc lưỡi sạch sẽ, dịu ngọt. Nhật Hạ cố gắng mình chịu đựng, không hiểu sao từ lúc bắt đầu, cô cứ tro ra để hân cần quấy, để bây giờ bùng tình cũng không thể quay lui thời gian. Tay Huy Phong lần xuống cánh tay của Nhật Hạ, luồn mớ hai bàn tay đang nắm chặt của cô. Huy Phong ngưng động tác hôn, anh đang nghiêng đầu mỗi vẫn kẻ môi, anh mở mắt nhìn Nhật Hạ, gương mặt trắng bệch kia không biểu cảm, mắt vẫn trừng trừng nhìn anh. Huy Phong đứng thẳng người, phì cười, tiếp tục nắm tay vợ đi qua những căn phòng khác. Sau cùng tới phòng bếp, Huy Phong xoay nhìn Nhật Hạ, mặt cô vẫn lạnh tanh, đơ như cây cơ. Anh liếc nhìn cô, rồi quay qua rút cây dao nhỏ gọt trái cây, tiến tới nhét vào tay Nhật Hạ. Nhật Hạ giật mình, ngược nhìn anh với dấu hỏi lớn:

- Nơi đây không có camera, con dao này có dấu tay của anh, em cứ thoải mái trút giận, nếu có vấn đề gì, anh sẽ nói là anh tự làm.

- Trịnh Huy Phong! Anh cũng nhậy quá đó.

- Chẳng phải hận anh lắm sao?

Huy Phong càng nói, càng tiến sát Nhật Hạ, dồn ép cô đứng ti lưng vào giàn bếp. nhật Hạ cầm dao thủ trước ngực, còn Huy Phong chống hai tay lên kệ bếp, giam Nhật Hạ ở giữa nhìn cô, ánh nhìn ôn nhu thêm vài phần tà mị.

- Em biết không? Để trả thù anh có hai cách: một là em trối anh lại, tra tấn anh, hoặc trực tiếp đâm vào tim anh.....hai là em phải làm cho anh yêu em, rồi từ từ ngược tình thân lẫn thể xác của anh.

- Biến thái vừa thôi. Anh có tránh ra không hả? Dao không có nĩa đâu.

- Trái tim cũng không có mắt, nhưng nó có tiếng nói, nó đang gọi tên em.

Nhật Hạ thực sự bức bối kiểu tha thính cao siêu của Huy Phong, cô ném con dao xuống đất, đẩy mạnh anh ra chạy vào phòng, chốt cửa. Nhật Hạ ngồi xuống giường, nhìn lên tấm ảnh cưới với bao cảm xúc. Cô nhớ tới lời anh "một là trực tiếp giết, hai là làm cho anh yêu mình". Nhật Hạ nằm phịch xuống giường, nhìn chăm chăm lên trần nhà. Đàn ông như hân chắc chắn xem trọng sự nghiệp, được, mình sẽ bắt đầu từ công ty Huy Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tình địch

Suy nghĩ một lúc, Nhật Hạ mở cửa phòng ra nói chuyện với Huy Phong. Cô đi tới phòng khách, thấy anh đang ngồi dùng còn 90 độ rửa vết thương. Nhật Hạ cau mày, chạy tới gạt chai cồn, nhìn anh quát lớn.

- Anh bị vô cảm hay da dầy quá không biết đau hả? Rửa vết thương thì dùng oxi già hoặc povidine chứ.

Vừa nói, cô vừa mang chai cồn quăng vào sọt rác, quay lại tìm trong túi nilon trên bàn, có bông gòn, băng keo, mà không có oxi già. Nhật Hạ thờ dài, ngẩng lên liếc Huy Phong, cô nói như ra lệnh:

- Anh ngồi đó. Cầm dụng vào vết thương.

Huy Phong nhìn cô, mặt vẫn bất cần nhưng mắt đậm ý cười. Anh nhàn nhã ngã lưng ra ghế sofa, tay gác lên thành ghế, còn cánh tay bị thương gõ lên đầu gối nhịp nhịp, môi mông bạc từ tốn nhả chữ.

- Vết thương trên tay anh đó vợ.

- Ủ, trên tay anh. Nhưng do em gây ra, nên phải do em xử lý. Cầm cái.

- Hahahah! Ủ. Nhất vợ nhì trời. Nghe em.

Nhật Hạ thờ hất ra, chạy vô phòng ngủ lấy áo khoác, chợt nhớ tới cô không có tiền. Từ bệnh viện về thẳng đây cô không mang theo thẻ ngân hàng lẫn tiền mặt, đành ra xin hân. Nhật Hạ đi ra, chìa tay về phía Huy Phong, nhưng không thêm nhìn anh.

- Anh đưa em ít tiền lẻ.

Huy Phong nhìn thái độ của vợ, cố nén cười, anh đứng lên, đi tới chiếc tủ trong phòng ngủ, cầm lấy bóp của mình đi ra đưa Nhật Hạ. Cô thấy tay nặng nặng, quay lại nhìn là nguyên chiếc bóp da dây cộm. Trên bóp hình như có khắc hình và chữ. Cô cầm lên xem, là ảnh của cô trên cánh đồng hoa lavender, ngày khắc trên ví cũng là ngày hôm ấy. Cô trừng mắt nhìn anh:

- Sao anh????

- Anh thích em của ngày hôm ấy.

Mặt Nhật Hạ lại nghếch ra, kí ức hôm ấy ủa về, hai người bước song đôi giữa rừng hoa tím biếc, con tim lại bồi hồi rung động. Nhật Hạ rất nhanh trấn tĩnh, trả bóp lại cho anh:

- Em lấy tiền, anh đưa bóp làm gì?

- Em lấy đi, tiền trong bóp.

- Em không thích tùy tiện mớ bóp của người khác.

- Anh là chồng em, chồng hợp pháp.

- Nhưng mà....hey ya, một quá, xin có mấy ngàn cũng khó khăn nữa.

Nhật Hạ mở bóp, trong đó không có tiền lẻ, chỉ có một cọc tờ 500 ngàn và một mớ thẻ. Cô nhăn mặt nhìn anh:

- Không có tiền lẻ???

- Em rút một tờ thì nó sẽ lẻ.

- Anhhhhhh.

- Cũng may là tôi không sinh, chứ mới đẻ mà nói chuyện với anh chắc tức chết.

Chỉ một câu nói vô tình mà gương mặt Huy Phong trầm lại, anh cau mày, nhìn Nhật Hạ.

- Em vừa nói gì?

Nhật Hạ biết lỡ lời, nên im lặng rút tờ 500 ngàn. Cô nhét bóp vô tay Huy Phong, đi ra cửa chính. Huy Phong vội đuổi theo, một tay anh ấn vào cánh cửa đóng sầm lại, Nhật Hạ giật mình nhìn anh khó hiểu.

- Em muốn đi đâu? Nơi đây không có thẻ sẽ không dùng thang máy được.

- Em đi mua thuốc sức cho anh. Sao anh căng thẳng vậy? Có cần em mua băng vệ sinh không? Ban ngày hay ban đêm? Có cánh hay không cánh?

Nhật Hạ nghếch mặt nhìn Huy Phong dầy thách thức. Cô phai chọc hân, tới khi hân chịu không nói tự đề nghị li dị. Nhìn gương mặt đen thui của anh, cô biết cô đã thành công chọc giận anh. Đang chờ anh trả đũa, chợt Huy Phong phì cười, vỗ vỗ đầu Nhật Hạ cưng chiều.

- Em mua loại nào cũng được, loại em thích, miễn nó thấm được "đạn". Anh không thích dùng bao.

Nhật Hạ trừng mắt, mặt đỏ lên vì thẹn quá hóa giận, cô thở phì phò, nghiến răng nói:

- Bây giờ anh có đưa thẻ thang máy không?

Mọi Huy Phong nhếch lên, mở bóp móc thẻ thang máy đưa Nhật Hạ, mặt anh nghiêng nghiêng nhìn vợ trêu chọc, càng khiến cô giận hơn. Giằng lấy thẻ, Nhật Hạ liếc xéo anh rồi bỏ đi thẳng. 6 tầng dưới căn hộ là trung tâm thương mại, nhưng lại không có tiệm thuốc tây. Nhật Hạ phải đi ra ngoài, đi bộ một lúc mới thấy nhà thuốc. Sau khi mua xong đầy đủ thuốc sát khuẩn và một số thuốc cảm sốt thông thường. Nhật Hạ quay trở về dựng ngay Tổ Như. Cô ta đang tranh cãi với nhân viên của quầy hàng bán kim cương.

- Đây em gái! Em biết chị là ai không? Chị mà thèm lấy cái nhẫn kim cương bé tí của bên em à?

- Dạ, em không có ý đó. Nhưng để công bằng, chị vui lòng cho em xem gio xách của chị ạ?

- Túi xách của chị đủ mua cả chục chiếc nhẫn đó nha em. Em đủ tư cách sờ vô gio xách này sao? Lỡ bị trầy tróc, em làm bao nhiêu năm mới đủ đền chứ?

Nhật Hạ bực mình vì cái cách coi thường người khác của Tổ Như, cô đi tới, hất mặt nhìn Tổ Như:

- Cô không ăn cắp sao lại sợ bị xét túi hả? Dùng tiền lấp liếm thói xấu của mình à? Giàu hơn ai mà láo vậy? Túi cô bị gì, tôi sờ cho.

- Túi LV này là hàng hiếm đó, đền nổi không? Là ai có thói xấu còn chưa rõ sao. Là ai trộm đồ lót nam và dụng cụ hỗ trợ nhĩ. Hahahaha! Đúng là bệnh hoạn. Hahaha!

- "chất", Nhật Hạ tặng ngay vào gương mặt đang cười kìa cái tát đau điếng.

Tổ Như bị đánh bất ngờ, mắt long sông sọc nhìn Nhật Hạ, chỉ ngón tay để móng nhọn hoắt về phía cô, gằn giọng:

- Con bệnh hoạn này. Mày dám đánh tao? Nhìn bộ dáng nghèo kiết xác mà bày đặt lên mặt với tao à? Hôm nay, tao sẽ cho mày biết thế nào là trời, thế nào là đất?

Nói xong, cô ta xoay lại gườm gườm nhìn cô nhân viên.

- Tôi sẽ mua hết chỗ nhẫn ở đây, em muốn xét gio của tôi, trừ phi em bỏ tiền ra đền cho tôi cái gio mới.

Cô ta nói xong, móc điện thoại ra gọi cho ai đó, hình như là thương lượng không xong, thấy á giậm chân, nùng nịu, thỉnh thoảng liếc nhìn Nhật Hạ, còn trừng mắt với em nhân viên bán nữ trang. Nhật Hạ phì cười, cũng móc điện thoại ra gọi, cô gọi cho Huy Phong, quyết định chơi một ván lớn.

- Alo! Chồng hả? Anh xuống tầng 1 đi, chỗ bán kim cương. Có người bắt nạt em. Con nhỏ đó chê chồng của em nghèo kiết xác kìa. Hic...hic...

- Em ở yên đó. Chờ anh.

2 phút sau, Huy Phong xuống tới nơi. Anh mở cửa kính vô gian hàng, quét một vòng thấy Nhật Hạ đang ngồi trên ghế sofa, ghế bên cạnh là Tổ Như. Tổ Như nhìn Huy Phong, chút cảm xúc xưa ủa về, "nhưng thích thì sao, gọi thì sao chứ, nghèo thì cặp đất mà ăn à. Cô gái kia chắc ảo tưởng thành bệnh, nghĩ sao kêu hẳn tới. Ngày cả nhẫn đá còn mua không nổi, nói gì đến kim cương."

Huy Phong đến bên cạnh Nhật Hạ, nhìn cô đầy cung chiều.

- Ai chọc em hả vợ yêu?

- Cô ta!

Nhật Hạ vô không biết Tổ Như là bạn gái cũ của Huy Phong, ra về úy khuất chỉ về à. Tổ Như liếc cô, hất mặt khinh khinh, chân gác chữ Ngũ dung đưa.

- Thì ra anh đã cưới vợ. Bao nhiêu người không cưới lại lấy con bệnh hoạn đó. Anh làm em thất vọng quá.

Huy Phong không thèm nhìn lần trả lời Tổ Như. Anh nắm tay vợ, dắt tới quầy bày nhẫn.

- Em thích chiếc nào vợ?

- Chồng à, cô kia mua hết rồi.

- Mua hết?

- Phải đó. Khi này em nhân viên này muốn xét gio xách của cô vì gian hàng mất một nhẫn kim cương 4ly. Cô ta sợ hư gio, em đã hứa nếu hư đền cho. Thế là cô ta mua luôn hết nhẫn cho khỏi xét gio đó.

- Vậy là chỗ nhẫn này bán hết rồi à?

- "Dạ, cô ấy nói mua nhưng này giờ vẫn chưa thanh toán, nên giao dịch chưa thành công ạ. Anh vẫn có thể mua tặng chị nhà." - Nhân viên bán hàng nhã nhặn nói, nhìn thấy Huy Phong bước vô, tất cả nhân viên ở đây chết đứ đừ rồi, hiển nhiên là bênh anh.

- Em xem cô ấy thích chiếc nào, gởi chiếc đó.

Huy Phong lấy điện thoại ra điện nói chuyện với ai đó. Cả cửa hàng nhìn anh, không hiểu anh đang muốn làm gì. Tổ Như liếc háy, Nhật Hạ làm mặt tỉnh nhìn anh, "chắc đang mượn tiền, để cho anh quê một lần cho biết". Cô liếc Tổ Như, nhìn vô tủ kính, mỉm cười với em nhân viên, rồi chỉ ngay chiếc nhẫn gắn kim cương hình trái tim khá to.

- Chị thích chiếc này.

- Chị đúng là có đôi mắt tinh tường. Đây là chiếc duy nhất đạt được màu D, độ trong FL và giác cắt Excellen. Viên này trọng lượng là 1 carat, giá hiện nay là 40 ngàn đô ạ.

- "Em gởi cho vợ anh đi." Huy Phong nghe xong điện thoại, liến liến tiếng.

Lúc này, cả Tổ Như và Nhật Hạ đều mắt trố mắt, miệng chữ O nhìn Huy Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Trợ lý

Cả hai người đang trố mắt nhìn Huy Phong, ngoài cửa có thêm một thanh niên bước vào. Anh ta cao ráo, mặc bộ vest rất lịch sự, trên tay cầm túi đồ, đi tới khom người trao tận tay Huy Phong. Anh cầm túi đồ đi tới đưa cho Nhật Hạ, cúi nhìn cô ôn nhu:

- Em đưa cho cô ta.

Tổ Như khinh khinh nhìn chiếc túi LV mẫu Camel, à ta nhếch mép đứng lên đi lại quầy, liếc xéo chiếc túi trên tay Nhật Hạ:

- Túi này đáng giá bao nhiêu? 100 hay 200 ngàn mà muốn xét túi LV của tôi hả?

Người đàn ông mặc vest nghe Tổ Như nói vậy, lịch sự cảm hóa đơn bán hàng đi lại trao cho Tổ Như, từ tốn trả lời cô:

- Thưa chị! Chị có thể lên trang web LV tra mã vạch. Chiếc túi này có giá là 4150 đô Mỹ. Chúng tôi là công ty chuyên phân phối túi xách chính hãng, uy tín là hàng đầu, chắc chắn không bán hàng fake.

Nói xong, anh ta mở điện thoại, scan vào mã vạch bên ngoài hộp LV, máy lập tức hiện lên thông số của chiếc túi, thời gian sản xuất, chất liệu...Tổ Như kinh ngạc thật sự, ngay cả Minh Duy là CEO tập đoàn chuyên phân phối hàng hiệu, hẳn cũng chỉ cho có xài túi xách hơn 1000, mà chỉ cho 1 túi, còn tên này, phát tay bỏ đi hơn 4000 chỉ để cho vợ xét túi xách của người khác, muốn lèo tôi. "Được, anh muốn lèo, tôi không lấy thì phụ lòng anh à." À cảm chiếc túi xem xét, rồi đưa túi của à cho em nhân viên bán hàng. Em ấy nhận túi, lịch sự mang lại bàn tra, lấy ra từng món đồ bên trong, nhưng không tìm thấy chiếc nhẫn kim cương. Tổ Như liếc háy, nhếch môi nhìn gương mặt tái xanh của

nhân viên mà há hê. À tính gom đồ bỏ lại vào túi, chợt Nhật Hạ tiến lên, nắm cổ tay à chặn lại.

- Khoan! Túi xách nào cũng sẽ làm một, hai ngăn nhỏ bên trong. Tôi sẽ trực tiếp xem xét, dù sao chồng tôi cũng đã mua sẵn túi mới rồi.

Nhật Hạ giằng lấy túi xách, tìm ngăn nhỏ bên trong. Đúng như cô dự đoán, có tận 2 ngăn nhỏ bên hông túi. Nhật Hạ lườm Tổ Như, dứt khoát kéo "rệt". Cô thò tay vô chạm ngay vật cứng cứng, lấy ra đúng là chiếc nhẫn. Tổ Như xanh mặt lấp bắp, đưa tay giật chiếc nhẫn, nhưng Nhật Hạ đã nhanh chóng giật tay lui lại, đứng lên đưa cho em nhân viên xem. Mọi người đổ dồn cặp mắt nhìn Tổ Như, à thẹn quá hóa cuồng, cô nói chống chế:

- Nhẫn đó là chồng tôi mua tặng tôi, tôi đeo hơi chật nên cất. Biết chồng tôi là ai không hả? Là Minh Duy, CEO của tập đoàn Minh Vượng đó, biết chưa?

- Thưa chị! Em khẳng định đây là nhẫn bên em ạ. Vì trên mỗi sản phẩm của công ty bán ra đều có đóng dấu số hiệu, để có thể bảo hành cho khách ạ. Trên chiếc nhẫn này có đây số hiệu, chắc chắn hàng của bên em ạ.

- Hàng của bên em thì sao? Bộ chồng chị không mua nổi tặng vợ à? Làm sao em khẳng định đó là chiếc bị mất?

- Em sẽ nhờ giám đốc kĩ thuật soi đèn laze. Trên mỗi viên kim cương đều có số hiệu riêng biệt, mà chỉ soi đèn chuyên dụng mới thấy. Nếu trên viên kim cương trùng số với viên bị mất, phiền chị vui lòng gửi trả lại hàng cho bên em ạ.

- Máy.....!!!

- "Thôi đi bà thím. Khoe chồng giàu có làm gì có nhẫn bé tí cũng mua không nổi phải ăn cắp, cái chày, cái chối với bé nhân viên. Tang chứng rành rành còn ngoan cố, ăn gì tôi cũng, thánh cái!" - Nhật Hạ châm chọc, sống chung với đoàn Lô tô, miệng lưỡi Nhật Hạ cũng không phải dạng vừa.

Tổ Như hậm hực, quắc mắt nhìn em nhân viên, chỉ trỏ từng người:

- Các người nhớ lấy, dám bôi nhọ danh dự bà Nguyễn. Hừ!

Cô ta giật lấy túi xách, gom đồ của mình bỏ vào, rồi cầm luôn chiếc túi của Huy Phong tính rời đi. Chợt Nhật Hạ kêu lại:

- Khoan! cô muốn cầm đồ của tôi đi đâu?

Tổ Như xoay người, trừng mắt nhìn Nhật Hạ, gằn giọng:

- Đồ nào của cô hả?

- Túi LV Camel đó.

- Cái này là chồng mày cho tao, hiểu chưa?

- Ai cho hả? Tôi không cho, anh ấy dám không? Lúc này đã nói nếu làm hư cái gò 1000 đô của thím thì tôi đền, còn bây giờ, túi của thím vẫn nguyên vẹn, có hư hao gì đâu. Tính mặt dày ăn vạ, hay cố tình nhún nhường không hiểu hả?

- Mày! Huy Phong, anh nên dạy lại vợ mình. Túi xách này anh tặng em, đúng không?

Huy Phong nãy giờ vẫn khoanh tay, một tay chống cằm nhìn Nhật Hạ, anh cứ nhìn cô làm mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn phải giữ thể diện với à kia.

- Ừ nhì, vợ không cho làm sao anh dám. Nhưng mà người ta cầm rồi, dơ rồi, anh mua cho em chiếc khác.

- Bây giờ em nói em thích cái túi đó thì sao, hả?

- Được! Nghe vợ.

Huy Phong nhìn anh giao túi. Anh ta đi tới, lịch sự cúi đầu chào Tổ Như:

- Phiền cô trả lại túi Camel. Trên túi vẫn còn mã vạch, cô không phải là người thanh toán, sẽ không thể mang ra khỏi trung tâm thương mại này.

Tổ Như phùng phùng lừa giận, quăng hộp túi LV lại cho anh nhân viên, trừng mắt nhìn anh ta miệng lăm lăm. Trong lúc mọi người chú ý Tổ Như, Huy Phong đã lồng chiếc nhẫn kim cương hình trái tim vào ngón giữa của Nhật Hạ. Cô trợn mắt nhìn anh, muốn tháo ra nhưng anh dần lại, lắc đầu.

- Em đã chọn, em nên đeo.

Nhật Hạ nhe răng cười gượng, gằn giọng nói qua kẻ răng:

- Nó hơn 800 triệu đó, không cần chơi lớn vậy.

- Ai nói anh chơi, anh làm thật.

Anh nói xong lền móc ra chiếc thẻ visa bạch kim đưa nhân viên thu ngân. Cô nàng nhìn Huy Phong trầm trồ nuốt nước miếng "người gì vừa đẹp, vừa giàu có lại còn thương vợ, tiếc quá". Tính tiền xong, Huy Phong nắm tay Nhật Hạ kéo ra thang máy, không quên cầm theo túi Camel. Lên khu căn hộ, anh nhân nhả ngồi trên ghế sofa, vỗ vỗ chỗ kê bên cho Nhật Hạ ngồi. Cô nhìn anh chảnh miệng, ngồi ở ghế đôn. Nhật Hạ bỏ hộp túi LV xuống chân ghế sofa, rồi đặt bọc thuốc lên bàn:

- Anh đưa tay đây. Em sát trùng vết thương.

Huy Phong nghiêng nghiêng đầu nhìn cô, ngoan ngoãn sờ tay áo qua khỏi dấu răng, đưa về phía Nhật Hạ. Cô lấy oxy già sát trùng, rồi dùng băng keo băng lại. Xong xuôi, tính đứng lên cất bọc cứu thương thì Huy Phong đã giữ tay cô.

- Chẳng phải em nói thích chiếc túi đó sao?

- À, khi này thích, giờ hết rồi. Anh mang trả đi, lỡ cũng được, rồi đưa em tiền. Giữa một chiếc túi với 7,8 chục triệu, em thích tiền hơn. Quên nữa, ở nhà hoài chán quá, em muốn đi làm.

- Em muốn làm gì? Ở công ty nào?

- Trợ lý giám đốc cho công ty Huy Phong. Nhưng không ai được biết quan hệ của chúng ta.

- Em học kinh tế, Huy Phong chuyển về IT.

- Thì sao chứ, bây giờ em muốn làm đó, anh cho không? Không cho thì em làm bên Minh Vượng.

Huy Phong trầm mặt khi nghe nhắc tới người kia. Anh đứng phắt dậy, hai tay đút túi quần nhìn ra ban công.

- Được! Ngày mai đi làm, trợ lý của tôi. Em đã nói chúng ta không quen biết thì nên hiểu anh sẽ không vì em là vợ mà bênh em. Em sai cũng sẽ bị phạt, thậm chí đuổi việc.

- Ok luôn. Giờ em đi ngủ đây. Mai gặp nhà sếp!

Cô hí hửng vào phòng, để lại ai kia mặt mày tối thui

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Ngủ chung

Nghe tiếng đóng cửa, Huy Phong mới ra ghế sofa ngồi trầm ngâm. Anh rít thuốc, nhả từng làn khói trắng suy tư. Sau khi nghe lén cuộc nói chuyện của Nhật Hạ, Huy Phong đã phải nhờ tới Huyền Long, hack vào mạng lưới chứng minh nhân dân, tra nhân thân của Huyền Sương và Nhật Hạ. Thật bất ngờ, Huyền Sương được nhận nuôi từ lúc mới lọt lòng, mẹ nuôi tên Hai Phương, trưởng đoàn lô tô, đến khi 6 tuổi, Sương mới nhận lại mẹ ruột. Huy Phong tiếp tục nhờ tập đoàn AK điều tra về gia đình của Huyền Sương, đặc biệt về ba của Huyền Sương. Hai tập hồ sơ dày cộm đặt trên bàn, Huy Phong lần mò từng trang mà tim anh đau nhói. Anh đã xấu chuỗi sự việc, cảm thấy thương cảm cho hai chị em, đồng thời vui mừng vì người anh yêu là con gái. Thắng cũng được, anh sẽ nấn lại cho con. Tình yêu thì chỉ có một, anh yêu một Huyền Sương duy nhất, dù là ai cũng không thể thay thế. Xin lỗi em Duy Tuấn!

Huy Phong dựa vào ghế, phải chỉ anh nhận ra chân tướng sớm hơn, thì con của anh đầu phải...Huy Phong xoa xoa mi tâm, mặt nhòai nhắm mắt. "Anh phải làm gì để bù đắp cho em đây, vợ của anh!"

Đêm đó, anh muốn mở cửa thì Nhật Hạ đã khóa trái. Đứng bên ngoài, Huy Phong nhếch mép cười, anh đi lấy chìa khóa sơ của mở cửa đi vào. Nhật Hạ vừa trông thấy bóng của Huy Phong, liền ném gối về phía anh, đuổi ra ngoài. Có nhay qua nhay lại như con sóc. Huy Phong cau mày, chạy nhanh tới chụp lấy hai cánh tay của Nhật Hạ, ghim cô đứng yên:

- Em có thôi không hà, gối đủ chưa, em nên nhớ em vừa say thai đó.

- Thì sao chứ, em còn yếu lắm, anh ngủ phòng khác đi.

- Vợ chồng phải ngủ cùng nhau. Yên tâm, anh sẽ chờ khi em khỏe hẳn.

- Anhhhhh! Em ngủ xấu tính lắm, đầm đá tùm lùm, trùng rùng chịu nha.

- Ừ. Ráng chịu.

Ánh mắt Nhật Hạ nổi tia ác ý, cô gật gù, ngoan ngoãn leo lên giường nằm. Huy Phong cũng phì cười, hướng phía bên kia nằm xuống. Nhật Hạ cố thức, canh bên kia ngủ say, cô liền ngồi dậy, xoa hai bàn tay lại với nhau, nhìn Huy Phong đẩy khỏi chi, chỉ bàn tay cô đưa lên, vừa tỉnh hạ xuống đã bị Huy Phong chụp lại, sẵn đà kéo cả người Nhật Hạ đổ sầm lên người anh, mỗi hai người khéo léo chồng lên nhau trong cặp mắt mờ to hết cỡ của Nhật Hạ. Huy Phong già vờ mộng du, ôm ghì lấy cô hôn ngấu nguyền, không cho Nhật Hạ trở mình. Nhật Hạ tức anh ách, cố lách lư cố thoát khỏi kiềm kẹp của Huy Phong. Một lúc sau, khi cảm thấy luồng đường khí sắp cạn, Huy Phong mới buông Nhật Hạ ra, anh trở người nằm nghiêng. Nhật Hạ cố hít thở phì phò, cô chỉ chi vào bóng lưng của anh hất lên tường, mặt danh lại. Nhật Hạ quyết định nằm xuống, dùng chân đạp vào hạ bộ của anh. Ngay lúc chân cô vừa đưa tới, thì hai chân của Huy Phong liền dặng ra, kẹp ngay chân của Nhật Hạ ở giữa. Anh kẹp rất chặt, cô vùng vẫy muốn thoát khỏi thì càng ma sát vào vật nam tính của anh, khiến nó ngóc đầu, cứng rắn và nóng hổi. Nhật Hạ liền xoay lên nhìn chồng, rồi lại nhìn xuống thì đang chào cờ kia, càng thờ phỉ phỉ. Cô quyết định lay anh dậy, dù anh ngủ thật hay giả. Đang lay lay Huy Phong, đột nhiên anh lật người, để Nhật Hạ nằm dưới thân, hôn lên môi cô nụ hôn dụ dàng, thương thức. Phần nam tính cọ sát vào đùi cô, nóng bỏng rất. Cô né qua né lại, như rắn không xương, cuối cùng Huy Phong mới lên tiếng:

- Nếu em không chịu yên, nghĩa là muốn anh ăn em?

- Anh chứa t*ng trùng trong nào à? Nói năng linh tinh.

- Vợ! Đừng để anh phải dạy vợ cách ăn nói từ thuở bơ vơ mới về. Đây là lần thứ 2 rồi. Quá tam ba bận, em sẽ bị phạt.

- Em xin lỗi, được chưa? Anh xuống đi, nặng quá. Giờ em muốn đi ngủ, mai đi làm nữa.

- Được! Ngủ ngon nhé vợ.

Huy Phong hôn trán của Nhật Hạ, xoay người nằm xuống bên cạnh, tiếp tục nhắm mắt an tĩnh. Nhật Hạ cũng sợ, nên không quấy phá nữa. Cô ngồi dậy, rón rén bước xuống giường, muốn ra phòng khách ngủ. Chân chưa kịp đặt xuống sàn, đã bị Huy Phong ôm ngang eo.

- Em muốn tự nằm yên ngủ, hay anh "ru" em ngủ?

- Á, tất nhiên nằm yên ngủ rồi. Em ngủ liền đây, anh ngủ ngon nha.

Nhật Hạ nằm xuống, kéo mền nhắm mắt. Huy Phong cũng nằm ngay gần lại, mỗi mông khẽ nhếch lên, tiếp tục ngủ. Nhật Hạ nằm một lúc, một quả cũng ngủ thật sự. Nửa đêm, ai kia nhẹ nhàng kéo đầu cô tựa vào ngực mình, mùi trầm hương từ người ấy thơm dịu say lòng người, đưa Nhật Hạ vào giấc ngủ sâu.

Tiếng chuông điện thoại đánh thức Nhật Hạ, cô bật dậy như lò xo, bên giường trống không, chỉ còn mùi trầm thoang thoảng. Nhật Hạ hít hà, "thật dễ chịu". Cô vươn vai, vô phòng tắm làm vệ sinh cá nhân xong, ra phòng khách đã thấy Huy Phong ngồi nhàn nhã bên ghế sofa xem ipad. Cô đi đến, nhìn anh:

- Anh chưa đi làm à? Bây giờ rồi.

- Em chưa nấu ăn sáng?

- Hà! Em phải nấu ăn sáng sao? Hôm qua 2 giờ em mới ngủ đó. Tha cho em đi anh hai.

- Em không phải nấu, chỉ là anh lờ quen khẩu vị của em rồi. Và anh đã làm gì đâu mà em khó ngủ. Đêm nay, anh ru em ngủ nhé.

- Hìhì! Thôi thôi, là em, tại em lạ chỗ thôi. Mà mình ra ngoài ăn cho tiện, ha?

- Được! Nghe vợ.

Họ ra thang máy, Nhật Hạ bấm tầng G, Huy Phong nhìn cô:

- Em đigrap, mình đi chung xe không nên.

Huy Phong không nói, thang máy tới tầng G, Nhật Hạ tính bước ra liền bị Huy Phong kéo lại, đóng cửa thang.

- Không cho mọi người biết không đồng nghĩa với che giấu sự thật. Nếu em còn phản ứng, em sẽ bị phạt.

- Hừ!

Thang xuống B2, Huy Phong nắm tay cô dắt tới chiếc Mec, nhét cô vô ghế phụ lái. Anh không chờ tới công ty ngay, mà chờ Nhật Hạ đi ăn sáng. Đến công ty gần 10 giờ. Anh chạy xe xuống tầng hầm, Nhật Hạ ngó dáo dác, đeo khẩu trang bước xuống xe, cô bấm thang lên gặp tiếp tân.

- Chào em! Chị tới ứng tuyển trợ lý giám đốc.

- Dạ chắc chị nhầm, bên em không có tuyển người ạ.

- À, mới tuyển hôm qua thôi em. Em cứ báo giám đốc có chị Sương gấp.

Nữ tiếp tân quan sát Nhật Hạ từ đầu đến chân, "một ngày có bao nhiêu cô tìm đến, ai tôi cũng đưa lên gặp giám đốc chắc bị đuổi sớm quá". Tiếp tân rằng nò nụ cười gượng, chuẩn bị từ chối thì chuông điện thoại reo. Không nghe bên kia nói gì, chỉ thấy em ấy gạt gạt, nhìn trần trần vào Nhật Hạ, thái độ rất khác khi nãy. Cụp máy xong, lễ tân nhìn cô niềm nở hơn:

- Dạ, em vừa biết, mời chị theo em lên phòng giám đốc.

Nhật Hạ mỉm cười, theo nữ lễ tân, cô vừa đi vừa quan sát xung quanh, " thì ra công ty của hần lớn như vậy, ai cũng mặc đồ vest đồng phục rất trang trọng, vậy mà mình cứ tưởng chỉ là cửa hàng bán máy vi tính nhỏ thôi chứ, biết vậy đã không chơi hần bằng tiền. Công ty lớn vậy, mình phá nói không ta?" Nhật Hạ bắt đầu nản

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Ghen

Nữ tiếp tân dẫn Nhật Hạ lên tầng 50 của tòa nhà, dắt tới chỗ thư kí Linh:

- Chị Linh! Đây là trợ lý mới của giám đốc.

- Trợ lý? Chị đâu có nghe anh ấy tuyển người đâu em. Có nhầm không?

Giọng của Linh thể, nhưng kiểu cổ ẩn nói nhỏ nhẹ nên cứ kéo dài, nhura nhura nghe mà bức mình. Cô ta vừa nói, vừa sẫm soi Nhật Hạ. Linh ăn mặc rất model, áo hai dây khoe trọn cặp búi căng cứng, khoác ngoài áo vest đồng phục không giải nút, mặc jíp đen ngắn cùn cùn. Linh đi làm cứ như đi dự tiệc, tóc uốn xoắn thả dài, mặt trang điểm rõ nét không tí vết, người sực nức mùi nước hoa. Linh nhìn Nhật Hạ không trang điểm, ăn mặc hơi đơn giản nên khinh thường. "Xin làm trợ lý giám đốc mà mặc quần tây, áo sơ mi nhìn lóa chết đi được. Mặt mày non choẹt chắc mới ra trường, thấy Phong trẻ đẹp lại gọi nên nhào vô đại đây. Không có cửa đâu cưng." Linh nhìn Nhật Hạ nghĩ thầm, mới à trẻ ra, quay qua tiếp tục nói với nữ tiếp tân.

- Thôi em dẫn em ấy xuống đi, Phong không thích bị làm phiền đâu, nhanh kéo anh thấy lại là đó.

Nhật Hạ nhìn kiểu cách của Linh này giờ cũng quá quen lắm rồi. "Kêu Phong nghe ngọt dữ ha. Hử! nhìn cái cách của mè là biết mè trai chấy dãi ra luôn, bầy đặt". Nghe Nhật Hạ bị đuối, nữ tiếp tân dần lên tiếng, nhưng Nhật Hạ ngán lại, không thèm đếm xỉa đến Linh, mà lấy điện thoại ra gọi cho ai kia trong phòng.

- Sếp à! Trợ lý tới rồi. Mà thư kí của sếp dám đuối tôi kìa. Sếp xử sao đây hả?

Huy Phong nghe điện thoại cũng phì cười, "mới ngày đầu đi làm đã ăn ót rồi à, Vợ". Anh bấm số nội bộ gọi thư kí. Linh này giờ khinh khinh nhìn Hạ, nghe điện thoại vội chạy lại nghe. À vừa nghe vừa nhìn Nhật Hạ kinh ngạc. Cúp máy xong à cũng nổi điên, nhưng ráng kiềm chế thờ phỉ phi. Trên gương mặt già tạo đang có nhe răng với Nhật Hạ, môi nhép nhép mời Nhật Hạ vô phòng giám đốc. À gõ cửa, Huy Phong lập tức trả lời làm Linh mừng hùm. " Bình thường, phải gõ cửa chờ gần 5 phút anh mới trả lời, vậy mà hôm nay vừa gõ anh đã lập tức lên tiếng, có phải anh bắt đầu lo lắng mình đứng lâu mới chán, hi...hi" Linh tự nghĩ, che miệng cười một mình, Nhật Hạ nhìn à ta chán ghét cứng cực, phải lên tiếng cho Linh hoàn hồn.

- Mình đứng đây bao lâu nữa?

- À, mời em vô!

Linh mở cửa, à đi vô trước, Nhật Hạ theo sau. Linh đi tới trước bàn làm việc của Huy Phong, hai tay thông đan vào nhau, cúi đầu thẹn thùng, không thèm đổi hoài tới Nhật Hạ. Huy Phong cau mày vì mùi nước hoa nồng nặc, mà à ta cứ đứng chaoáng chỗ không chịu đi. Anh ngược gương mặt lạnh tanh lên nhìn Linh, trong ánh mắt đen không thấy đáy như ngàn mũi dao muốn giết người khiến Linh rùng mình. À lập tức giả là.

- Dạ, trợ lý mới đã vô ạ.

- Ừ. Tôi biết rồi, còn chuyện gì sao?

- Dạ...dạ không có. À, mà hôm nay anh đi làm trễ chắc kẹt xe hả? Anh mệt không, em pha ly cam vắt cho anh uống nha. Coi chừng bệnh đó, Huy Phong!

"Rảnh", tập hồ sơ bay ngay xuống sàn, Huy Phong dựa người ra ghế, nhìn Linh. Linh thật sợ sợ, người cô ra run lập cập, vội chạy ra nhặt lại hồ sơ lên xếp gọn, rồi xin phép đi như chạy ra ngoài. Ra gần tới cửa thì Huy Phong kêu lại.

- Khoan! Em kêu thợ đóng cho tôi thêm một cái bàn làm việc, đi mua ngay một laptop đời mới nhất, đem vào phòng tôi. Tôi cho em 30 phút.

- Dạ, em đi làm liền đây.

Cử tướng Huy Phong kêu lại xin lỗi mình, ai ngờ sai vật. À chỉnh lại mắt kiếng, cúi gằm mặt hằm hằm đi ra ngoài. Huy Phong vẫn dựa ngửa. Xoay xoay cây Baker trong tay, nhìn Nhật Hạ, mặt đậm ý cười. Nhật Hạ ngồi xuống ghế sofa, quan sát phòng làm việc của anh. Căn phòng đơn điệu chán ngắt, có thờ dài lắt đầu ngán ngẫm. Huy Phong đứng lên, đi đến ngồi bên cạnh, một tay gác lên lưng ghế, chân bắt chéo chữ ngũ, nghiêng nghiêng nhìn vợ.

- Trợ lý của tôi, em có thể thiết kế một vài bông hoa sen pha lê thả trên chậu nước không? Giống như phòng làm việc ở nhà.

- Có rành đâu, công ty bao việc.

- Đã làm gì đâu mà bao việc. Hôm nay, tôi muốn em thiết kế lại văn phòng này, giống như căn phòng ở nhà. Không làm được, em bị sa thải.

- Sếp à, công tư phải phân minh chứ.

- Tôi đang kêu em trang trí lại văn phòng của Công ty, có chỗ nào riêng tư ở đây à?

- Anhhhhh. Thật nói không lại. Được! Nhưng thất hoa pha lê lâu lắm. Anh chờ được không?

- Được. Cần chi bao nhiêu, báo kế toán. Đừng hờ chút cả thể.

- Mà sao em biết kế toán ở đâu? "Có bao nhiêu tiền đâu mà cũng đưa vô chi phí. Đáng là ki bo."

- Em hỏi Linh, cô ấy sẽ chỉ em.

- Linh vừa đi làm việc anh giao đó, quên à?

- À, vậy anh kêu Hà dẫn em đi

- Hà?????

- Bé tiếp tân đó.

- Bé tiếp tân, kêu ngọt quá ha.

Nhật Hạ gằn giọng, liếc xéo Huy Phong đeo bóp đi ra ngoài. Cô lại phải lang thang tìm mua dụng cụ làm hoa. "Một ghế, làm giăng viên đại học không làm, tự nhiên chui đầu vô rọ, Huy Phong! Chờ đó". Huy Phong ngồi đó, nhìn vợ "uống dấm" càng thêm vui vẻ. Anh nhịp nhịp tay lên ghế theo sát vợ đầy nhu tình, tới khi cánh cửa đóng lại, anh mới đứng lên lại ghế ngồi làm tiếp công việc đang dở.

Tập đoàn Minh Vương, Minh Duy không liên lạc được với Huyền Sương, lo lắng không yên. Anh đến chờ ở cổng nhà bà Vy mỗi ngày trông gập cổ. Trời không phụ người có công, hôm đó, bà Vy đón Huyền Sương về nhà, thu dọn quần áo đưa con đi bệnh viện tâm thần ở thành phố B. Huyền Sương ngày ngày xuống xe, Minh Duy vội chạy lại đỡ. Bà Vy nhìn anh, gật đầu cảm ơn, rồi cả hai đi xuống nhà.

- Thưa bác, Sương bị sao vậy bác? Mấy hôm nay điện thoại em gọi không được.

- Nó....nó bị tai nạn xe, tâm trí giờ không được bình thường nữa rồi.

- Sao?????

- Bác thấy con cũng thân với nó, nên nói thật. Con đừng kể cho ai, tội cho em nó nha con.

- Con hiểu mà, giờ bác tính sao? Chồng của Sương bỏ mặc cô ấy sao bác.

- Nó không chịu bỏ, bác mới rầu. Mà kể đi, bác nói dối nó mang con Sương đi nước ngoài thăm thân, lâu về lắm. Chắc nó ấy này vì tai nạn, nên đồng ý ngay. Bác tính âm thầm đưa nó đi chữa.

Bà Vy thờ dãi, nhớ về quá khứ mà đau lòng. "Những trận đòn của Dương Thành, lời mắng chửi của ông đã trở thành cơn ác mộng với Duy Tuấn. Đến khi trốn đi rồi, Duy Tuấn luôn giặt mình nửa đêm trong trạng thái hoảng loạn." Đỉnh điểm trong ngày sinh nhật 5 tuổi, ba dắt Tuấn đi lên thành phố học vô, nhưng ông bảo Tuấn chờ trước cửa rất lâu, cho tới khi anh đẹp trai về, rồi một lúc sau rất nhiều chú chạy tới, ba mới hăm hực đi ra, dắt tay Tuấn về. Dương Thành chưa được thỏa mãn nên nổi điên. Vừa về tới cổng, thấy bong bóng treo đầy ngoài sân, ông bức tức đi vô phòng. Mấy đứa con nít xúm xít bu lại tặng quà cho Tuấn, cả đám bắt đầu reo hò chạy nhảy tung tăng. Tuấn thấy mấy bạn gái được mẹ trang điểm đẹp quá, em cũng chạy vô kêu bà Vy trang điểm. Vy nhìn con âu yếm, nhìn xung quanh, thấy Thành ngày o...o mới dám cột tóc, trang điểm cho con. Cả bọn thấy Tuấn trang điểm đẹp hơn con gái, nên lại la hét, reo hò ôm sòm cả xóm. Ông Thành đang ngủ giấc mình, ông chạy ra sân gào lên!

- Có để tao ngủ không hả?

Dương Thành ngó tới Duy Tuấn, hần đứng hình, cảm cây chối rẽ quắt tới tập vào người con lẩn ngang dọc, tươm máu. Hàng xóm vội chạy vô dắt con về, nhìn Duy Tuấn chỉ trỏ, xì xào. Bà Vy đang lui hui chuẩn bị đồ ăn đãi sinh nhật thì nghe con la hét. Bà chạy lên nhìn cái cảnh mà rơi nước mắt. Duy Tuấn nằm trên sân, cuộn tròn tư thế bảo thai, ôm lấy đầu mình. Hàng xóm đứng đó bàn tán, không ai vô can ngăn giúp Tuấn. Vy chạy lại ôm con, nhìn một lượt băng dới mắt cảm phiền. Dương Thành thấy vợ ôm con nên đứng lại, quăng cây chối, chửi thề mấy câu rồi đi vào phòng ngủ tiếp. Dù ba đã vô trong, mà Duy Tuấn vẫn duy trì tư thế đó, ôm hai tai lắc đầu nguầy nguậy, đôi mắt đỏ đần, đỏ hoe. Miệng làm nhảm 3 chữ " con không phải..."

Kí ức xưa ủa về, bà Vy thờ dài nhìn Huyền Sương cười ngây dại:

- Bác soạn đồ rồi đi ngay cho kịp, con ngồi chơi với em chút nha.

- Dạ, bác cứ từ từ. Hôm nay con rảnh, để con trông chừng em cho.

Bà Vy lên lầu soạn đồ. Minh Duy nhìn Huyền Sương thoáng đau lòng. Anh đi đến ngồi cạnh bên cô, ôm đầu cô tựa vào ngực mình.

- Phải chăng vì lời hứa với anh mà em bị hấn hất hủi. Em đứng buồn, anh vẫn luôn bên cạnh em, dù tình hay duyên.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chúng ta cùng đón con về nhé

Minh Duy chờ bà Vy và Huyền Sương đi đến thành phố A, cho cô trị bệnh. Do cách thành phố mình đang sống không xa, nên rảnh chút là anh lại chạy đến thành phố A thăm Huyền Sương. Lâu dần, Tổ Như sinh nghi nên âm thầm theo dõi. Cô ta chụp lại hình ảnh Minh Duy ngồi bên cạnh, trò chuyện với Huyền Sương rất vui vẻ. Tay à nắm thành nắm, mặt danh ác: "Cô ta có cái gì mà anh lẫn Huy Phong đều yêu thích. Cô ta ở đây, lẽ nào bị Huy Phong bỏ nên hóa điên? Huy Phong à Huy Phong, uống công anh thông minh cả đời, lại bị một con điên cảm sùng. Minh Duy, anh đã phản bội tôi, đại gì tôi phải chung thủy?". Mặt à danh ác, trong đầu là bao tính.

Nhật Hạ mang tiếng làm trợ lý cho Huy Phong, nhưng suốt cả ngày, anh chẳng giao gì cho cô làm cả. Hai người ngồi trong cùng một phòng, đối diện nhau mà chẳng ai quan tâm đối phương đang làm gì. Nhật Hạ có laptop riêng, thế là cô lại viết truyện online giải trí. Sang ngày thứ 3, chán quá, Nhật Hạ đi lại bên bàn làm việc của Huy Phong xem anh đang làm gì. Huy Phong ngồi đó, trong ánh nắng rực rỡ thu hút lạ kì. Tay anh liên tục gõ gõ bàn phím, thỉnh thoảng cau mày, đôi lúc lạnh lùng, lúc căng thẳng. Nhưng dù ở sắc thái nào, phong thái điềm tĩnh lúc làm việc của đàn ông đều thu hút, đặc biệt là Huy Phong. Nhật Hạ nhìn đến ngây ra, đến khi Huy Phong ngược nhìn cô, đành hắng cô mới sực tỉnh:

- Em qua chỗ anh có gì không?

- Em chán quá, trợ lý của giám đốc không có gì để làm sao?

- Trợ lý rất nhiều việc, tại em không làm.

- Hừ. Anh có giao đâu mà làm. Tại anh không giao chứ không phải em không làm nhé.

- Được! lát nữa anh có cuộc họp chiến lược tung ra sản phẩm game mới. Em đi chuẩn bị đi.

- Em phải chuẩn bị những gì? À, anh chỉ cần cho em biết ai là người trước kia chuẩn bị các cuộc họp cho công ty là được.

- Thư kí Linh.

- Cô ta? Được thôi, giờ em đi chuẩn bị, anh làm tiếp đi nha.

Nói xong không để anh trả lời, Nhật Hạ phóng đi thẳng. Ngồi một chỗ suốt mấy chục tiếng thiệt là chán sập điên rồi. Nhật Hạ mở cửa ra ngoài, cô lại chỗ của Linh hỏi chuyện.

- Em gái cho chị hỏi xui, mỗi lần họp cần chuẩn bị những gì?

- Chị sao?

- Tất nhiên, chị xem hồ sơ em rồi, em bằng tuổi chị, nhưng chức nhỏ hơn chị, xưng hô vậy đúng rồi, có gì thắc mắc sao?

- Ai nói, ai nói cô lớn hơn tôi hả?

- Trợ lý giám đốc, tức nhiên lớn hơn thư kí rồi.

Linh trừng mắt nhìn Nhật Hạ "mày nghĩ mày là ai chứ? Mới vô mà trịch thượng vậy à, được muốn làm chi, tao cho mày làm chi." Cô à bực tức, bấm thang máy xuống tầng 48, một lúc sau, Linh lên mang theo chồng hồ sơ cao quá đầu người đặt trên bàn, khinh khinh nhìn Nhật Hạ.

- Đây là doanh thu nửa tháng đầu năm. Cô xem ghi chép cẩn thận, lát nữa giám đốc hay cô đồng hời còn biết trả lời. Sau khi ghi xong, cô xuống phòng họp, vệ sinh phòng, mua hoa tươi cắm bình để giữa bàn, lắp máy chiếu, photo tài liệu để phát cho cổ đông. Nhật Hạ cô ghi nhớ, gật gù. Cũng may cô biết ghi âm lại, lỡ quên thì mở lên nghe là xong. Thoảng chớp, phòng họp đã sạch sẽ. Nhật Hạ lại cầm cúi đọc tài liệu, do cô học kinh tế, trí nhớ lại siêu, mấy cái kế toán này cũng dễ. Nhật Hạ nhìn số liệu, lắp bản thông kê chi tiết lưu file, mang in đưa Huy Phong. Huy Phong vào phòng họp cũng bất ngờ. Bốn góc nhà đều đặt tháp hồ cá sủi bọt nước, lung linh đèn led bảy màu. Nhìn cách bày trí là Huy Phong biết của ai rồi. Anh ngồi đầu bàn, bắt đầu cuộc họp, thỉnh thoảng lên nhìn hồ cá, mặt anh giãn ra rất nhiều.

- Cả phòng họp từ chiều tới tối, ai cũng đói meo. Nhật Hạ đói rất xấu tính, nên cô không bao giờ để mình bị đói. Nhật Hạ nhìn đồng hồ đã 9 giờ tối, cô đứng lên, rất tự nhiên đi đến đầu bàn, kể tai Huy Phong nói nhỏ. Mùi hương Dior phảng phất quanh mũi của Huy Phong làm anh cảm thấy thư thái, mặt giãn ra rất nhiều. Không nghe Nhật Hạ nói gì, chỉ thấy Huy Phong gật gật rồi cô chạy biến ra ngoài. Xưa giờ chưa ai dám cắt ngang cuộc họp, lại còn tỏ vẻ thân thiết với giám đốc, sớm muộn cũng bị đuổi. Nhân viên trong phòng nhìn nhau, họ cảm thấy ghét Nhật Hạ, tính tình cô quái, lỉnh đăm. Có tiếng gõ cửa, Nhật Hạ đi vào, theo sau là một thanh niên đang bê một mâm bánh canh cua, mùi thơm nức mũi làm bụng ai cũng réo ình ỏi. Nhật Hạ hồ hởi chỉ chỗ đặt tô bánh canh. Dù rất đói, nhưng ai cũng ái ngại, họ đồng loạt nhìn Huy Phong dò xét. Anh ngồi đó, tựa lưng vào ghế, hai tay xoay xoay hai đầu của cây Baker, mặt không nhìn ra cảm xúc buồn vui. Chàng thanh niên bụng bê rồi đi, Nhật Hạ chạy theo, dúi vào tay em ấy tờ 50k, cảm ơn rồi rít, mà không để ý ai kia mặt đen sì.

Sau khi cho tiền bo, Nhật Hạ ngồi ghế đầu bàn, rất tự nhiên múc ăn. Thấy ai cũng không dám cầm đũa, Nhật Hạ liền hiểu ra, xoay nhìn Huy Phong, nhe răng hề hề.

- Giám đốc à, cũng trẻ rồi, anh nên nghỉ ngơi và cho nhân viên xả hơi chứ.

Mọi Phong cong lên, quét một lượt xung quanh, rồi nhìn tới gương mặt mong chờ của Hạ mà phì cười. Chỉ là một cái "hừ" nhẹ, anh đã kịp trấn tĩnh lại, chậm rãi lên tiếng.

- Mọi người dừng đi, dừng phụ tâm lòng của trợ lý Hạ. Được mở cờ, tất cả mọi người cúi xuống ăn ngấu nghiến. Lúc trước thấy cô khùng khùng tự cao tự đại, qua hôm nay, mọi người bắt đầu nhìn nhận ra "Nhật Hạ rất đáng yêu, và quan tâm đồng nghiệp. Nên mọi người dần dà yêu thương Nhật Hạ." Huy Phong thấy vậy, rút sẵn điều thuốc, không mời nhưng kẹp trên ngón tay, anh khom tới trước, chống hai tay lên bàn tuyên bố.

- Tan họp, ngày mai tiếp tục.

Các nhân viên trở mặt nhìn nhau, rồi cùng hướng về Nhật Hạ. Cô gái này có sức hút gì mà giám đốc chăm chú hết lần này đến lần khác. Đèn nhà ai nấy sáng, đời tư giám đốc càng không nên xen vào. Huy Phong nói xong, kẹp thuốc lên miệng, và đi ra ngoài. Bóng anh vừa khuất, sau lưng liền vang lên tiếng vỗ tay vui mừng. Huy Phong nghe hết, môi mòng bạc khẽ nhếch, nện từng tiếng gậy da trên nền đá hoa cương đi ra ngoài

Sau khi Nhật Hạ ăn xong, nhìn phần của Huy Phong lạnh tanh, cô cau mày, đẹp gọn tô bánh canh chạy ra ngoài. "Hình như hồi nãy anh nói tan họp, có khi nào bỏ mình đi bộ không ta?" Nhật Hạ đi xuống tầng hầm không có Huy Phong, chiếc nec vẫn còn đó. Cô chạy lên tầng 50, gõ cửa phòng.

- Vào đi

Cửa vừa mở, Nhật Hạ gật mình vì ai căn phòng không mở đèn. Huy Phong ngồi trên ghế sofa rít thuốc, ánh sáng từ cửa rọi vào dáng người ưu nhã của anh, càng tôn thêm nét cô đơn của anh, làm tim Nhật Hạ bất giác chùng xuống, mà ngay cả bản thân cô cũng không hiểu. Trước kia, Nhật Hạ rất ghét thuốc lá, ghét luôn người hút. Nhưng sao với Huy Phong, lần nào anh hút thuốc cũng trầm ngâm, lạnh lùng nắng nỗi suy tư. Nhật Hạ lên tiếng.

- Sao anh không ăn, đâu bao từ rồi.

- Không ăn được, quen với vị của em rồi.

- Há???? Nhưng anh nên làm quen cơm hàng cháo chợ đi, chứ nhịn hoài không tốt.

- Anh đã thử, ăn không vô.

- Hay ya, sao khó chiều quá. Được rồi, mai em dậy sớm nấu nấu ăn cho anh. Nhưng mà...ngon dớ cũng phải ăn hết đó.

- Hứa! Trễ rồi, anh đưa em về nhà.

Hà nhìn điện thoại, quả là khuya thật, cô gắt đầu, xoay người đi ra thang máy. Huy Phong cũng đứng lên, đóng cửa phòng giám đốc, ra thang máy. Họ về đến nhà tầm 11 giờ đêm, Nhật Hạ cả ngày gò bó trong bộ đồng phục khá bực bội, nên vừa về là tắm ngay. Huy Phong ngồi lên ghế massage một lúc, anh ngo quanh không thấy vợ đâu, vội đứng lên tìm kiếm. Anh nghe trong phòng tắm có tiếng nước, Phong nhìn đồng hồ, "quái, này giờ cũng 45 phút sao chưa xong". Phong gõ cửa, không ai lên tiếng. Anh thật sự bất an, vội đi lấy chìa khóa mở cửa. Sau cánh cửa, trong làn khói mờ mờ của hơi nước, Nhật Hạ nằm trong bồn tắm ngủ ngon lành. Cả cơ thể tươi trẻ mơn mơn dưới ánh đèn vàng càng thêm dụ hoặc. Từng giọt long lanh đọng trên cơ thể thiếu nữ chảy dài trên làn da trơn bóng như hút mắt người đàn ông. Huy Phong đóng sầm cửa, cổ họng khô nóng giật liên hồi. Anh cời áo sơ mi vứt vô bồn, cời luôn quần tây dài vướng víu. Phong ngồi trên thành bồn tắm, ngắm nhìn vợ, tay anh vén dài tóc che ngực, chiêm ngưỡng trọn vẹn hai quả đào sáng bóng vụn cao. Huy Phong phì cười cho cảm xúc ham muốn của mình " là do anh kiểm chế yếu, hay do em quá quyến rũ, hấp dẫn anh". Huy Phong khom người xuống, áp lên môi Nhật Hạ nụ hôn khao khát cháy bỏng. Có mờ mắt choáng tình, cố gắng đẩy anh ra. Nhưng càng gây dục, hai cơ thể càng tạo ma sát, thổi bùng lên ngọn lửa dục vọng của người đàn ông. Một lúc sau, Nhật Hạ nhớ tới lần trước, càng chống cự hần càng điên, nên buông xuôi. Huy Phong cũng ngưng cưỡng ép, ti trần mình vào trần cô, thì thầm lời dứt quãng:

- Vợ! Chúng ta cùng đón con về nhé!

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Làm chồng em (18+)

Nhật Hạ cảm thấy chấn động, cố gắng hít thở, nói qua kẻ rắng:

- Anh muốn làm gì?

- Làm chồng em.

- Anh vẫn đang làm chồng em. Khuya rồi, em muốn đi ngủ.

Nhật Hạ đẩy Huy Phong lui lại, có mới phát hiện cả hai đều đang trần như nhộng. Lần đầu tiên, cô chiêm ngưỡng cả thân người của chồng rõ nét đến vậy. Lần trước, cô nằm trên giường, do chán ghét nên cũng không trông xuống, và đèn ngủ mờ ảo, không sáng rõ như đèn nhà tắm. Chợt tìm Nhật Hạ đập tình thực, hai quả mả bất giác hồng hơn. Hồ hấp của Nhật Hạ ngày càng khó khăn. Huy Phong nhìn biểu tình của Nhật Hạ phì cười. Anh lo hần vào ngồi trong bồn tắm, rất tự nhiên dùng sữa tắm rưới lên người, bắt đầu chà sát lên cơ thể săn chắc của chính mình, nhưng ánh mắt vẫn đang chăm chú quan sát Nhật Hạ.

- Anh "thức" rồi, vợ ru anh ngủ đi.

- Anhhhhh. Em không biết ru. Anh lớn rồi, tự "thức" thì tự ngủ.

- Vậy à. Vậy em ngủ đi, anh làm gì kệ anh.

Nhật Hạ mừng hóm, cứ nghĩ anh tha cho mình mà "tự xử", cô vội đứng lên, vừa tính bước ra khỏi bồn thì cánh tay đã bị ai kia kéo xuống. Huy Phong dùng một tay đỡ Nhật Hạ, nhanh chóng chồm người qua, phủ xuống môi cô nụ hôn tham lam, cuồng quít. Tay anh bắt đầu không an phận, xoa nắn nơi đầy dả, thuận thế trượt dọc xuống eo, thăm dò nơi hoa nguyệt chật hẹp. Nước trong bồn tắm rất ấm, những ngón tay của Huy Phong nóng hơn, từng nơi anh chạm qua đều như mang theo luồng điện tê dại. Lần đầu tiên Nhật Hạ cảm nhận được những kích thích mang đầy khoái cảm lạ lẫm trong sự tiếp xúc gần gũi giữa nam và nữ. Lúc nhỏ, xem cảnh hoan ái bách hợp của dì, cảm xúc xốn xang đầy thích. Có cứ nghĩ đàn ông là thứ gì đó cứng rắn ghê tởm, nhưng sao với Huy Phong, mọi sự va chạm từ anh đều làm cô run rẩy, vừa lo sợ, lại có chút mong chờ, sự chán ghét vào phút giây này từ từ bay biến dưới chiều thức điệu liêu của người đàn ông. Khi cảm thấy Nhật Hạ dần thích nghi, Huy Phong nhích người, tiến sâu hòa nhập vào Nhật Hạ như thể chẻ tre. Nhật Hạ dù đang khoái cảm cũng cảm thấy đau buốt, cảm nhận như ai đang bành miệng vết thương trên người cô. Cả người cô căng cứng, sắc mặt nhợt nhạt hẳn đi, nước mắt vô thức rịn ra. Nhật Hạ phải nín chặt môi để không bật ra tiếng khóc. Huy Phong khựng lại, nhìn trần trời vào Nhật Hạ, cảm thấy tội lỗi và đau lòng. Anh vội quỳ, lại quên mất với cô là lần đầu. Nhưng chẳng phải em đã say thì sao còn tâm mường mông và khít chặt như vậy? Anh ngưng động tác, tiếp tục cuối xuống nhìn sâu vào Nhật Hạ.

- Vợ! Anh xin lỗi. Cổ chịu một chút, chồng không dừng được. Ngoan, thả lỏng người tiếp nhận anh. Anh yêu em! Nhật Hạ!

Vừa nói xong, anh liền hôn lên đôi môi anh đào tái nhợt, nhẹ nhàng mát mát hòa lẫn hơi thở của cô vào buồng tim của mình. Nhật Hạ chấn động khi nghe Huy Phong gọi tên "Nhật Hạ", chưa kịp hỏi thì đã bị anh chặn bằng nụ hôn ngọt ngào sâu lắng. Anh nói đúng, chuyện đã vậy, cung đã giường không bán không được, nên thả lỏng người, tiếp nhận anh. Huy Phong hài lòng, vẫn ôn nhu nhìn cô, ra vào nhẹ nhàng, đẩy đưa tạo chất nhòn bời trơn, để Nhật Hạ bớt đau. Khi cô đã quen với sự co một của anh, cơ thể thả lỏng nhưng cô bé lại bốp chặt vì kích thích mà anh mang lại. Huy Phong vì sự co bốp mà chuyển động nhanh hơn, và cuối cùng phóng thích tinh túy vào hang sâu huyền bí. Anh đổ sập lên người Nhật Hạ sau cơn thăng hoa. Chỉ vài giây, anh lại ngồi thẳng người, đỡ Nhật Hạ ngồi dựa vào phía đối diện, cảm vôi sen mờ nước, xịt xà bông lên Nhật Hạ, anh tắm lại cho cô. Sau cơn mây mưa, Nhật Hạ như con búp bê trống rỗng, mặc anh muốn làm gì thì làm. Sau khi tắm lại cho vợ, Huy Phong dùng áo choàng tắm bọc cô lại, bông cô vào phòng ngủ. Đặt vợ nằm trên giường, anh nhẹ nhàng dùng khăn ủ sọt tre lau tóc cho cô. Nằm trên chiếc giường êm ái, được ai kia vồn vờ trên đầu như gãi ngứa, chẳng bao lâu sau, Nhật Hạ chìm vào giấc ngủ. Vừa đến, cô lại có cảm giác được ai đó ôm vào lòng, mùi hương trên mặt, trầm ấm, mùi trầm của riêng anh như một loại phụ gia cho giấc mơ yên bình. Nhật Hạ ngủ sâu hơn, và mơ đẹp hơn.

Huyền Sương sau một thời gian trị bệnh không khả quan, nên Minh Duy đã đề nghị bà Vy đưa cô qua Mỹ chữa trị. Bà Vy thờ dãi nhìn Minh Duy

- Cảm ơn con, nhưng...bác thử sự không có khả năng. Đạo này vì lo cho Huyền Sương nên bác không có buồn bán được. Vốn liếng cũng gần cạn rồi.

- Bác yên tâm! Con là công dân Mỹ, con sẽ bảo lãnh em qua đó chữa trị.

- Minh Duy! Nói thật cho bác biết, có phải con yêu con Sương? Nó...nó có chồng rồi con à.

- Con biết. Nhưng rõ ràng Huy Phong không yêu em ấy, nên toàn gieo đau khổ. Con đã từng thể với lòng nếu Huyền Sương hạnh phúc, con sẽ không làm phiền em. Nhưng nếu em khổ đau, thì chắc chắn con sẽ không buông tay để mắt em lần nữa.

Bà Vy nhìn ánh mắt kiên định của Minh Duy cũng an tâm. Bà đồng ý cho Minh Duy đưa Huyền Sương qua Mỹ. Bà Vy xin visa du lịch, để có thể chăm sóc Huyền Sương. Được sự ủng hộ của bà Vy, Minh Duy ngay lập tức chạy đi lo giấy tờ để bảo lãnh cô đi Mỹ.

Tổ Như vẫn theo thói quen theo dõi chồng. Cô ta thấy chồng dạo này ít ra vô bệnh viện, mà chuyên tâm lo giấy tờ gì đó bên đại sứ quán. À nghĩ chắc anh bắt đầu chán con điên đó, mà nghĩ tới á. Anh lo giấy tờ bảo lãnh á qua Mỹ, làm công dân Mỹ đấy mà. Sau khi thủ tục xong xuôi, Minh Duy chạy ngay đến bệnh viện báo cho bà Vy chuẩn bị. Hai người nói chuyện từ dằng xa, nên Tổ Như không nghe ra họ đang nói gì. Tổ Như lên theo Minh Duy, mà anh thì lu bu với Huyền Sương, nên không để ý Tổ Như đang theo dõi mình. Có ta theo bà Vy về nhà, phát hiện Dương Thành rình mò quanh nhà bà Vy. Đường như hai người họ có điều gì mờ ám, nên đứng ngoài sân nghe lén.

- Dương Thành! Ông còn muốn gì nữa hả? Cỡ như ông muốn bao nhiêu con nó để cho lại không được. Sao ông cứ ám tôi?

- Hahaha! Mày sướng rồi. Mày ăn cắp tiền vốn của tao, làm tao mất một thằng con trai. Mày phải đền chứ.

- Ông muốn bao nhiêu, tôi trả, từ nay đừng ám tôi nữa.

- Hahaha! Mày trả nổi sao? Nói, mày mang con tao đi đâu, sao tao không thấy nó ở chung với mày? Cái thằng bóng lỏi cái đó....uổng công tao chọn nó. Con bà nó, tao như vậy mà để ra con quái vật à. Hay là mày lấy tiền của tao cho nó phẫu thuật hả Vy? Trên tivi giờ nhan nhân này vụ chuyện giới đó. Sao, nó có đẹp không, có hút trai không Vy? Nếu nó chuyện giới thành công, mày phải cho nó phục vụ tao đầu tiên Vy à. Cây tao trồng, tao phải là người hái. Tao sẽ chỉ nó làm thế nào cho đàn ông mê mẩn. Hahaha

- Ông điên rồi. t*ng trung đưa lên nào ông à? Nó là con ông, dù có giải phẫu cũng là con ông, ông còn có lối suy nghĩ nào bệnh họa, biến thái hơn không hả?

- Hahaha! Bắt cứ con gì người đều dễ thịt. Vậy là nó giải phẫu thật à. Hahaha, không biết nó có rên la như mấy đứa con gái khi nằm dưới thân tao không? Há....há....há....

Thành tự nói, tự cười. Ánh mắt lần nổi rõ màu dục vọng. Hần xoa xoa hai bàn tay vào nhau, nhìn Vy đầy thèm khát. Hần lè lưỡi, liếm môi mình, hăm hề lao tới Vy. Do rút kinh nghiệm lần trước, Dương Thành vừa nhào tới, Tường Vy liền móc trong túi ra lọ nước muối ớt be be, xịt thẳng vào mặt Dương Thành và tháo chạy. Hần ôm mặt đau đớn la hét, cố mở mắt thì thấy bóng hình mờ mờ của Tường Vy chạy ra cửa. Dương Thành đi theo, chạy ra tới đường thì bị thành ảnh chặn trước hần.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Luân thường

Sau đêm thuộc về nhau trọn vẹn, Huy Phong càng yêu chiều Nhật Hạ hơn. Do tình hình Huyền Sương không thuận giảm, phải qua Mỹ điều trị nên Nhật Hạ vừa nhen nhóm chút tình cảm với anh, lại trở thành hận khi chứng kiến em mình điên dại. Nhật Hạ quyết tâm cho Huy Phong một bài học. Vô công ty, cô không ngồi chơi nữa, mà lần la phòng kế toán xem ngân sách, nguồn thu chi của công ty. Rồi sang phòng maketing xem về đối sách chiến lược. Cô muốn Huy Phong phải trả giá vì tính kiêu ngạo, coi thường vợ mình.

Nhật Hạ âm thầm mở một công ty cùng ngành với Huy Phong, sao chép game chiến lược của Huy Phong làm con bài chủ chốt cho công ty của mình. Cô còn giữ tấm thẻ visa của Huyền Sương mà Huy Phong cho, nhìn vào tấm thẻ, "không biết người vợ này có thể xài được bao nhiêu tiền của chồng?" Hôm đó, thấy Huy Phong vui vẻ hơn ngày thường, cô rón rén đi lại bàn, thẹn thùng nhìn anh.

- Em có gì muốn nói với anh à?
- Anh cho em tấm thẻ visa, em được xài bao nhiêu tiền trong đó?
- Em muốn xài bao nhiêu tùy em, thiếu anh sẽ chuyển thêm
- Thật hả, anh nói thật không? Nếu em cần dùng số tiền lớn, 5 tỷ chẳng hạn.
- 5 tỷ, em muốn mua nhà?

Nhật Hạ vờ bối rối, cúi đầu, vắn vế tà áo, cô lí nhí trong miệng

- Em thấy bộ trang sức kim cương kia đẹp quá, muốn đeo nó, vậy thôi.
- Em thích trang sức sao?

Nhật Hạ liền gật gù đầu, vắn không ngược nhìn Huy Phong. Thấy biểu tình của Nhật Hạ, trong mắt anh thoáng qua tia rét lạnh, nhưng mặt anh không đổi sắc. Huy Phong tựa ra ghế, xoay xoay hai đầu cây Baker, nhìn Nhật Hạ, ánh nhìn sâu thẳm thấu tâm can.

- Được, lát anh kêu kế toán chuyển tiền cho em. Tiền của chồng, tất nhiên phải để cho vợ xài.
- Em cảm ơn anh. Hì...hì...
- Ừ. Em về làm việc đi, có gì không hiểu cứ hỏi anh.

Nhật Hạ nháy chán sáo về bàn làm việc, cô đã có vốn mở công ty khá dễ dàng." Anh hùng khó qua ải mỹ nhân là đúng. May mình không phải là mỹ nhân, không thì 5 tỷ còn quá ít. Hì...hì". Nhật Hạ mãi đắm chìm trong niềm vui riêng mình, mà không hay biết có đôi mắt vẫn âm thầm dõi theo cô. Anh lặng lẽ thờ dài, tay vẫn xoay xoay cây Barker nhìn vợ. "Phải làm sao để có được trái tim em, Nhật Hạ? Nếu như anh phá sản có làm em vui, tha thứ cho anh không?"

Hai ngày trước, nhân lúc nghỉ trưa, Nhật Hạ đi ăn cơm chung với các phòng ban moi thông tin, Linh đã đưa cho Phong một xấp hồ sơ và vài đoạn clip về Nhật Hạ.

- Anh Phong! Cô trợ lý mới này của anh là gian tế đó. Lúc cô ta mới vào làm em đã nghi ngờ, người gì mà hống hách và siêu nịnh nọt. Cả tháng nay, cô ta hay lần la phòng ban, hỏi về những thông số mật của công ty. Tập hồ sơ này là em tìm thấy trong ngăn tủ của cô ấy. Trong đó toàn tư liệu quan trọng của ty. Còn đây là USB, quay rất nhiều đoạn clip cô ta đi chung, và dò hỏi về công ty Huy Phong, những đoạn clip tiếp xúc cô mỗi của mấy công ty khác. Anh Phong, công ty sắp tung ra game mới, nếu game này bị đối thủ biết, hậu quả sẽ khôn lường.

Huy Phong ngược nhìn Linh, rồi dựa ra ghế, nhìn tập hồ sơ trên bàn thoáng cau mày. Hai tay anh đan nhẹ vào nhau, từ đôi mắt trầm tĩnh lóe lên nét qui dị. Anh nhếch mép, nhìn Linh

- Cảm ơn em đã lo lắng, nhưng...anh không mong muốn chuyện này có người thứ 3 biết.
- Dạ, em hiểu rồi. Em xin phép ra ngoài.
- Ừ.

Cửa sổ sát đất sau lưng Huy Phong bắt đầu dính vài hạt mưa, bỗng chốc, bầu trời tối đen, mưa rơi dày đặc. Huy Phong đứng lên, xoay người nhìn mưa bay, thân hình thẳng tắp, kiêu ngạo nhưng cũng đầy cô đơn.

Huyền Sương qua Mỹ cần giấy tờ, nên Nhật Hạ sau khi đã thành lập công ty xong xuôi, cô quay về lại nhà cũ đưa giấy tờ tùy thân cho bà Vy. Cửa nhà đóng im ỉm, "quái, mẹ đâu ta?"

- Mẹ, mẹ ơi, con về rồi. Mẹ ơi.

Kêu một lúc, Nhật Hạ sờ túi, "mày quá, có mang chìa khóa". Nhật Hạ vừa mở xong khóa, đẩy cửa, dắt con SH vào sân. Đột nhiên Dương Thành xông vào, chậm rãi xoay người bóp ổ khóa, nhét chìa vào túi. Lão nhìn Nhật Hạ đến chấy dãi. Hai tay hên xòa xít với nhau, nở nụ cười đậm dè nhìn con gái.

- Con trai của bà, quên, con gái chứ....công nhận con đẹp thật. Hôm nay, chịu khó chiều bà nha con, bà sẽ đưa con lên mây. Hahaha!

Nhật Hạ mím môi, hai tay nắm chặt thành đấm nhìn ông. "thì ra con heo nọc này là bà của mình". Cô gằn từng tiếng

- Đã biết rồi là con ruột của ông, ông còn nói được những lời như vậy, ông còn là con người không?

Câu cuối, Nhật Hạ nói như rít lên, đôi mắt cô đỏ ngầu, nhìn cha đầy phẫn hận. Dương Thành lên con dê, làm gì nghĩ tới luân thường đạo lý. Hấn vắn nhe răng nham nhở cửa nhìn Nhật Hạ thềm thường.

- Dù sao cũng đầu phải con gái, có gì để mất chứ. Huống hồ, cha con mình xây đắp tình cảm thời mà. Bà sẽ làm cho con thành đàn bà thực sự. Nào, lại đây, lại đây với bà.

Lão nhào tới Nhật Hạ, cô chạy vòng vòng né tránh, tay quay được gì liền chọi. Nhật Hạ chạy vô lên lầu, vô phòng của Duy Tuấn, đóng sầm cửa, thờ hồn hên. Cô quan sát xung quanh, căn phòng trống lốc, có lẽ mẹ đã bán cho đỡ vướng víu. Bên ngoài, giọng be he của Dương Thành vẫn vang vọng khắp nhà. Lão vắn vắn tay nắm cửa, nhếch môi. Lão thò tay vô túi, móc ra chùm chìa khóa của Nhật Hạ, lần mò từng chìa tra vô ổ. Nhật Hạ bắt đầu run rẩy, nhìn một lượt quanh cô gì che chắn. Cô kéo thử chiếc giường, giường quá nặng, mở hời Nhật Hạ chấy rờng rờng vẫn không suy chuyển được. Cô đánh kéo chiếc bàn học sinh chèn lại cửa. Cái bàn quá nhỏ, cần bàn không thể cần được sức đẩy của người lớn. Cô nắm chặt tay vịn cửa, mặt mày tái nhợt đi. Lúc này, cô nhớ Huy Phong, định gọi điện thoại cho anh thì nhớ sực điện thoại để trong giỏ xách nhét cốp xe. Tiếng vắn cửa ngày một gấp gấp hơn. Nhật Hạ ngồi lên bàn, ngửa cổ cười sảng sặc, trong lúc nguy cấp này, vì sao cô lại,nghĩ tới anh, lại trông mong anh có mặt ở đây hơn bao giờ hết. Từ lúc nào, cái hận của cô lại chuyển thành ý lại, dựa dẫm. Chẳng lẽ, cô biến chất yếu em rẻ mình. Ngoài kia là cha cô đang tìm cách cưỡng bức cô. Còn trong đây, trái tim cô lại thành thực không phải vì sợ, mà vì nhớ hẳn, sợ không giữ được thân trong sạch mà lỗi đạo. Còn gì luân thường nữa không, hahahaha.

Ngoài cửa, tiếng chìa tra vào ổ vẫn "xành, xạch", và "cách", khóa đã được mở. Bên ngoài, có người đang dùng sức đập vào cánh cửa. Nhật Hạ hoảng loạn, nhìn thấy trên bàn có ly nước, Nhật Hạ lao tới, đập ly xuống đất "xoảng" vỡ tan. Cô nhìn từng mảnh vỡ, tay cầm lên mảnh thủy tinh to nhất, mặt hẳn tia đỏ, nhớ ra giọt lệ đau thương.

- Muốn nhuộm bản tôi, vậy thì cùng xuống địa ngục đi.

Lúc này, cửa phòng mở ra, chiếc bàn học lệch sang một bên, Dương Thành bước vào, vắn xoa hai tay vào nhau, nở nụ cười nham nhở.

- Con cầm mảnh ve chai ấy làm gì, muốn tôn thương bà hay tự tử. Hahaha. Dù mày có ra ma, tao cũng phải chơi được mày, con ranh. Hahaha

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 30: Hận ý

Dương Thành nhào tới muốn chụp bàn tay đang cầm miếng chai của Nhật Hạ. Nhật Hạ biết sức phụ nữ sẽ không làm lại dân ông, và lại đạo gần đây cô hay cảm thấy mệt mỏi và đuối sức. Nghĩ vậy Nhật Hạ dứt khoát gạch mạnh vào cổ tay mình, máu bắn ra nhiều giọt giọt trên sàn nhà. Nhật Hạ đưa cánh tay đầy máu chỉ về phía Dương Thành, cười lên trắng cười hoang dại. Máu có hẳn lên tia đỏ như máu, gom tấp cả phần hận bằng ánh lửa căm thù nhìn chằm chằm cha mình. Dương Thành sững người trước hành động bất ngờ của con, lão đang suy tính bước tiếp theo thì ngoài cửa có bóng người đứng ngay cửa. Bà Linh hét hoảng hét lên:

- Ông đang làm gì con bé vậy hả?

Dương Thành xoay người, nhìn dáng người hẳn luôn mong nhớ đang đứng ngay cửa, đục vọng lại được nhen nhóm bùng lên. Hẳn nó nụ cười nham nhở nhìn Ngọc Linh. Ngọc Linh thấy con dâu tay đầy máu, tính lấy điện thoại gọi cho Huy Phong thì Dương Thành nhào tới giật điện thoại, bà quýnh quýnh, chạy về phía Nhật Hạ, bịt chặt tay lên miệng vết thương đang tóe máu mà đau lòng.

- Ráng lên con ơi, mẹ sẽ đưa con ra khỏi đây.

- Mẹ là sao? Em nói gì vậy Linh?

- Con bé là con dâu của tôi, ông hiểu chưa?

- Hahaha! Vậy tốt quá. Năm xưa có chuyện chúng ta chưa làm xong, nay có dịp gặp lại coi nhán, nên ôn lại chút chuyện xưa nhì, cho con dâu em học hỏi tính phóng đãng của mẹ chồng nó mà biết cách chiều chồng. Hahaha.

Bà Linh đành mặt, quắc mắt nhìn Dương Thành, sẵn trên sàn còn mảnh ly vỡ, bà liền chụp lấy, muốn rạch ngay vào cái miệng đang cười của lão ta. Nhưng Dương Thành đã né và đưa tay lên đỡ, mảnh miếng ly rạch trên cánh tay hẳn một đường dài. Lão điên tiết, tát bà Linh hai cái chúi nhủi, đầu bị đập vỡ cạnh bàn ghế xù. Lão vừa tỉnh đám bà thêm mấy phát thì Nhật Hạ lại đâm mảnh ly vào vai lão. Dương Thành hét lên đau đớn, quay lại gườm gườm nhìn Nhật Hạ. Mặt mày cô đã tái nhợt, môi vẫn nhếch lên, nở nụ cười bất cần. Dương Thành thò tay ra sau lưng, rút ra mảnh ly to, mắt lão long lên, môi mím lại tiến về phía Nhật Hạ, lão nắm cánh tay đang chảy máu kia bóp chặt, như muốn vắt cạn máu của con ra ngoài. Nhật Hạ đau đớn, nhưng vẫn quắc mắt nhìn lão, môi vẫn giữ nguyên độ cong như cũ, lão hăm hực hất ngã Nhật Hạ ngã sòng xoài xuống sàn. Cô nhanh chóng ngồi dậy, lết thụt lùi về phía sau. Dương Thành tiến chậm chậm tới, lão ngồi lên hai chân của Nhật Hạ, cười man rợ. Tay lão cầm mảnh miếng còn dính máu của lão, nghiêng qua nghiêng lại cho máu nhiều xuống người cô, nhìn con gái đầy ác ý.

- Con yêu! Hôm nay cha mà không đánh con thì ra đường trời cũng đánh. Hahaha!

Tay lão đưa lên cao, dứt khoát găm xuống người của Nhật Hạ. Nhật Hạ nhắm mắt chờ đợi, nhưng 1, 2 giây trôi qua, cô vẫn không cảm thấy đau đớn. Mờ mắt ra, chấn ngang mặt cô là cánh tay của Huy Phong, trên đó còn cầm mảnh ly tuôn máu, thấm ướt trên chiếc váy của Nhật Hạ màu đỏ tươi. Tay kia của anh đang đỡ lưng cô, thấy cô mờ mắt, vội ôm cô vào ngực.

- Xin lỗi! Anh tới trễ. Em tiếp tục nhắm mắt lại đi, chờ anh một chút.

Lúc này, bao nhiêu cứng rắn của Nhật Hạ đều sụp đổ, cô khốc gục trong ngực anh, rầm rứt như đứa trẻ. Ti cầm lên đầu cô, Huy Phong cảm thấy đau lòng như hàng ngàn vạn mũi kim đâm vào tim, hận không thể xé xác người đàn ông kia ra, dù lão là ba vợ của anh. Anh bỗng có lên, đặt bên cạnh mẹ mình. Nhìn người mẹ nằm bất động, trán tươm máu, Huy Phong như muốn hít thở không thông. Tay anh nắm thành nắm. Nhật Hạ nghe lời anh, suy yếu ngồi tựa vào tường bên cạnh bà Linh. Cô đã cảm thấy an lòng, và từ từ lịm đi. Huy Phong xoay người, tay tháo cravat, gương mặt lạnh tanh, đôi mắt âm u lạnh lẽo đầy hận ý. Anh tiến chậm chậm về phía Dương Thành, nhàn nhạt mở miệng.

- Hận xưa thù mới, hôm nay tính một lần luôn đi.

- Mày, mày muốn giết tao à. Mày giết tao rồi mày cũng ở tù. Hahaha, tao già rồi, chết là hết, nhưng mày còn mẹ già, vợ trẻ. Hahaha! Nè, có giỏi thì giết đi. Hahaha. Dù sao mày cũng là con rể của tao, nói cho mày biết, vợ mày là pè đê, bóng lòi cái đó. Hahaha. Nền chơi chán thì bỏ đi, nó vẫn vẫn không có con được đâu. Hahaha.

Lão đang nói huyền huyền, chợt có lão bị sợi dây cravat siết chặt. Mặt Huy Phong trở nên đỏ gay, anh nghiêng răng ken két, híp mắt nhìn lão.

- Tôi sẽ cho ông sống không bằng chết.

Hai tay Huy Phong kéo căng sợi cravat, siết chặt hơn. Mặt Dương Thành bắt đầu tím đỏ, đôi mắt hơi trợn mà Huy Phong vẫn chưa buông. Sát khí trong mắt anh ngày càng lớn, dường như che mờ cả lý trí.

Bà Vy cùng vài chiến sĩ công an vừa lên tới nơi. Anh công an ra lệnh anh buông tay, mà Huy Phong dường như không nghe, anh vẫn siết và siết chặt hơn nữa. Khi cảnh sát vừa tính nổ súng, bà Vy giã vờ kêu con gái.

- Con gái tính rồi à? Huy Phong, con lo cho mẹ và vợ con đi, kè này không đáng đâu.

Lúc này, Huy Phong mới tỉnh người, nói lỏng vòng tay. Một tốp bác sĩ và y sĩ chạy lên, đỡ bà Linh và Nhật Hạ đi bệnh viện. Riêng Huy Phong và Dương Thành bị đưa về phường lấy lời khai.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 31: Thuốc kích dục

Ngật Hạ cùng bà Linh được đưa vô bệnh viện. Ngật Hạ do mang thai, thêm mất máu nên khá yếu, còn bà Linh bị ung thư giai đoạn cuối, được chuyển qua bệnh viện ung bướu. Huy Phong và Dương Thành đều không muốn đụng đến chính quyền nên không thừa kiện nhau, bị phạt hành chánh rồi thả về.

Bà Vy cầm giấy tờ của Nhật Hạ, đưa cho Minh Duy hoàn tất hồ sơ xuất cảnh. Tổ Như vẫn nghĩ Huyền Sương bị Huy Phong ruồng bỏ nên hóa điên, nhưng chồng cô vẫn mê mẩn con điên đó. À âm mưu đưa Minh Duy vào trồng, dùng chiêu gao nấu thành cơm ép anh kết hôn. Tổ Như không biết bằng cách nào đã liên lạc được Dạ Long của tập đoàn AK mua thuốc. Tối đó, sau khi đi cả quảng đường từ thành phố A thăm Huyền Sương về, anh khá mệt mỏi, ngồi vật trên ghế sofa nhắm mắt dưỡng thần. Tổ Như lảng lảng từ phía sau, rón rén tới xoa bóp hai bên thái dương cho anh. Mùi nước hoa kích tình vương vất, bàn tay thiếu nữ dịu dàng massage, Minh Duy cảm thấy dễ chịu hẳn. Anh ngồi yên hưởng thụ cảm giác thư thái.

- Sao rồi, đừng nói là muốn mua hết kim cương nữa nhè. Em nên hiểu rõ thân phận của mình ở đâu.

- Em biết mà, em thông suốt rồi. Chỉ cần anh đừng bỏ em, dù chỉ là cái bóng bên anh, em cũng chấp nhận.

- Tót.

- À, hôm nay sinh nhật em, anh có thể ăn chung với em bữa cơm được không?

Minh Duy mờ mắt, đôi mắt trầm đục một màu bần thần. Tổ Như, anh nhếch mép "được". Dù sao tối cũng sắp về Mỹ, coi như ăn bữa cơm chia tay vậy. Tổ Như mừng thầm, kế hoạch của à thành công bước đầu. Tổ Như đưa khăn lạnh cho Minh Duy lau mặt, rồi cả hai cùng ra bồn tắm. Trên bàn bày biện sẵn hai đĩa bò beefsteak, hai cái ly cao và chai rượu vang đỏ. Minh Duy gật gù "cũng ra trò phết". Anh ngồi vào đầu bàn, trái khăn lên đùi và bắt đầu cầm dao nĩa cắt thịt bò. Tổ Như hơi thất vọng, vì Minh Duy không kéo ghế mời à, và cũng không chờ à ăn. Nhưng kệ đi, lát nữa anh cũng phải "ăn" em thôi. À cầm ly rượu, đi về phía Minh Duy, một tay chống lên bàn, hơi chồm người về phía anh, cổ tình khoe trọn đôi gò bồng no tròn sau lớp váy ngủ satin màu đỏ gợi cảm. À nhớ lần hẹn đầu tiên, à mặc đầm đỏ và anh rất thích. Một tay à cầm ly rượu lắc lư, nghiêng về phía anh. Minh Duy hiểu ý, cũng cầm lên ly rượu của mình chạm ly với à. Tổ Như uống từ từ cạn sạch, chốc ly xuống cho anh xem, mày à hơi ngượng lên nhìn Duy. Minh Duy dựa người ra ghế, ngược mắt nhìn Tổ Như giờ trò, môi mòng đẹp nhếch lên, cảm ly vang đó một hơi cạn sạch. Nhìn yết hầu anh giắt lên xuống, Tổ Như nhếch môi cười âm hiểm, à đi lại chỗ của mình, từ tốn cắt bò ăn. Minh Duy nhìn à, thấy à ngoan ngoãn ăn, không mủa may quyền rũ anh, anh cũng hơi bất ngờ, rồi cũng chẳng mấy chốc về rượu mà cúi xuống ăn tiếp phần bò còn lại. Từ nhỏ, Minh Duy đã được gia đình tập làm quen với vị của rượu, lớn lên nếm thử rượu, phải phân biệt đâu là rượu bị bỏ thuốc, đâu là rượu nguyên chất. Vì trong giới kinh doanh, rượu bia là vũ khí giết người thâm lặng, không sáng suốt sẽ sa bẫy. Nhưng Minh Duy không thể ngờ tại Việt Nam lại có tập đoàn chuyên điều chế thuốc không mùi, không vị nhưng siêu mạnh, đã đánh gục bao nhiêu CEO của các tập đoàn lớn, dù là người khôn ngoan, cẩn thận đến đâu đều bị trúng thuốc. Ngay cả chủ nhân điều chế ra thuốc ấy, tiến sĩ hóa học Canada cũng bị trúng thuốc của chính mình Thiên Vũ. Sau khoảng 5 phút, Minh Duy bắt đầu thấy không ổn, cổ họng khô nóng, một loại cảm xúc ham muốn dâng trào, và ngày càng mãnh liệt. Anh nghĩ ngay tới ly rượu, quắc mắt nhìn Tổ Như, à vẫn đang ăn bò rất bình thường. "Ly nào là vậy, rõ ràng mình thấy cô ta cũng uống, sao chỉ mình mình có phản ứng, mà vị của rượu rất bình thường, hay do mình một quả". Minh Duy dựa vào ghế, thở hắt ra, xoa xoa mi tâm. Anh quăng khăn lót đùi sang một bên, bỏ lên lầu. Tổ Như hơi liếc nhìn theo, mới à lại nhếch lên đầy đắc thắng, tiếp tục cúi xuống ăn. À dọn dẹp, ca hát ngheu ngao, rồi đi lại giở xách, mở ra lọ nước kích tình dạng xịt trong không khí, nhàn nhã chậm chậm lên lầu, mở cửa phòng ngủ của Minh Duy, nhanh chóng xịt hết cả chai, rồi nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài chờ đợi. Minh Duy trong phòng tắm mở nước đập hóa, không đập được, cảm xúc ham muốn tăng hơn, khúc gãy thụt giường cao chào cờ. Anh mệt mỏi, dùng tay xoa trán người anh em, muốn tự xử nhưng vô ích. Càng ngày, Minh Duy càng hít thở không thông. Anh chợt nghĩ tới Tổ Như, muốn mượn à đập hóa, nhưng lại nhớ tới Huyền Sương, tới lời anh hứa sẽ chờ cô, anh không thể phụ cô ấy được, nhất vào lúc cô ấy không tỉnh táo. Minh Duy quyết định ra ngoài, tìm thuốc ngủ uống, ngủ là xong chuyện. Cửa phòng tắm vừa mở ra, một mùi hương dễ chịu thoảng thoảng trong không khí, làm tâm hồn anh thư thái, đồng thời tâm trí của Minh Duy cũng lơ mơ, giống như buồn ngủ. Người phiêu diêu mà hạ thân nóng bỏng, cảm giác thật sự bức bối. Minh Duy mở cửa, xuống tầng lấy thuốc ngủ. Cửa vừa mở gặp ngay Tổ Như, à gương đôi mắt to tròn vô số tội nhìn anh đầy quan tâm.

- Sao mặt anh đỏ vậy, lên huyết áp phải không? Có cần em lấy thuốc không?

- Cần, anh rất cần.

Tâm trí lơ mơ, người anh em cương cứng, cổ họng khô khốc giắt lên hỏi. Minh Duy có hít thở, nói với Tổ Như.

- Em lấy giùm anh hai viên thuốc ngủ. Anh hơi khó ngủ.

- Được, anh vô phòng chờ em lấy cho anh.

Minh Duy nhanh chóng xoay người vô phòng, anh đi vô phòng tắm, hắt nước rửa mặt. Nhìn mình trong gương, anh cũng hoảng hốt vì gương mặt đỏ phừng phừng của mình. "Không lẽ anh lên huyết áp thật?". Minh Duy cố mường

trượng lại tất cả sự việc từ lúc anh về, rượu, đồ ăn không có vị gì khác thường, anh cũng cảnh giác dùng điện thoại rà qua ly rượu, quang phổ không hề có gì khác lạ, vậy lý do từ đâu. Anh chợt nhớ tới Gia Minh, liền đi ra gọi điện thoại.

- Alo! Hôm nay rảnh rồi gọi điện thoại cho tôi à? Hay là lại muốn mượn Lực?

- Không, tôi muốn hỏi ông một việc.

- Hỏi đi.

- Hình như ông anh của ông từng trúng thuốc kích dục, xem mắt mạng. Vậy anh ấy có biết mình bị hạ thuốc không?

- Anh tôi bị thuốc mấy lần, ông hỏi lần nào? Hahaha?

- Tôi nghiêm túc đó.

- Thôi được, cơ bản nếu là thuốc của Thiên Vũ thì không ai biết được. Ngay cả bản thân cậu ta cũng bị Dạ Long cho thử thuốc của mình mà. Hahaha. Anh Khiêm cũng vậy thôi, phòng ngày phòng đêm làm sao phòng em mình, người thuốc anh ấy là tôi. Hahaha.

- Thiên Vũ? Chủ tịch tập đoàn AK. Thuốc cậu ta lại hại vậy à?

- Không tin, ông cứ thử. Hahaha! Ông biết Anh Khiêm rồi, đa nghi và cẩn trọng hơn Tào Tháo, thế mà vẫn dính đấy. Hahaha. Nhưng yên tâm đi, thuốc dạng tiêm mới sợ, dạng uống thì chỉ cần có quan hệ thì thuốc tự giải. Mà sao lại hỏi tôi, hay ông đang bị thuốc hả.

- Việc của tôi không cần ông lo, tôi sắp trở lại Mỹ một thời gian, phiền ông ở đây ngó chừng Tổ Như.

- Được. Tôi sẽ nhờ anh Khiêm, vì Tôi cũng sắp về Mỹ rồi, biết đâu tôi và ông đi chung chuyến bay.

- Ừ. Thôi cúp máy đây.

- Bye!

Minh Duy nắm chặt điện thoại, mặt đanh lại nhìn vào gương.

- "Tổ Như, em đừng tiền của tôi thuốc tôi. Được, tôi sẽ cho em biết, giá trị của em cũng chỉ là đồ vật cho tôi phát tiết."

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](#).

Chương 32: Phát tiết (h+)

Nghe tiếng mở cửa bên ngoài, Minh Duy nhíu mày, cầm điện thoại mở chế độ quay phim đi ra ngoài. Anh đặt điện thoại lên tủ đầu giường, nửa nằm nửa ngồi tựa thành giường nhắm mắt chờ đợi. Tổ Như mở cửa đi vào, trên tay cầm ly nước và 2 viên thuốc đưa cho Minh Duy.

- Anh Duy! Thuốc nè anh.

Minh Duy mở mắt, đôi mắt vẫn trầm đục, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo, đôi con ngươi đen sâu thăm thẳm nhìn Tổ Như chằm chằm. Tay anh với lấy ly nước, bóc hai viên thuốc bỏ vào miệng, mắt vẫn không rời khỏi Tổ Như. Cô ta bắt đầu căng thẳng dưới ánh nhìn của anh, hai tay xoắn xít với nhau. Tất cả đều không thoát khỏi cặp mắt chìm ung của Minh Duy. Anh hít mắt, hợp nước vào miệng. Bất ngờ, Minh Duy rướn người, choáng tay vào cổ Tổ Như kéo lại, áp miệng mình lên môi cô ta, truyền toàn bộ thuốc và chất lỏng vào miệng của Tổ Như, ngón tay anh ấn vào cần cổ, buộc cô nuốt xuống. Tổ Như chỉ có thể trợn mắt trước hành động bất ngờ của Minh Duy. Khi anh thả cô ra, cô ho sặc sụa, một tay vuốt vuốt ngực, thực chất cổ tỉnh kéo cô áo trễ nải, kích thích thị giác của Minh Duy. Anh ngồi xích lên đầu giường, cổ ức chế lại dục vọng, nghiêng nghiêng đầu nhìn Tổ Như. Sau một lúc, cô ngẩng lên nhìn anh, rồi thẹn thùng cúi đầu hỏi:

- Chẳng phải anh muốn uống thuốc sao, sao anh làm vậy, xem chút sặc chết em rồi.

- Bây giờ anh ngủ thì phụ công của em quá. Mấy tháng qua, tôi không đụng đến em, vì tôi muốn chờ đợi cho em lấy chồng. Nhưng đêm nay, em đây công muốn làm công cụ cho tôi phát tiết, chắc tiêu không ít tiền của tôi nhì. Nếu tôi không xài thì phí quá.

- Anh nói gì, em không hiểu?

- Em muốn diễn, được, tôi sẽ cho em làm diễn viên thực sự.

Minh Duy vừa nói xong liền nhào tới, nắm hai vai của Tổ Như lật ngược đè trên giường. Trong ánh đèn ngủ mờ nhạt, ánh mắt người đàn ông trở nên sáng quắc, đầy nguy hiểm. Tim Tổ Như đập mạnh, cô không biết anh muốn gì, có phải sắp ăn cô, nhưng sao anh không vỗ vấp, cũng không dịu dàng, mà lại nóng bức, và đáng sợ đến vậy. Minh Duy nhanh chóng xé bỏ chiếc đầm ngủ mỏng manh, cả cơ thể thanh xuân lộ ra thật mê hoặc. Làn da trắng mịn làm nổi bật hai quả đào non tròn nhũn mắt. Tổ Như thẹn thùng, lấy tay che lại nơi vui dâm, xoay mặt che nụ cười thích thú của mình. Minh Duy âm trầm nhìn cô, nhàn nhạt mở miệng:

- Đêm nay, tôi sẽ đối xử với em như con đàn bà, em chuẩn bị đón nhận đi. Nhận không nổi cũng phải nhận.

Tổ Như thật sự bị lời anh nói dọa sợ, dù rằng cô lập bẫy, nhưng quả thật đây là lần đầu của cô, cô nghĩ một người đàn ông hào hoa lịch thiệp, luôn ân cần với Huyền Sương, dù cô ta đã có chồng, thì Minh Duy sẽ nhẹ nhàng và chiều chuộng cô, khi biết cô trao lần đầu cho anh. Nhưng sao anh lại âm hiểm và nói lời đáng sợ như vậy. Anh sẽ làm thật, và cô cũng đã chuẩn bị tâm lý, nhưng trái tim cô đập thình thịch không phải vì thích mà vì hoảng loạn. Ngược lại về lượng lực của Tổ Như, Minh Duy rất thích thú, cong môi cười.

- Đêm nay, tôi sẽ cho em ăn đến sợ hãi thôi. Khoái lạc phải đi chung với khôn khổ.

Minh Duy giam Tổ Như giữa hai chân, nhanh chóng cởi áo choàng tắm của mình, vứt xuống sàn. Tay anh nắm cầm Tổ Như, xoay mặt cô lại nhìn anh. Giờ phút này, Tổ Như cảm nhận rõ ràng vật đàn ông của anh đang cương cứng nóng hổi, ánh mắt của anh cũng tối sẫm điên cuồng như ma sôi chuẩn bị xé xác con mồi, hơi thở nặng nề, phả ra từng làn hương rượu nồng nàn. Đối diện trực tiếp với Minh Duy lúc này, Tổ Như mới ý thức được đàn ông nguy hiểm đến mức nào. Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp, đành chịu trận vậy. Qua hôm nay, cô tin mọi sự sẽ khác. Minh Duy không có màn dạo đầu, anh hơi lùi ra sau, một tay nắm hai tay của Tổ Như đặt lên đỉnh đầu, dứt khoát ấn người tới trước. Tổ Như há hốc, muốn la lên bị Minh Duy dùng tay còn lại bịt miệng của cô "suyt". Anh vừa thúc bên dưới, miệng không ngừng "chạch....chạch" reu chọc Tổ Như.

- Em còn con gái sao? Thật hay giả đấy. Hahaha. Thích thật, lần đầu mà dám thế, không cần làm gì mà nước đã nhiều vậy rồi, chơi em tính ra đỡ tốn sức dạo đầu nhì.

Vừa nói, Minh Duy liên tục thúc ra vào đầy mạnh bạo. Từ hạ thân của Tổ Như, từng giọt máu đỏ hồng rơi xuống nệm, cũng không làm Minh Duy máy may thương xót, còn cố tình nhục mạ cô. Nước mắt Tổ Như rịn ra, cô cảm thấy quá nhục nhã. Đường dương cổ cũng là một cô gái xinh đẹp, tài năng. Chính anh là người tấn công cô trước, vì lý do gì khiến anh thay lòng, si nhục cô như vậy. Phải chăng giống trong truyện ngôn tình, ngược trước yêu sau, cô hi vọng cô sẽ là nữ chính của anh.

Minh Duy sau một hồi ra vào, vẫn chưa thể phóng thích. Cơ bản, anh không yêu Tổ Như, như chất pheremone không được tiết ra, mà hóc mon giống đực thì khó lòng làm anh phóng thích. Minh Duy bực bội nhìn Tổ Như càng thêm khinh ghét. Anh đứng xuống giường, lật người Tổ Như lại, nhắm mắt cô lên cao, dùng kiểu doggy, tiếp tục thúc mạnh. Tiếng va chạm xác thật "bach...bach..." đều đều vang lên. Tổ Như đau đến nhột nhột, cắn răng chịu đựng. Minh Duy dù không nhìn mặt Tổ Như vẫn không thể lên đỉnh. Anh dồn sức đánh vào mông Tổ Như chan chát đó hẳn 5 đầu ngón tay, một chân gác lên giường, một tay vừa bóp, vịn vẹo khuôn ngực của cô biến dạng, tay kia vẫn tát chan chát như cưỡi ngựa vẫn không làm anh đủ phần chán để phóng thích. Minh Duy càng nóng nảy hơn, anh cầm điện thoại, mở màn hình ngoài, hình nền là Huyền Sương đang run sợ bịt tai trong siêu thị, trông có vẻ đuối lòng manh. Minh Duy ním cười, đặt nụ hôn lên điện thoại. Hình ảnh Huyền Sương lấp đầy tâm trí anh, anh cố nhớ lại nụ hôn với cô, dù là anh cưỡng hôn nhưng vẫn rất ngọt ngào. Về mặt cô vui cười, thẹn thùng kêu anh chờ cô, tìm anh đập mạnh và hạnh phúc. Phần hạ thân, Minh Duy chạy nước rút, bỏ điện thoại xuống, hai tay anh chụp trọn hai trái đào vồn vồn không thương tiếc, cuối cùng Minh Duy găm giữ, ngửa cổ lên trời phóng thích trong Tổ Như. Anh vội vàng rút ra, nhặt áo choàng lên, đi vào nhà tắm, bỏ mặc sau lưng con búp bê tình dục rách nát. Nghe tiếng đóng cửa, Tổ Như ngồi lại, mở điện thoại anh lên xem, à nhìn hình nền, đánh mặt nhếch môi cười man dại "Huyền Sương, lại là mày, tao sẽ không làm cái bóng của mày mãi đâu, con điên". A đặt điện thoại xuống, vô tâm grip giường nhún nhún.

Thuốc của Thiên Vũ quá mạnh, vừa rồi à bị ép uống tận 2 viên, thật sự ham muốn bùng phát thật khó chịu. À nhìn phòng tắm sáng đèn, quyết tâm chạy vào. Ăn cũng đã ăn sạch rồi, tắm này cần gì giả vờ nữa. Minh Duy đang tắm, chợt Tổ Như nhào vô, ôm chầm anh từ phía sau. Tay à sờ soạn từ ngực xuống bụng, qua đường nhân ngư, mẫn mẫn vật nam tính vừa ngủ. Minh Duy bực bội, gỡ hai tay à ra, xoay người cau mặt nhìn Tổ Như

- Tổ Như dù rồi, tôi không hững.

Tổ Như bị dục hóa xâm chiếm, làm gì nghe anh nói gì, chỉ nhìn thấy gong ngực vuông sấn chắc, bụng phẳng mềm người, và nơi duy trì nỗi giống kia dù đang ngủ vẫn đầy hấp dẫn. Ầ nước bọt, quí gối xuống ngậm lấy vật nam tính kia nút mắt đầy mê đắm. Được nằm trong khoang miệng ấm áp, gai lưỡi massage trên từng gân máu, khúc gãy th*т lại thức dậy theo bản năng. Tổ Như càng liếm láp nhiều hơn, vì cô không còn ngậm trọn vẹn nó nữa. Chiếc lưỡi nhẹ nhàng di chuyển trên thân, dùng đưa trái qua lại, tay không ngừng nắm nó nhẹ nhàng lên xuống. Minh Duy thật sự bị làm cho thích thú. Anh nhắm mắt, dạng chân để đưa của quí vào sâu trong miệng của Tổ Như, tay anh nắm tóc à ghì ghì gặt đầu à ra vô. Càng hôn, hà thân của à càng nhấp nháp, à đứng bật dậy, đẩy Minh Duy nằm trong bồn, nhanh chóng ngồi lên, khám sâu của quí của anh vào trong người. Cảm giác được lấp đầy dù đau nhưng quá thật cũng sướng. À tự nhịp nhàng lên xuống, hai tay tự xoa nắn ngực của mình. Miệng không ngừng "uhm....ah". Minh Duy mặc à tự sướng, đến đoạn cao trào, anh đẩy à ra, đứng bật dậy, nhét trọn vẹn cả cây vào khuôn miệng đảm đắng kia, phồng thích toàn bộ tinh túy vào thẳng khoang miệng của Tổ Như. Đang tận hưởng khoái cảm, đột nhiên bị uống chất nhớp nháp tanh nồng kia, à ta nhón nhợn muốn nhổ ra, nhưng Minh Duy đã bóp họng của à, anh trừng mắt, nghiêng răng ra lệnh "nuốt!". Tổ Như nhắm mắt liều nuốt tất cả vào cuống họng, hai tay à xụi lơ, nhưng bàn tay nắm thành nắm. Minh Duy nhìn giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt của Tổ Như, môi anh lại nhếch lên.

- Em còn đói không?

Tay anh lần xuống thọt vào cổ bé của Tổ Như, một, hai, ba rồi cả bốn ngón tay. Tất cả cùng chui vào hang nhỏ hẹp, chất thuốc qua đi, Tổ Như mới cảm nhận rõ nơi ấy đau bỏng rát, như xé miệng vết thương đang lên da non. Bây giờ, cô mới cảm nhận được quan hệ nam nữ đáng sợ đến mức nào. Nếu không có tình yêu, tình dục là cách thức đàn ông dạy vô đáng sợ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 32: Xin con tha thứ

Sau khi phát tiết, Minh Duy rút khăn lau của quí, quăng xuống người Tổ Như đang nằm rũ rượi trong bồn tắm. Anh liếc mắt, nhếch môi bước ra ngoài, mở tủ lấy bộ pijama mặc ngủ. Đêm ấy ngủ thật ngon.

Tổ Như nằm đó như con búp bê rách nát, hạ thân chảy máu loang cả một khoảng trong bồn. Cô ta từ từ ngồi dậy, môi mím chặt tái nhợt, tay nắm thành nắm nhìn vào bên trong phòng, trên chiếc giường to ấm áp, tiếng ngáy của Minh Duy đã đều đều vang lên. À bất giác nở nụ cười mai mỉa, sờ tay lên bụng mình khinh khỉnh. "Minh Duy à Minh Duy, uống công anh tự phụ cả đời, cuối cùng cũng lọt vào bẫy của tôi thôi. Để xem anh chọn con đường nào, hay con ruột của mình. Huyền Sương? Tao hận mày, một con bống như mày có gì hơn tao chứ, tao mà không có, mày cũng đứng hòng được!" môi à mím lại, mắt long lên đầy đáng sợ.

Trong thời gian Tổ Như ăn bình chờ xem mình có đậu thai không, thì bên này, Huy Phong bắt đầu lên kế hoạch trả thù Dương Thành.

Trong bệnh viện ung bướu, bà Linh cũng đã tỉnh, bà muốn đi thăm con cháu nhưng Huy Phong cản. Anh biết bệnh tình của mẹ, cháu có khỏe hơn Nhật Hạ mà đi, bà đành ở lại truyền thuốc, đợi hôm nào sức khỏe ổn định mới đi thăm con cháu. Nghỉ ngơi một tuần lễ, Nhật Hạ đã khỏe, cô đang chờ bà Vy đón xuất viện, Huy Phong đột nhiên xuất hiện, gương mặt anh hốc hác và mệt mỏi. Anh nắm tay Nhật Hạ, nơi cổ tay vẫn băng gạc trắng, đầy mắt xẹt qua tia đau lòng, rồi nhìn tới bụng của Nhật Hạ, nơi con anh đang lớn từng ngày mỉm cười. Nhật Hạ nhìn nụ cười bi thương của Huy Phong mà giật mình, theo bản năng che bụng bảo vệ con. Anh lại ngược nhìn cô rất nhu tình, vuốt ve mái tóc suôn mượt, lời nói chậm rãi khó khăn:

- Phần em qua bệnh viện ung bướu thăm mẹ một chút.

Nghe giọng nói của Huy Phong, cô biết có chuyện, nên gật đầu đồng ý. Huy Phong dẫn cô tới một bệnh viện tư, vì bệnh viện ung bướu đã ngưng chữa trị, không thể vô thuốc nữa. Bà Linh nằm phòng đặc biệt chống độc, thoi thóp giữ chút hơi tàn gặp mặt Nhật Hạ. Nhìn người phụ nữ nhàn hậu teo quắp, người cảm đầy dẫy kim, Nhật Hạ đau lòng thật sự, đau luôn phần của Huy Phong. Huy Phong đứng bên giường, thất thần nhìn mẹ, Nhật Hạ nhìn anh như vậy, lòng có chút không nở, trái tim có cứ thỉnh thoảng báo cô tới an ủi anh. Nhật Hạ bạo gan, đi tới nắm tay Huy Phong, lồng tay mình vào tay anh, cùng nhìn bà Linh ngủ. Ngủ một chút, bà Linh mở mắt mệt mỏi nhìn con trai và con dâu.

- Con dâu tôi rồi à, mẹ hư quá, chop mắt chút mà ngủ quên.

- Dạ, mẹ cứ ngủ tiếp đi, không sao đâu mẹ.

- Người già ngủ ít lắm. Mẹ ngủ đủ rồi. Huy Phong ra ngoài rửa mặt đi, mẹ muốn nói chuyện riêng với con dâu.

Huy Phong ngược nhìn mẹ đầm chiêu, nhưng anh cũng nghe lời, đi ra ngoài. Huy Phong ra ngoài, lững thững đi dạo, vô tình đi tới khu công viên bệnh viện, nơi có tượng đức quan âm từ bi. Trong bệnh viện tư nhân, khu phòng vip khá vắng vẻ, Huy Phong chậm chạp đi tới, quì sụp dưới chân tượng ủa khóc. Đôi vai anh run lên từng hồi uất nghẹn. Khi trải qua những biến cố đau đớn trong cuộc đời, thì khóc chính là phương cách xoa dịu hiệu hữu nhất. Và người đàn ông cũng cần khóc giống như ai. Từ phía sau, Nhật Hạ đi đến choàng áo khoác lên vai anh. Cô quí xuống trước mặt Huy Phong, ôm chăm lấy anh, mặc cho anh thỏa thê khóc gục trên vai mình. Bà Linh ngồi trên xe lăn, nhìn cả hai mỉm cười, nụ cười mãn nguyện. Khóc đã đời, anh lau nước mắt đứng lên, nhìn Nhật Hạ bỏ rồi. Nhật Hạ nghiêng nghiêng đầu nhìn anh phi cười, nắm tay đặt lại chỗ bà Linh. Huy Phong quí một chân bên chiếc xe lăn, nắm bàn tay xanh xao gầy gò của mẹ xoa xoa.

- Mẹ mệt ra đây chỉ, kêu y tá gọi con là được.

- Thấy con là mẹ khỏe à.

Bà ngoắc Nhật Hạ lại, cô cũng ngồi xuống, nhẹ nhàng nhìn bà Linh

- Con dâu, thay mẹ chăm sóc cho Huy Phong! Thăng bé chưa bao giờ khóc trước mặt ai, ngay cả mẹ. Nhớ con, mà mẹ mới thấy con trai mẹ khóc.

Bà Linh thều thào khó nhọc, nướn đôi mắt mờ đục nhìn Nhật Hạ, nắm tay Huy Phong bao bọc tay Nhật Hạ, tay bà chống lên trên vổ vổ.

- Con dâu, đừng đánh đổi hạnh phúc của con cho những thứ con không cần. Huy Phong, hãy đừng trái tim để cảm hóa trái tim. Là con người ắt hẳn sẽ có tình cảm... Mẹ, mẹ muốn ngắm hoàng hôn.

Huy Phong đứng lên, đẩy xe lăn lên sân thượng của bệnh viện. Nhật Hạ âm thầm đi bên cạnh, len lên quan sát Huy Phong, cô nhớ từng lời bà Linh nói với mình lúc ở trong phòng bệnh.

- " Phần lớn những người có khúc mắc trong lòng, thường dẫm đạp lên người khác để bù đắp đau khổ của bản thân, nếu ta thấy được khúc mắc đó, sẽ ko cảm thấy gì với hành động của họ đâu, mẹ biết Huy Phong từng làm tổn thương con. Mẹ mong con hiểu và tha thứ cho nó. Khi nó mới 12 tuổi, đã phải chứng kiến mẹ ngoại tình, ba phần uất chết không nhắm mắt. Trong lòng nó mang vết thương sâu, nó hận mẹ dù lòng nó không muốn. Nên nó tự dần vật, lao đầu vào học, tự kiểm tiền để không phải ăn nhờ vào mẹ. Mẹ biết nó không muốn mẹ làm cái nghề dơ bẩn đó. Là mẹ sai, đúng sai cách để yêu thương, mẹ muốn cứu ba con, nhưng cuối cùng lại hại ông ấy. Huhuhu, liên lụy Huy Phong không có tuổi thơ trọn vẹn như bao người. Nó....nó rất cô đơn. Từ khi có con, mẹ mới thấy lại nụ cười của nó. Con dâu, coi như nỗ tình mẹ cứu con, mà tha thứ cho chồng được không con?

Ngặt Hạ bối rối nhìn vào ánh mắt khẩn thiết của bà Linh, bà đã kể ra quá khứ nhớ nhức của mình, chỉ mong có hiểu và tha thứ cho Huy Phong. Bà nói rất đúng, ngay bản thân cô, cũng chỉ vì bị ba bỏ rơi nên cô thành kiến với đàn ông, cô biết Minh Duy yêu mình, nhưng vẫn ốm ơ, mượn anh làm thùng rác. Suy nghĩ kĩ thì Huy Phong đâu làm gì tổn thương Huyền Sương, trừ việc anh không tin đứa bé, nên có sự xảy ra. Những tháng ngày sống chung, quá thật Huy Phong đúng chuẩn ông chồng tốt, vậy liệu có trả thù anh là đúng hay sai. "Con à, cô phải mẹ đang đi sai đường khi muốn trả thù ba của con

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Xin con tha thứ

Huy Phong đẩy mẹ lên tầng thượng của bệnh viện, cho bà nhìn ngắm hoàng hôn. Trong ráng chiều vàng đỏ, con người quá bé nhỏ trước thiên nhiên. Ngọc Linh ngồi trên xe lăn, nhìn từng vạt nắng đang dần tắt, bà mỉm cười, từ đôi mắt trũng sâu chảy ra giọt lệ cuối cùng. Đôi tay gầy gò dần chút sức cuối cùng đưa lên vổ vổ vào tay Huy Phong, tay kia bà ngoắc Nhật Hạ. Cả hai liền đi tới, ngồi xôm bên cạnh xe lăn, bà nắm hai bàn tay của hai trẻ chống lên nhau, vổ vổ. Linh nhìn Nhật Hạ khẩn thiết, có hiểu ý gì đâu, rồi bà xoay nhìn Huy Phong.

- Con trai! Ân oán của đời trước, hãy để mẹ mang theo đi đến thế giới bên kia. Con hãy trân trọng từng phút giây bên vợ và con của con. Đừng phí hoài thanh xuân vì những việc con không thể thay đổi. Không có gì quí giá hơn hạnh phúc hiện tại của con. Hứa với mẹ không?

- Con hứa.

- Ngoan! Huy Phong, thả lỏng cho mẹ. Mẹ....mẹ phải đi rồi.

Bà Linh thều thào, đứt quãng và từ từ khép mắt. Bàn tay gầy gò vẫn đang gắm kim truyền nước biển nhẹ nhàng buông xuôi. Bà Linh gục đầu sang một bên, ánh chiều tà vẫn le lói vãi tia nắng cuối cùng nhưng bà đã không còn có thể nhìn ngắm nữa. Huy Phong nhìn mẹ, gương mặt anh vô hồn, đôi mắt đỏ hần lên to máu, như đang cố kiềm chế. Anh đứng thẳng người, kéo tấm rèm lên cao, đắp lại cho mẹ, rồi đẩy xe lăn đi ra thang máy xuống lầu. Nhật Hạ đi bên anh, quan sát anh cảm thấy lo lắng. Thả anh cứ bộc phát, khóc lóc như lúc này, cô lẽ dĩ sợ hơn bây giờ. Nhật Hạ nhìn gương mặt đang mỉm cười như ngủ của mẹ chồng, nhớ tới lời hứa với bà, cô đi đến, choàng vào tay Huy Phong.

vỗ vồ. Huy Phong khựng lại, nhìn cô, anh cố nở nụ cười gương "anh ôn mà". Cả hai cùng đẩy bà Linh xuống thang máy.

Giấy tờ xong xuôi, Minh Duy đã mua vé du lịch cho Tổ Như sang Thái chơi, để anh tiện việc đưa Huyền Sương sang Mỹ, tránh việc bị kì đà cản mũi. Tổ Như cứ nghĩ sau lần đó, anh có được lần đầu của mình nên đã yêu thương cô hơn. Cô vui vẻ đi du lịch mà không mấy may nghỉ ngơi. Trước khi đi, cô ta hẹn gặp Dương Thành, cho ông ta một số tiền và địa chỉ công ty Huy Phong, đưa luôn cả xấp hình chụp Huyền Sương với Minh Duy ở bệnh viện tâm thần, cô ta muốn mượn Dương Thành hạ nhục Huyền Sương lẫn Huy Phong. Lần trước, khi Dương Thành tới nhà quấy bà Vy, do đi theo sau bà Vy, nên Tổ Như biết được hai người họ có con trai đã giải phẫu. Từ đó suy ra người ấy là Huyền Sương, cô ta chưa biết về Nhật Hạ. Khi bà Vy bỏ chạy, Dương Thành đi theo, thì chính á đã chặn lại, xin số điện thoại, sử dụng ông làm con cờ cho mưu tính của mình.

Bà Linh mất, là sui gia phải có mặt dự tang lễ, nên Minh Duy đưa Huyền Sương đi trước, còn bà Vy ở lại. Sau 3 ngày, bà Linh được an táng lại An Lạc Viên, Nhật Hạ liền kêu mẹ đi qua Mỹ chăm em, cô ở Việt Nam biết tự lo cho mình. Trước khi lên máy bay, bà Vy nhìn con gái thương cảm

- Nhật Hạ, mẹ thấy Huy Phong nó không tệ như chúng ta nghĩ, nên nếu tha được, con hãy buông bỏ cho nhẹ lòng. Dù sao, nó cũng là ba của đứa bé. Đừng để con của con phải gánh hậu quả do người lớn gây ra.

- Mẹ an tâm, con hiểu mà. Bấy giờ con sẽ không nghĩ gì nữa, chỉ ăn với ngủ thôi. Năm sau mẹ về, chắc chắc cháu của mẹ sẽ khỏe mạnh ra đời, mà còn rất bự bẫm đáng yêu nữa.

- Được vậy thì tốt. Mẹ cũng an tâm

Hai mẹ con ôm nhau, bà Vy vuốt tóc con gái thờ dài, mong là nó làm được như nó nói. Giờ bà chỉ cầu mong cho Huyền Sương khỏe lại, "dù đánh đổi gì, mẹ cũng bằng lòng."

Khi bà Vy qua Mỹ, nhà cửa cũng khóa trái. Dương Thành thỉnh thoảng tới tìm nhưng lần nào cần nhà cũng khóa cửa im im. Lão quyết định tới công ty của Huy Phong. Lão đi rửa rất nhiều ảnh mà Tổ Như đã đưa, quyết định tới quấy cho chảo thành vừa hồi, đưa con mắt dầy như nó phải được dạy cho bài học, để hiểu chữ Hiếu viết như thế nào. Sáng đó, lão tới nhét vào tay bảo vệ 2 tờ 500k, rồi đi vô dán đầy hình ảnh Minh Duy ôm Huyền Sương trong bệnh viện tâm thần. Còn có cả giấy tờ khai sinh, hình ảnh của Duy Tuấn thời bé, công khai cô là đàn ông chuyển giới. Sau khi dán đầy trên tường ngoài sân, trong bóng tin trong sảnh, lão ra ngồi quán cà phê bên đường rung đùi chờ xem kịch. Lão không hề biết rằng chính hành động này đã đẩy nói hận của Huy Phong đến cực điểm, và lão sẽ phải gánh hậu quả nặng nề.

Như thường ngày, Nhật Hạ lên tầng trước, Huy Phong gửi xe dưới tầng hầm. Vừa lên tới nơi, tiếp tân đã liếc háy Nhật Hạ mỉa mai.

- Tường tốt đẹp lắm, ai ngờ là bóng...hahaha, bóng mà còn dăm mối ghê. Khoai sùng tường khoai tây.

- Em nói gì vậy? Cái miệng xinh đẹp thì nên nhả ngọc phun châu, không phải nhả phân phun nước amoniac em nhé.

- "Chị tốt đẹp hơn ài?" Linh thư kì vừa đến, vội đắp chất với Nhật Hạ.

Nhật Hạ xoay người, trừng mắt nhìn ra thang máy, Linh đi vô sảnh, nện từng tiếng cộp cộp của giày cao gót trên nền đá hoa cương rất chói tai. Cô ta đi đến, quăng một xấp giấy A4 vào mặt Nhật Hạ. Giấy tờ bay đầy sân, Linh nhìn Nhật Hạ, nhìn xuống đồng giấy, khinh khinh.

- Cũng chỉ là đồng giấy vứt đi, đồ giả thôi mà sao chính chó vậy. Chị...à mà anh...chứ lì...anh bóng....hay là anh bê dê? Hahaha.

- "chat". Mặt Linh in hằn 5 dấu tay sau cái tát của Nhật Hạ. Mặt cô ta đỏ ửng, nóng rất, mắt long lên, mím môi nhào tới tính đánh trả. Nhật Hạ thụt lùi né kịp, nữ tiếp tân cũng hùa theo vịn Nhật Hạ lại, cho Linh trả thù. Cô ta nghĩ mình nhìn thư kí cưng của sếp có lợi hơn cô trợ lý này, sếp mà biết cô ta lăng lơ như vậy, sớm muộn cũng sút khỏi công ty. Nghĩ vậy, nữ tiếp tân càng ra sức giữ Nhật Hạ chặt hơn. Nhật Hạ đang mang thai, trong thời gian nghén nên khá mệt mỏi, không có sức nhiều, lại từng có tiền sử xảy thai, nên Nhật Hạ cũng không dám hoạt động mạnh. Thấy Nhật Hạ bị tiếp tân giữ chặt, mặt Linh giãn ra, môi à cong lên. Á tháo giày cao gót, cầm vớ vồ trên tay đi về phía Nhật Hạ với gương mặt đáng ác.

- Hôm nay tao sẽ lật gương mặt giả tạo này, xem mày còn hống hách đi quyền rũ đàn ông không? Mày tưởng tao không biết mày muốn nuốt trọn công ty Huy Phong? Tao đã báo cho anh ấy rồi, sớm muộn gì anh cũng đá mày thôi, chắc anh đang xem mày sẽ đóng phim gì đó. Hahaha!

- Anh ấy đã biết gì?

- Giám đốc, anh ấy đề mày gọi à? Vừa nói, Linh vừa sấn tới, cầm giày cao gót đưa lên cao, hướng gót nhọn về phía gương mặt Nhật Hạ chuẩn bị giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Trả đũa

Vừa lúc chiếc giày giáng xuống, Nhật Hạ dòn lực dùng gót giày của mình dẫm mạnh lên bàn chân không của Linh, lấy nữ tiếp làm điểm tựa sẵn đã đập thêm vô bụng cô ta khiến Linh văng ra sau, còn Nhật Hạ theo phản lực ngã hướng ngược lại, đề lên nữ tiếp tân. Cô danh mặt, thoi vào bụng á chó hùa một cú đau điếng. Cả hai cô gái ôm bụng ngã lăn quay. Nhật Hạ đứng lên, phui phui tay, nhếch môi nhìn hai người nọ. Cô đi tới ngồi xổm trước mặt thư kí, nắm cằm á ta ngẩng lên, giáng thêm 2 cái tát.

- Cái này chưa cái tội phi báng người khác, còn cái này cho bỏ cái tật "buồn chồng người".

Xong Nhật Hạ xoay lại nhìn em tiếp tân, em ôm bụng đau, nhìn Nhật Hạ run sợ. Nhật Hạ phì cười:

- Con người muốn tiến thân nên tự lực cánh sinh, nịnh bợ thì mãi mãi chỉ làm ghê cho thiên hạ ngồi. Chó sủa ngàn năm không thành người, còn em mới sủa 1 câu đã thành chó. Công ty này không nuôi chó. Hôm nay, em chính thức bị sa thải, ghi vào hồ sơ đen.

- Chị lấy quyền gì sa thải? Chị cũng chỉ là trợ lý giám đốc thôi.

- Hahaha! Chị nói em nghĩ là nghĩ. Giám đốc dám giữ???

- Hừ! Chị nghĩ chị là ai hả?

- Cô ấy là vợ tôi.

- "Giám đốc/ anh Phong" cả hai á kìa đồng loạt kêu lên.

Huy Phong từ thang máy bước ra, cúi nhìn Nhật Hạ triu mến, tay anh đặt nhẹ lên bụng cô, ân cần hỏi han:

- Em không sao chứ?

- Anh lên trễ chút là em bị thư kí yêu quý của anh hùa với bé tiếp tân xé xác rồi. Hừ..

- Xin lỗi vợ. Bấy giờ anh thi hành mệnh lệnh của em đây.

Anh dùng mu bàn tay sờ sờ lên gò má non mịn, nhoeo miệng cười. Anh nắm tay Nhật Hạ, cho cô đứng sau lưng mình, tiến tới điện thoại bàn chỗ tiếp tân.

- Alo! Trưởng phòng nhân sự, hôm nay sa thải thư kí và tiếp tân cho tôi, ghi vào hồ sơ đen "tiết lộ bí mật kinh doanh".

- Huy Phong! Anh đừng nhìn về nhu mì của vợ anh mà bị gạt. Cô ta già nai lừa anh đó. Chính cô ta đập em, đánh Liên, cô ấy không hiền đâu. Anh quên em có bằng chứng cô ấy bán đứng công ty à?

- Có sao???? Tôi chỉ thấy em nhục mạ phu nhân của giám đốc thôi. Huyền Sương là vợ tôi, của tôi là của cô ấy, nếu muốn tôi sẽ dâng cả hai tay, lý do gì cô ấy làm gián điệp. Ngược lại, tôi nghĩ ngờ em vì tiền tài làm mờ mắt bán đứng công ty.

- Em không có. Em theo anh bao năm, anh còn không hiểu tâm lòng của em sao, Huy Phong? Hic...hic....

Nhật Hạ nhìn Linh khóc mà trề môi, cô liếc á ta, chán ghét bỏ xuống lầu. Nhưng Huy Phong đã nắm tay lại, mỉm cười nhìn cô.

- Ghen à?

- Người ai ghen với chó hử?

- Hahaha! Vợ anh giỏi.

- Em muốn đi đâu đó, ở đây ngột độc mất quá, mắc ỏi rồi.

- Ủ. Xuống tầng chờ anh, anh chờ đi chơi.

Nhật Hạ bấm thang máy xuống tầng trệt. Huy Phong ở lại, đành mặt nhìn Linh và tiếp tân. Anh ngồi trên ghế sofa, bắt chéo chân, móc thuốc ra hút.

- Linh! Tôi ưu ái em hơn những nhân viên khác vì cái tên em mang, không đồng nghĩa với việc em được phép lộng hành. Có 2 cách cho em chọn:

1/ Em tính làm gì vợ tôi, giờ Liên sẽ làm như vậy với em. Em phải ở vị trí của người khác để hiểu được cái đau của họ.

2/ Em sẽ phải lết ra khỏi công ty, cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

- Anh Phong! Em theo anh bao năm, không có tình cũng có nghĩa, anh cặn tàu ráo máng vậy sao?

- Nếu bao năm qua em làm công không thì dùng câu ấy được. Ngược lại....

Huy Phong tiến tới trước mặt Linh, khí tức u ám tỏa ra âm u lạnh lẽo.

- Câu đó hợp với em hơn. Em ăn lương của công ty Huy Phong, lại dám lộng hành muốn "cắn" chủ. Tình nghĩa gì với thứ phàn hà em?

Còn Liên! Em nhỏ tuổi, nên đẹp cái tính xu nịnh,a dua đi. Với cái tính đó thì dù em làm ở công ty nào, cũng chỉ là bàn đạp cho người khác lợi dụng và khinh thường. Mau, khi này Linh làm gì vợ tôi, em làm y như vậy, tôi cho em 2 phút.

Liên run lập cập, cầm chiếc giày của Linh đứng trước mặt cô ta. Linh quắc mắt nhìn Huy Phong, trừng mắt nhìn Liên.

- Máy dăm???

- Xin lỗi chị...

Ngay khi chiếc giày giơ lên cao, Huy Phong đã chụp lại cánh tay của Liên hất xuống. Linh vừa nghiêng đầu chờ đợi, ngược lên thấy Huy Phong tha cho mình, nhoeo miệng cười. Lực nắm của Huy Phong rất mạnh. Cánh tay Liên đỏ một mảng to. Đôi mắt anh híp lại, tôi đen hiem ác nhìn Liên, cô ta càng run bần người. Anh xoay nhìn Linh:

- Nể tình em có công đóng góp cho công ty bao năm qua, tôi sẽ không truy cứu tội em tính hành hung Huyền Suong, nhưng từ nay, đừng để tôi thấy em nữa....

Tôi thù dai lắm...hậu quả em gánh không nổi đâu.

Nói xong, Huy Phong dụi thuốc, đi ra thang máy. Phía sau là 2 người phụ nữ mặt cắt không hột máu khuy xuống đất. Vừa xuống sảnh trệt, đã nghe mọi người xôn xao. Anh ngó dáo dác tìm Nhật Hạ, bảo vệ tòa nhà chạy vô báo Nhật Hạ bị bắt cóc làm con tin. Huy Phong hoảng hồn, chạy ra bên ngoài. Dương Thành đang lăm le dao ngay cổ Nhật Hạ, mặt lão dài đại như ngáo đá. Lão quắc mắt nhìn Huy Phong cười sằng sặc.

- Con rể, món nợ siết cổ ba lần trước tính sao hả? Bây giờ ba cứa cổ nó bù nhà. Hahaha

- Ông muốn bao nhiêu?

- Được! Thắng tính là tốt. Tao cần 10 tỉ. Mẹ con nó cuỗm của tao 5 cây vàng, nếu tính đến bây giờ, gốc lẫn lãi 10 tỷ là quá nhẹ.

- Được! Thà cô ấy ra, tôi giao cho ông.

- Hahaha! Huy Phong! Máy nghĩ tao tin máy à. Máy chuyển khoản cho tao, tao mới thả người.

- Được.

Huy Phong móc điện thoại, gọi cho kế toán trưởng, yêu cầu chuyển 10 tỷ vào tài khoản của Dương Thành. Hắn thấy kế hoạch thành công thuận lợi, ngửa cổ cười khoái chí. Bỗng đâu từ phía sau, Dạ Long sấn tới, chặt một đòn karate vào tay lão, Dương Thành đau quá buông dao, Huy Phong nhanh chóng chụp tay, kéo Nhật Hạ về phía mình. Dương Thành bị xồng con tin, xoay nhìn Dạ Long, gấn từng tiếng.

- Máy là thắng nào? Há?

- Tự giới thiệu, tôi là Dạ Long, quản lý cao cấp của tập đoàn AK.

- "Dạ Long, lão ta chính là X." Huy Phong lên tiếng

- Vậy à, để tôi xử, đỡ rắc công tìm kiếm.

Dạ Long móc trong túi áo khoác một lọ dụng dịch đỏ và một kim tiêm. Anh nhìn Dương Thành, nhếch mép cười khinh khinh, nhả nhả bom thuốc vào ống tiêm. Dương Thành hoảng sợ, đỏ mồ hôi ròng ròng thật lù ra sau, nhìn Dạ Long, rồi nhìn tới Huy Phong, lão ta lắp bắp.

- Tụi bây, tụi bây muốn làm gì? Ban ngày ban mặt mà lộng hành vậy à?

- "Ban ngày mới thấy đường chích chớ. Ban đêm chỉ chích thôi." Dạ Long kẹp ống tiêm vào giữ hai ngón tay, nghiêng nghiêng đầu đi tới chỗ Dương Thành.

Huy Phong không muốn vợ chứng kiến, nên đỡ Nhật Hạ xuống tầng hầm. Nhật Hạ cảm thấy bất an, cô lo lắng cho ba của mình. Dù sao, ông cũng là ba cô, công on sinh thành làm sao cô quên. Cô đứng khựng lại, ngược nhìn Huy Phong.

- Phong! Ông ấy là ba của em. Và lại anh đã hứa với mẹ....

- Yên tâm! Do ông ta thiếu nợ đánh bạc của mấy người kia nên họ đòi, không liên quan đến anh và em.

- Thật không? Nhưng họ sẽ làm gì? Em thấy mấy người ấy máu lạnh lắm.

- Vợ à! Nhiệm vụ của em là dưỡng thai. Còn chuyện ngoài kia thì kệ đi. Có chơi, có chịu, hiểu không? Em cũng thấy đó, chắc họ tiêm thuốc bỏ hủ ba em thôi, nếu muốn trừ khử, ba em toi lâu rồi.

- Ủ. Thôi em mệt rồi, mình về nhà đi.

- Được!

Ngoài đây, Dương Thành bị hai tên áo đen kiềm giữ, Dạ Long nhanh chóng chích ngay vào vai lão mũi tiêm đỏ màu máu. Chỉ 5 giây, Dương Thành đã ngất xỉu. Lão được nhét vô chiếc 4 chỗ, chạy đi mất dạng. Bên kia đường, Tổ Như nắm tay thành đám tức giận "Minh Duy à Minh Duy, trong lúc anh không ở đây, à nhân tình của anh liên chạy về bên chồng cũ. Thật nực cười cho hai gã đàn ông cùng xài chung một con đàn bà. Huyền Suong, mày sẽ phải trả giá."

Tự nói thầm, Tổ Như sờ sờ lên bụng của mình, nơi đã tượng hình đứa con của Minh Duy, công cụ cho công cuộc trả thù của à.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Thăng hoa h +

Tại một tiểu bang của Mỹ

Huyền Sương đang hủ hủ nấu ăn trong nhà. Minh Duy vừa đỗ xe trước sân đã nghe mùi thơm của đồ ăn bay lên nức mũi. Anh tự mỉm cười hài lòng đi vô nhà.

- Anh về rồi à, chờ em 5 phút nhé

- Em cứ từ từ, không vội.

Minh Duy đi lại bàn ăn, trên bàn bày biện sẵn một vài món, canh chua cá basa, trứng chiên, rau muống xào tỏi. Nhìn tới bóng lưng người con gái đang lăng xăng nấu dọn, anh cảm thấy thật hạnh phúc và bình yên. "Căn nhà này ấm hơn vì có em, Huyền Sương". Đang mãi ngắm cô thì điện thoại của anh reo. Nhìn số trên màn hình, Minh Duy cau mày, đi ra sân nghe điện thoại.

- Alo.

- Minh Duy, tôi có 2 tin muốn báo cho ông biết, một tốt, một xấu. Ông muốn nghe cái nào trước?

- Tin xấu trước đi.

- Cô vợ hờ của ông cho người tới công ty Huy Phong quây vợ cậu ta. Giờ hẳn đang nhờ AK truy lùng Tổ Như. Ông nên biết, đừng tới AK hậu quả khôn lường.

- Sao, giết gà mà cần dao mổ voi à. Nói gì thì Tổ Như cũng là bồ cũ của hần kia mà.

- Tôi không biết. Huy Phong có vẻ hận cô ta, hận luôn người cô ta sai khiến. Tôi nghĩ không thẳng đàn ông nào nhịn được khi đụng đến vợ mình. Tổ Như nhà ông cố tình vượt qua giới hạn của Huy Phong, hẳn điên là phải.

- Vợ của Huy Phong?

- Ừ. Không sai đâu. Tổ Như sai một người đàn ông trung niên tên Dương Thành tới uy hiếp vợ Huy Phong tổng tiền 10 tỷ. May mà Dạ Long cứu kịp.

- Được, còn tin tốt.

- Hahaha! Ông được làm cha rồi, con trai đó nhé.

- Sao????

- Tổ Như mang thai cũng 8 tháng rồi. Tôi nhờ Anh Khiêm bên đó điều tra, đích thật là con của ông.hahaha.

Đang tính nói thêm thì Huyền Sương bên trong đi ra kêu Minh Duy, Gia Minh nghe tiếng phụ nữ kêu bạn, nên cũng biết điều cúp máy. Minh Duy xoay người, nhìn Huyền Sương nở nụ cười gương, trong đầu là bao suy nghĩ.

Gần một năm qua, sống gần Huyền Sương, anh mới cảm nhận được đầu là hạnh phúc. Thời gian đầu nhìn cô ngơ ngẩn, anh đau theo từng cơn điên dại của Huyền Sương. Từ từ Huyền Sương ổn định, điều trị ngoại trú. Cô rất thích nấu ăn, ngày nào cũng nấu cho Minh Duy những bữa cơm nóng sốt. Anh càng ngày càng si mê cô nhiều hơn, yếu điên dại không thể buông bỏ. Nhưng Tổ Như đang mang thai, anh tức giận khi lần đó không ép cô ta uống thuốc. Còn Huy Phong, vợ hẳn điên dại, hẳn thì cưới vợ mới. Càng nghĩ, anh càng tức giận, mặt danh lại, tay nắm thành nắm. Chợt cô bàn tay mềm mại nắm lấy bàn tay anh, nhẹ nhàng gỡ từng ngón tay đang nắm chặt. Huyền Sương đứng lên, vòng ra sau ôm anh, hai tay xoa xoa vòm ngực vuông vắn chắc. Minh Duy lập tức giãn ra, phì cười, nắm đôi tay cô kéo cô lên ngang với mình. Anh nhìn cô nhu tình, một tay đỡ lưng, một tay đỡ vai, Minh Duy cúi người đặt lên môi Huyền Sương nụ hôn sâu. Thời khắc ấy, anh chỉ muốn khám cô vào mình, ăn cô sạch sẽ.

Đêm đó, Minh Duy lặng lẽ ra sân hút thuốc. Huyền Sương không ngủ được, cũng ra đứng cạnh anh. Minh Duy thấy cô, vội dụi thuốc. Nhưng tay cô giữ lại, cầm đầu thuốc đang dở đưa lên hút thử, và ho sặc sụa. Minh Duy dứt khoát gạt lại đầu thuốc và dụi đi. Anh khom người ti lên lan can.

- Sao em không ngủ? Hay lại gặp ác mộng?

- Không, từ lúc nhận ra anh, em chỉ toàn mơ đẹp.

- Em nhận ra anh, mà anh là ai?

- Anh là Minh Duy! Người yêu em vô điều kiện.

- Thì ra em nhận ra anh, em nhận ra lâu chưa? Chắc chắn không nhầm với hần chứ?

- Em chắc.

- Anh là người yêu em vô điều kiện, còn em thì sao?

- Em của hiện tại cũng vô điều kiện mà thương anh.

Minh Duy chấn động, nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của Huyền Sương, xem có bao nhiêu phần tinh táo.

- Em không điên, em rất tình anh à. Minh Duy! Em yêu anh.

- Còn...còn...

- Huy Phong?

- Ừ

- Anh ấy làm anh rě em thì tốt hơn làm chồng.

- Anh rě?

- Phải, hôm nay em sẽ kể anh nghe toàn bộ sự việc, dù anh quyết định ra sao, em cũng sẽ ủng hộ. Minh Duy, hãy nghĩ cho bản thân trước, đừng ép cảm giác của mình nuông chiều cảm xúc của người khác.

Minh Duy không trả lời, đắm chiều nhìn Huyền Sương, và anh lơ mơ có cảm giác bất an. Minh Duy nắm tay Huyền Sương dắt vô nhà, vì sương đêm đã thấm lạnh. Anh lấy chai Bordo, rót cho mình lấy bình tĩnh. Huyền Sương cũng muốn uống để can đảm kể cho nghe toàn bộ sự thật, nên cả hai cứ thế, cùng nhau cạ ly. Thân phận của hai chị em được phơi bày tí lệ thuận với rượu trong chai vui đi. Gương mặt Huyền Sương hồng đỏ, lơ mơ nhìn Minh Duy. Minh Duy vẫn rất tỉnh táo, nhìn lại cô, vẫn ánh mắt tha thiết, nhu tình. "Thì ra em là người chuyển giới, biết làm sao đây khi anh trót yêu em rồi, Huyền Sương!"

Ngước đôi mắt mờ đục nhìn Minh Duy để mê, Huyền Sương nhoén miệng cười, nụ cười ngọt ngào, mê hồn. Cô chẳng tay lên cổ anh, kéo xuống đặt lên môi anh nụ hôn vụn dại. Mùi rượu nhạt xông vào hơi thở của Minh Duy, đưa lên đại não men say ái tình. Huyền Sương đang mặc đồ ngủ hai dây vai thun lụa màu trắng trang nhã. Vì nụ hôn của cô mà đồ có phần xộc xệch. Đôi gò bồng vun cao sau lớp áo mỏng, khoe khe rãnh mê người. Đôi mắt Minh Duy tối đi, yét hân giắt lên xuống, anh quyết định bồng Huyền Sương vào phòng ngủ.

Ánh trăng sáng soi trên mặt sông lấp lánh, hắt lên cửa sổ sát đất những ánh tròn lấp lánh nên thơ. Trong phòng, trên chiếc giường rộng, Huyền Sương nằm đó, có cơ thể nhuộm hồng thật mê hoặc. Minh Duy ngồi bên giường, vén mấy sợi tóc lòa xòa ngay trán cô, phả ra từng hơi thở nóng rực.

- Anh muốn đêm nay chúng ta là của nhau, được không?

Câu hỏi ý tứ quá rõ ràng, Huyền Sương đỏ mặt thẹn thùng. Cô ngồi dậy, chủ động cởi nút áo pijama của anh thay cho câu trả lời. Mỗi Minh Duy nhếch lên, anh nắm hai tay cô lại, áp xuống người cô nụ hôn cuồng dại khao khát. Anh leo hần lên giường, giậm cổ giữa hai chân. Tay anh lần mò phác họa dáng người cô, xoa nắn hai quả đào mềm mại vun cao "ừ, vừa tay và mềm mại". Nụ hôn trượt qua tai, xuống cổ, tới xương quai xanh, tay cũng nhanh chóng kéo dây áo vướng vấp, lộ ra cặp tuyết lê căng mọng. Minh Duy cúi xuống ngậm lấy một bên dây dưa, tay kia xoa nắn, se se phần hạt đậu. Lần đầu tiên cảm nhận tình dục nam nữ, mỗi tác da thịt nơi anh là lướt qua, đều gây cho Huyền Sương sự tê dại cực hạn. Cô uốn eo, vận vẹo, vừa như né tránh, lại vừa như chờ mong. Tay cô tiếp tục lần mò áo của Duy, lộ ra cơ thể rần rời say mê. Học theo anh, cô ngồi dậy, hôn môi anh, quấn lấy lưỡi, luồn khoang miệng nút mát. Huyền Sương hôn xuống cổ, thổi nhẹ vào vành tai mẫn cảm, lướt nhẹ qua ngực, dùng đầu lưỡi trêu chọc hai hạt đậu bé xinh, lướt thẳng xuống đường nhân ngư. Tối thất lưng quần, cô hơi chần chừ vì ngại. Minh Duy phì cười, đặt cô nằm dưới thân, rồi dứt khoát kéo hân quần xuống. Anh nằm đè lên cô, nắm tay cô chạm vào của quý đang cương cứng của mình. Tuy Huyền Sương cũng từng có, nhưng chưa bao giờ nghĩ khi cương lên lại to và nóng như vậy. Hai tay cô cầm miến không hết. Minh Duy bao bên ngoài, tự nắm tay Huyền Sương chuyển động lên xuống. Minh Duy qui thẳng người, ngựa cô cảm nhận sung sướng, cảm giác khoái lạc búa vậy, sướng hơn cả lúc quan hệ với Tổ Như rất nhiều. Được một lúc, Anh lại cúi người hôn Huyền Sương, tay trượt lên xuống nhanh hơn. Huyền Sương hơi bất ngờ, vì hình như anh không muốn vô trong, cô cố dẫn lại, đẩy anh ra. Mắt rướm rướm nhìn

anh.

- Vì sao? Vì sao đã tới mức này, anh còn muốn "tự xử"?

- Huyền Suong, với anh như vậy đủ thỏa mãn rồi. Không sao đâu.

Vấn tư thế nửa ngồi nửa quỳ, anh kéo cô ôm vào ngực, cậu bé vẫn đang vươn cao, yết hầu anh vẫn nuốt khan lên xuống. Huyền Suong ứa khóc rầm rức.

- Anh không sao, nhưng em có. Anh có biết bò điên đa số là bò cái không?

- ?????

- Vì nó bị vắt mà không được làm gì hết. Huhuhu

- Há???? Nhưng mà em...

- Em đã từng bị điên, giờ anh muốn em điên lại phải không? Huhuhu.

- Không, anh yêu em, anh lo cho em thôi.

- Minh Duy! Em yêu anh, hãy cho em được làm đàn bà đúng nghĩa, phụ nữ của riêng anh. Em muốn biết cảm giác thăng hoa trong tình yêu.

- Huyền Suong....nếu có gì không ổn, đừng ngại nói với anh, hứa không?

- Thế nếu sướng quá, có được kêu không? Hìhì

- Emmmm. Được, anh sẽ cho em kêu thoải mái.

Nói xong, anh lại áp xuống, đặt cô dưới thân, làm lại màn dạo đầu. Tay anh cảm khúc gãy th*т mon tròn nơi cửa động, ánh mắt lo lắng nhìn Huyền Suong, cô nhìn anh gât đầu, dùng tay áp mông của anh kéo mạnh xuống. Cả người Minh Duy căng cứng, "người anh em" đang ở trong cô, trong một khe hẹp như thật. Huyền Suong đau đến tái nhợt, chỗ ấy bị nong bắt ngờ như thể chẻ tre, cô đau đến chảy nước mắt, cố cắn răng để không khóc. Tất cả đều lọt vào mắt Minh Duy, anh thương cảm, cúi xuống hôn nụ hôn nâng niu, phần hạ thân nhẹ nhàng vào ra để cho cô thích ứng. Khi cảm thấy sắc mặt Suong lại hồng hào, Minh Duy thúc nhanh hơn, nhanh dần và cúi cùng đổ sập lên người Huyền Suong sau tiếng găm nhẹ.

Lúc này, Huyền Suong mới bật khóc. Minh Duy hoàn hồn ngồi dậy, vịn vai cô đầy hối lỗi.

- Anh xin lỗi, nín đi anh thương.

- Anh không có lỗi. Huhuhu.

Vừa khóc, Huyền Suong nhào tới ôm anh, thút thít đứt quãng.

- Cảm ơn anh đã cho em được làm phụ nữ thật sự. Cảm ơn anh đã cho em có được người đàn ông cực phẩm là anh. Huhuhu

- Khờ quá, nín đi...sao lại cảm ơn chứ. Nếu vậy anh phải cảm ơn em. Cảm ơn em đã yêu anh, cho anh thăng hoa trong tình yêu và tình dục. Huyền Suong, kể từ hôm nay, dù em có là ai, anh cũng không buông tay em nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Rửa hận

Việt Nam

Dương Thành bị bắt cóc tới một nơi hoang vu rìa thành phố. Lão tỉnh lại, thấy mình bị trói trên một bàn dài, ngo xung quanh thấy giống như phòng phẫu thuật. Huy Phong thấy lão đã tỉnh, nhàn nhạt lên tiếng.

- Tỉnh rồi à? Ông nhận ra ai không?

- Huy Phong! Mày muốn gì, sao lại trói tao?

- Tôi muốn....lấy lại công bằng cho vợ tôi thôi. Ông muốn biến chất, tôi sẽ dùng cách biến thái để cư xử cho phải đạo...lượt của tôi.

Nói rồi, Huy Phong nhìn tên bác sĩ đang mặc đồ phẫu thuật, che kín mặt mày. Bác sĩ nhìn anh gât đầu, cầm kim tiêm, chích vào mông Dương Thành. Hần nhức nhói, la hét, chỉ 2 phút sau nằm thờ hồn hên, mắt trợn trừng nhìn lên trần nhà. Dưới hạ thân của Dương Thành, tiếng lách cách dao kéo vang lên lạch cách thật ghê người. 5 tiếng đồng hồ qua đi, Dương Thành được đẩy ra ngoài, nửa thân dưới băng bó cứng đơ.

Lão tỉnh lại lần nữa đã thấy mình nằm trong một phòng bệnh, hạ thân đau buốt, không cử động được hai chân. Lão buồn tè, cũng không biết đi thế nào. Lão la hét, đập đập tay xuống giường, có nữ y tá hốt hải chạy vào.

- Bác có chuyện gì ạ?

- Tôi mắc quá, làm ơn đỡ tôi đi vệ sinh.

- Dạ vết thương chưa lành, khi nào nước đầy sẽ tự chảy qua ống thông, bác yên tâm.

- Tôi bị thương gì?

- Dạ bác vừa phẫu thuật chuyển giới nên thời gian nghỉ ngơi hơi lâu hơn phẫu thuật thường ạ. Nhưng bảo đảm đẹp vẫn hoàn hảo như con gái luôn.

- Sao? Ai cho? Ai cho mấy người làm vậy? Tôi không muốn. Mau kêu bác sĩ giải lại cho tôi, không là tôi phá nát bệnh viện này. A.....a Huy Phong, tao giết mày, tao giết mày. A.....a....

Nữ y tá sợ xanh mặt, vội chạy đi kêu bác sĩ, một tốp người chạy vô, người dè không chế Dương Thành cho bác sĩ chích. Một lát sau, lão lại chìm vào hôn mê. Bác sĩ nhìn lão thờ dài, ra gọi điện cho Huy Phong.

- Cứ để hần hồi phục thì báo tôi. Nếu lão ta quậy quọ, cứ chích thoải mái, không cần điện cho tôi.

Huy Phong cúp máy, nhếch mép cười, bên ngoài có tiếng gõ cửa. Dạ Long bước vào, đưa xấp hồ sơ điều tra về Dương Thành cho Huy Phong.

- Cậu xem đi, có liên quan đến người tình cũ của cậu đó. Quan hệ sao mà không chữa đường lui cho họ. Bây giờ cô ta đang làm bà Nguyễn, vợ của Minh Duy, mà đến Thiên Vũ cũng phải nể 3 phần. Nên tôi chỉ có thể giúp cậu điều tra tới đây thôi, xử lý thế nào tùy cậu.

- Được, tôi hiểu rồi, tôi sẽ kêu kế toán chuyển khoản cho AK ngay đây.

- Không gấp, nhưng cô ta đang mang thai, đừng mạnh tay quá.

- Ok. Tôi hiểu rồi.

Huy Phong mở hồ sơ, nhìn từng tấm ảnh Tổ Như, mắt anh trầm xuống, môi mòng bạc nhếch lên. " tôi sẽ để em sinh con xong sẽ xử em sau, vì đứa trẻ vô tội, anh vô nát tấm ảnh trong tay, vứt thùng rác, đứng lên đi về nhà."

Nhật Hạ do bị tai hành nên rất ít khi đến công ty, mãi giờ ai cũng biết cô là vợ của Huy Phong, nên không cần giả vờ nữa. Cô ở nhà dưỡng thai, quay lại nghề dạy học online kiếm thêm. Gần ngày sanh, tình hình Huyền Suong cũng ổn, điều trị ngoại trú, nên bà Vy bay về Việt Nam, chăm sóc Nhật Hạ thời gian lâm bồn và ở cữ.

Tổ Như điện thoại cho Minh Duy báo tin, nhưng điện thoại không ai nghe máy. Mỗi tháng, tài khoản của á đều nhận được 20 triệu tiêu xài, á đã gửi rất nhiều tin nhắn qua zalo, nhưng anh đều không trả lời. Á lại tức lên, dù bụng khá to nhưng vẫn theo dõi Nhật Hạ. Nhìn Nhật Hạ được mẹ ruột thương, chồng cưng chiều đưa đón, á càng hận Huyền Sương. " Một con điên. Con bé đẻ mà sao hai người để nó xỏ mũi. Huyền Sương, tao không được, mày cũng sẽ không được. Mày đừng trách tao. Có trách thì trách người đàn ông của mày vì mày mà khinh thường tao quá. Tao hận, tao rất hận...tay á vẫn vô vô cây biến dạng."

Nhật Hạ sinh được bé trai kháu khỉnh. Minh Duy nghe báo Tổ Như gần sinh, nên cũng thu xếp về nước. Huyền Sương cũng đã ổn, nên về chung với anh thăm cháu và chị. Hai người họ đã có con, đã đến lúc cho Huy Phong biết sự thật.

Dương Thành bị ép giải phẫu thành nữ, mỗi ngày, hẳn đều được trang điểm đem ra cho nằm giữa chợ, cho mặc áo, không mặc quần. Một cái băng cấm kể bên "xin mời chơi tự nhiên, tôi bị bệnh cuồng dâm, một cú chơi là giúp tôi rất nhiều, xin cảm ơn". Ban đầu, chẳng ai dám chơi lão, hôm đó có một cô người tới cho ăn, thay đồ rồi chích gì đó vô lão, lão vẫn nhận biết được xung quanh, chỉ là không thể điều khiển bản thân và cất tiếng nói. Rứt rồi Dương Thành thành chỗ miễn phí cho đàn ông trong làng phát tiết. Cuộc sống của lão bấy giờ sống còn không bằng chết.

- "Oh. Còn zin à, thế mà để không tận mấy ngày, phí thế? "

Cả chợ nghe vậy xì xào, thêm mấy thanh niên xăm trổ bước lên xà....Dương Thành đau đớn đến chảy cả nước mắt, mà không nói được. Gương mặt hẳn vện vẹo đến đáng sợ, có người không muốn thấy mặt hẳn, nên dùng khăn trùm lại và chơi lão. Ngày này qua tháng nọ, mỗi ngày 3 cử sẽ có người tới cho ăn, thay đồ rồi chích gì đó vô lão, lão vẫn nhận biết được xung quanh, chỉ là không thể điều khiển bản thân và cất tiếng nói. Rứt rồi Dương Thành thành chỗ miễn phí cho đàn ông trong làng phát tiết. Cuộc sống của lão bấy giờ sống còn không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 38: Bắt cóc

Dương Thành nằm đó, chờ hơ giữa chợ cực nghèo, chịu hành hạ dần vật từ ngày này qua tháng nọ, ông mới thấm cảnh đau khổ của con ruột. Khi làm đàn ông, sinh ra trong gia đình giàu có, Dương Thành mang tính cố hữu gia trưởng của người xưa, xem thường phụ nữ, chỉ coi mình là nhất. Chính ông đã nung bô con gái khi vừa lọt lòng, rồi muốn quan hệ với đứa mà ông cho là bệnh hoạn. Ông trời thật có mắt, đòi có vay có trả. Con trai của ông phải có bao nhiêu đúng khi để được làm chính mình, sao ông không thương, còn ác tâm với nó. Phụ nữ cũng là con người, cũng biết đau, nhưng họ yếu đuối không thể phản kháng. Ở vị thế của họ, ông mới thấm nỗi đau, sự phản uất không thể thoát nên lời. Nhưng ông làm được gì ngoài hai từ chấp nhận, sám hối trong muộn màng và đau khổ.

Nhật Hạ sinh được bé trai kháu khỉnh, ngày cô xuất viện cũng là ngày Huyền Sương và Minh Duy về nước. Lần này, Huyền Sương quyết định đến bệnh viện đón cháu, ba mặt một lời đối diện với Huy Phong. Minh Duy đưa cô tới công bệnh viện, rồi lái xe về thẳng về nhà, anh muốn nói chuyện với Tổ Như. Nhưng khi Minh Duy về nhà, ngôi nhà trống không, và khá bừa bộn. Anh nhìn căn nhà lạnh lẽo mà ngán ngấm. "Một tháng 20 triệu mà em không thuê nổi giúp việc theo giờ sao. Đúng là chỉ có Huyền Sương mới là nhà của mình." Minh Duy gọi người tới dọn dẹp, anh lên phòng ngủ càng bất ngờ hơn cả căn phòng chỉ có 1 chiếc laptop đặt trên bàn, người cũng không thấy đâu. Mở laptop lên xem, may quá không cài pass, đập vô mặt anh là zalo, trên đó có cả trăm, cả ngàn tin nhắn Tổ Như gửi mà anh qua Mỹ đã đổi số điện thoại, nên căn bản anh không hay biết. Lướt đọc tin nhắn mới nhất vừa gửi 30 phút trước.

- Minh Duy! Anh yêu con bé điên đó à? Em không biết thời đại tân tiến cỡ nào, mà anh vừa rời Việt Nam không bao lâu, thì em hay tin nó có thai. Hahahah. Thai đó của ai? Huy Phong cũng nó như trứng mồng, lúc nào cũng kẻ kẻ bên cạnh nên em không làm gì được. May quá, nghe nói hôm nay Huy Phong đi kí hợp đồng ở tận miền ngoài, chỉ có mẹ nó đón nó từ bệnh viện về, cơ hội tới rồi anh à. Nó sẽ phải biến mất vĩnh viễn cùng tạp chủng của nó. Chỉ có em mới xứng với anh, mẹ của con anh chỉ có thể là em. Hahaha.

Minh Duy toát mồ hôi hột, vội gọi cho Tổ Như, nhưng điện thoại đã ngoài vùng phủ sóng. Anh tức tốc chạy tới bệnh viện phụ sản.

Tại bệnh viện phụ sản quốc tế, Huyền Sương đang làm thủ tục xuất viện cho chị, cô cũng hơi tiếc vì không gặp được Huy Phong, nhưng không sao, chờ anh về rồi nói cũng được. Nghĩ vậy, Huyền Sương cũng cảm thấy vui vui, nhất là nhớ tới hình hài bé xù của cháu, thật yêu quá đi. Cô vui về nói cười với y tá, khoe về cháu trai như chính mình làm mẹ. Tất cả lọt vào mắt Tổ Như trở thành trêu ngươi, á quyết định thực hiện kế hoạch. Đang huyền thuyên thanh toán viện phí, chợt có đứa bé gái xinh xắn lại nắm ngón út của Huyền Sương lắc lắc:

- Có ời, con bị lạc mẹ, cô có thể dẫn con đi tìm mẹ con không? Con sợ đi một mình lắm.

Nhìn gương mặt ngây thơ của đứa trẻ, Huyền Sương mỉm cười, xoa xoa đầu nhóc con, ngồi xổm nhìn bé.

- Con bị lạc mẹ hả? Thế con có nhớ số điện thoại của mẹ, hay địa chỉ nhà không? Có đưa con đi gặp mẹ.

- Dạ con không nhớ, nhưng mẹ con nói nếu có lạc thì chờ mẹ ở đằng kia kia. Mẹ sẽ tới đón. Cô ơi, cô dắt con ra kia được không?

Huyền Sương nhìn bé mếu máo thấy thương, nhìn theo cánh tay của bé thì thấy bên kia đường là một tiệm bán đồ con nít, bảng hiệu có đèn đủ màu chớp tắt rất bắt mắt. "Có lẽ mẹ cô bé chọn cửa hàng đó cho con dễ nhớ, mà bảng qua đường nguy hiểm thật". Huyền Sương gật đầu, lấy hóa đơn xong liền nắm tay bé dẫn qua đường. Khi vừa tới bên kia đường, Huyền Sương ngồi xổm xuống hỏi thăm và dặn dò cô bé thì một chiếc xe 7 chỗ trở tới. 4 thanh niên xăm trổ bặm trợn mở cửa xe xuống xóc nách Huyền Sương nhét vào xe. Bé gái được Huyền Sương giúp đỡ nhìn cảnh tượng cũng cả kinh á khóc. Người đi đường xúm xít vây quanh hỏi chuyện nhưng bé cứ khóc mà không chịu nói. Cuối cùng, họ nghĩ chắc mẹ bé khám trong bệnh viện, nên dắt ngược qua bệnh viện phụ sản giao cho bảo vệ.

Nhật Hạ chờ em lâu quá, giao con cho bà Vy, xuống sảnh tìm em. Đứa bé đang khóc, thấy lại cô khi này, mừng rỡ chạy lại nắm tay Nhật Hạ, vừa khóc vừa xin lỗi.

- Cô ơi, con xin lỗi, huhuhu. Con không biết nấy chú đó. Huhuhu. Con chỉ muốn tìm mẹ con thôi. Huhuhu.

- Bé ơi, bé nín đi. Bé lạc mẹ à? Có dẫn bé đi tìm mẹ nhé?

- Cô ơi, cô tốt quá. Con không muốn cô bị bắt nữa đâu. Mấy chú kia nhìn dữ, con sợ lắm. Huhuhu

- Bị bắt lần nữa? Bé ơi, bé nín đi, nghe cô hỏi nè. Có phải khi nãy có một cô giống y như cô bị bắt đúng không?

Đứa bé ngược đời mắt ngấn nước nhìn Nhật Hạ gật đầu. Cô xanh mặt, nhưng ráng bình tĩnh hỏi chuyện đứa bé để rõ hơn.

- Có một cô mang bầu cho con một bạch cầu, kêu con lại nhờ cô dắt qua đường, mẹ con chờ sẵn ở đó. Có dắt con qua đường, rồi cô bị nấy chú kia ào xuống, bịt khăn vô miệng cô xiu, mấy chú nhét cô vô xe, con sợ lắm. Huhuhu

Bé vừa kể vừa khóc, vừa may mẹ bé đi lại.

- Bé Liên, con đi đâu mà mẹ tìm nấy giờ?

- Con đi tìm mẹ. Huhuhu. Mẹ ơi, cô này dẫn con đi tìm mẹ rồi bị người ta bắt cóc đi. huhuhu

Người phụ nữ nhìn Nhật Hạ ái ngại, vì con bà khéo tưởng tượng. Bà gật đầu chào Hạ, rồi dẫn con ra về. Lòng Nhật Hạ nóng như lửa đốt, vội gọi cho Huy Phong. Huy Phong đang tranh thủ lái xe về đón con xuất viện, nghe xong cũng xanh mặt vì giận. " người phụ nữ mang thai, 90% là cô rồi Tổ Như. Nợ lần trước còn chưa trả, nay lại gậy thêm?" Huy Phong mím chặt môi, nhún ga chạy hết tốc độ về thành phố. Vậy chạ, anh vừa gọi cho Dạ Long nhờ tìm người. Phía kia, Minh Duy cũng nhớ Huyền Long truy giúp. Lịch sử tái diễn, trong cùng một lúc, giới giang hồ đầy sóng truy tìm một người phụ nữ.

Dạ Long nhờ Thiên Vũ mở hệ thống vệ tinh, truy xuất camera, xem lại chiếc xe bắt cóc Huyền Sương. Còn Lực mở hệ thống định vị GPS điện thoại của Huyền Sương. Cả hai cùng đưa tới một căn nhà bỏ hoang ở rìa thành phố. Cả Minh Duy và Huy Phong lập tức tăng tốc tới nơi đó. Phong cũng gọi cho Nhật Hạ trấn an:

- VỢ YÊN TÂM ĐI, ANH TÌM ĐƯỢC EM ẤY RỒI, ANH SẼ ĐƯA EM VỀ AN TOÀN.

Đang trong lúc bất an, nghe giọng nói điềm tĩnh rần rỏ của Huy Phong, Nhật Hạ thật sự cảm thấy rất an tâm. Cô không biết tự bao giờ, nỗi thù hận lại chuyển thành dựa dẫm tin tưởng. Cảm giác lúc nào cũng có người lắng nghe mình, tìm ra phương cách giải quyết khó khăn của mình thật ấm áp. Ngôi nhà hạnh phúc và những đứa trẻ sắp thành hiện thực, và chính Huy Phong đã biến cô tích thật sự có phép màu. "Em tin anh sẽ cứu được Huyền Sương!" —

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 39: Hận

Tại căn nhà bỏ hoang ở rìa thành phố, chiếc xe hơi dừng lại, một tên bặm trợn khiêng Huyền Suong quăng xuống nền gạch. Chúng tôi hai tay cô quật ra sau, đem đến trước mặt Tổ Như. Tổ Như nhìn Dương Thành, liếc qua Huyền Suong.

- Lão già, tôi mang hàng đến cho ông. Ông chơi nó tại đây, bao lâu cũng được.

- Đồng người quá thì sao mà chơi. Mấy người ra ngoài đi, tôi chơi nó xong cho mấy người xứ.

- Hahahaha! Một là ông chơi liền, hai là ông bị chơi. Hahaha

Tổ Như đã đoán được Dương Thành thay đổi, à nhìn tên thanh niên, hần gât đầu, cùng một tên khác tiến về phía Dương Thành. Một tên khóa tay, một tên dứt khoát tuốt quần lão xuống. Khi toàn bộ hạ thân lão phơi bày, cả nhóm rú lên cười trằng cười hô hô. Huyền Suong cả kinh nhìn cha mình, Dương Thành vì xấu hổ mà gương mặt tái mét, xanh trắng chuyển sang đỏ. Tổ Như vác theo cái bụng to tướng nhìn Dương Thành, à khinh khinh nhếch môi.

- Cha nào con nấy, thằng cha như vậy, sao đẻ con bình thường được. Hahaha. Tụi bây, có chỗ chơi kia. Lâm nhiệt tình vô, cho em í học cách chiêu đàn ông. Ha...ha...ha.

Mấy tên nữa nhào lên giữ Dương Thành, một tên nhét hạ thân, một tên nhét vô miệng. Dương Thành ú ớ, phần uất giãy giụa. Huyền Suong nhìn cảnh tình cả kinh, cô vội hét lên.

- Dừng lại, cô muốn gì ở tôi?

- Hahaha. Muốn gì? Muốn mày chết, chết đó, con biến thái. Mày, mày là cái quái gì mà tao phải khổ sở như thế này. Toàn bộ người mày là già, mày lấy gì so với tao? Há? Há? Há.

Vừa nói, tay à bầu chặt hai gò má của Huyền Suong sâu hoắm. Cô đau đến nhột nhột, vẫn cố nói với ả.

- Nếu vậy thì ông ta đi, lão già ấy không liên quan.

- Hahaha! Mày là cái tha gì mà tao phải nghe mày. Lão ấy có thương yêu mày đâu, mà mày muốn cứu lão. Đồ ngu, đã biến thái còn dờ hơi.

- Dù ông ấy có ra sao, cũng là ba của tôi. Xin chị...thà ông ta ra, ông ở đây cũng có giải quyết được gì đâu.

- Hahaha! Tao thích đó. Tao muốn coi pê đê quan hệ như thế nào? Đau lòng há? Vậy tao mới vui đó. Ráng chứng kiến nha, sắp tới mày rồi đó.

Bọn chúng cưỡng hiếp Dương Thành. Mặt lão đau đến biến dạng. Nơi hạ thân sưng đỏ chảy máu đầm đìa.

Huyền Suong thật sự đau lòng, cô nhào tới cứu cha nhưng bị giữ lại. Nước mắt cô rơi theo từng cú hích của tên thanh niên trên người ba mình. Lúc này, Huyền Suong chỉ nhớ có khoảng thời gian, ông công Duy Tuấn đi giăng cầu. Ngồi trên vai ba, Duy Tuấn thích thủ reo hò, còn ông Thành vừa đi vừa chỉ cho con nghe vùng đất quê mình. Ngoài những lúc say xỉn, Dương Thành cũng hiền lành, và yêu thương Duy Tuấn. Tất cả kí ức ủa về làm Huyền Suong uất nghẹn. Cô gào khóc khàn cả tiếng mà Tổ Như vẫn nhón nhor.

Xe của Minh Duy và Huy Phong tới cùng lúc. Ngoài cửa chẳng ai canh, hai người nhìn nhau cùng đi vô trong. Tổ Như ngồi đó xoa xoa bụng. Huyền Suong bị một tên giữ chặt gào khóc thê lương. Huy Phong quát lớn:

- Mấy người làm gì vậy hả?

Minh Duy vô tới nơi, đi lại phía Tổ Như nhìn ả.

- Em muốn làm gì? Tổ Như phải chăng tôi quá dung túng em?

- Hahaha! Suy! Em muốn nó đau lòng khi chứng kiến ba nó bị làm nhục, như khi xưa em đau thể nào khi anh coi thường em. Hahaha

Mất à mò to. Mối tôi son đỏ chót đang nhếch lên, xoay lại chỗ Huyền Suong, tiếp tục bầu mặt, ép cô ngẩng lên nhìn mình. Minh Duy nhào tới, hất tay Tổ Như ra, khiến cô ta mất đà, xém ngã. Minh Duy vội vàng đỡ ả. ả nhìn anh, lại nhếch mép cười.

- Anh lo cho em vậy, đừng bỏ em đi nữa nha.

- Tổ Như! Em điên rồi. Nghe anh, thả mọi người ra đi.

- "Phải! Cô ta trả mấy người bao nhiêu? Tôi trả gấp đôi, yêu cầu thả người." - Huy Phong nhìn mấy tên giang hồ lên tiếng.

Tất cả cặp mắt đổ dồn về phía Huy Phong. Bọn chúng cũng chỉ là giang hồ tép riều. Nay có món hời như vậy, tội gì không thử. Một tên rút của quí ra khỏi miệng ông Thành. Hần kéo khóa quần, nghiêng đầu đi về phía Huy Phong:

- Mày trả được bao nhiêu? Có thể tao sẽ suy nghĩ lại. Dính tới mấy con bầu, xui quá.

- 500 triệu.

- Há....há....há. Hai mạng người mà 500, rẻ quá

- "Tụi mày muốn phản tao à?" Tổ Như nghiêng răng nói.

- Ai trả nhiều tiền hơn thì theo người đó. Há....há....há... Bà chị có 100 triệu, hần bỏ ra 500 triệu, bà chị tính sao?

Lợi dụng lúc hai người đang tranh luận. Huy Phong và Minh Duy hạ mấy tên cảnh chừng. Bên ngoài, công an cũng tới nơi. Tổ Như đang nói chuyện với tên cầm đầu. Nghe tiếng hạ xe cảnh sát, Tổ Như vội chạy về phía Huyền Suong, nắm tay cô lôi đi vào căn phòng đã tạt xăng sẵn. Theo kế hoạch, sau khi cho Dương Thành cưỡng hiếp Suong, ả sẽ thiêu sống cô ấy, cho vĩnh viễn hai người kia nhìn thấy sẽ sợ hãi, tránh xa. Ngay cả trong giấc mơ cũng sẽ bị ám ảnh, à muốn Huyền Suong đủ chết cũng phải xấu hơn à, thân xác ả nhìn cũng sợ. Nhưng à không ngờ mấy tên kia vì tiền trở mặt lẹ quá. Minh Duy và Huy Phong đuổi theo.

Duy: em thả cô ấy ra, có gì từ từ nói.

Phong: em gần sanh rồi, hần cũng về, sao em còn dại dột như vậy, không lo cho chồng con à?

Như: tôi có chồng sao? Tôi bảo tôi có con, mà hần có bận tâm đâu. Hahahah. Hần mẹ con bê đẻ này, tôi sẽ hủy hoại nó. Hahaha

Tổ Như móc ra hộp quẹt chuẩn bị trước và bật lửa. Phút chốc, cả gian phòng bùng sáng, bao vây bởi lửa. Tổ Như vẫn ôm ghì lấy Huyền Suong, ngửa cổ cười sảng sặc. Cả Minh Duy và Huy Phong đều muốn lao vào nhưng cánh sắt đã ngăn anh lại. ả đang cười chọt "Phụt", có gì vừa lọt ra, từ hai chân à máu chảy thành dòng. Tổ Như đau nhói khụy xuống thờ hồn hên. ả không đủ sức vùng chạy nữa. Huyền Suong thấy ả bị chảy máu, cô lo cho đứa bé trong bụng. Cô chạy đến, xoay lưng chìa hai bàn tay bị cột về phía Tổ Như:

- Mau cời trói cho tôi, chị gần sanh rồi. Lâu nữa đứa bé bị ngộp đó.

Tổ Như đau đến nhột nhột, con co thất nhiều hơn. ả cố tháo dây cho Huyền Suong xong cũng gục xuống. Suong lại đỡ lấy ả.

- Tỉnh lại đi, chị phải cứu con, nhớ không?

Suong tát vô mặt Như nhiều cái. Cuối cùng Như cũng tỉnh nhưng xung quanh, lửa cháy lớn và ngộp hơn

- Đây bà chị, đừng ngó xung quanh nữa, tập trung rặn cho con ra, hiểu chưa?

Bên ngoài, Minh Duy tìm cách đi vòng vào cứu Huyền Suong. Trên lầu, tiếng la hét của phụ nữ ngày một lớn hơn, hòa vào tiếng lửa bập bùng. Như cố rặn, rặn mạnh, Suong cứ đỡ. Hai sinh mạng mong manh đối lấy một đứa trẻ sơ sinh, liệu sự hi sinh này có đáng?

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đúng người - đúng thời điểm

Vòng vây lửa bao quanh ngôi nhà ngày một lớn. Do nhà hoang phế lâu năm, ở vùng heo hút nên cứu hỏa rất lâu mới vô tới. Tường sập gần hết, cỏ khô mọc kín càng cô lập căn nhà với người bên ngoài. Nhưng nhờ tường có lỗ hồng to, nên hai người bên trong không bị ngập khói nhiều.

Tổ Như mệt phờ người, máu tuôn ồ ạt. Đứa bé sinh non, ối vỡ sớm nên dù cô ta không rặn, tử cung cũng co bóp đẩy đứa trẻ ra. Huyền Sương thấy đầu em bé thấp thò, cô vội dùng tay, đẩy ngược phần môi lớn, cho đầu em bé phọt ra, tới vai và một cánh tay tuột ra. Huyền Sương đỡ vai em bé, kéo hẳn bé trôi ra ngoài. Cô cởi áo khoác lên mình đang mặc bao bọc lấy đứa bé. Tổ Như bị ngất, cô ta bị băng huyết không cầm máu được. Huyền Sương lay lay hoai nhưng Tổ Như vẫn nằm im. Huyền Sương loay hoay ôm em bé tìm cách thoát thân.

Bên ngoài, lính cứu hỏa cũng vừa tới, họ dập tắt đám cỏ khô vây quanh ngôi nhà, xịt nước vào trong. Huyền Sương nhìn thấy phía cửa sổ lửa đã tắt bên ngoài, vội ôm bé con vô lòng hướng nơi ấy trèo ra. Vừa đúng lúc, Minh Duy cũng xông vào, cô trao bé cho anh, tỉnh quay vào cứu Tổ Như thì Minh Duy giữ tay cô lại, trao bé lại cô bỗng, đỡ cả hai ra ngoài. Minh anh tiếp tục trèo qua cửa sổ vào trong. Suy cho cùng, Tổ Như là mẹ của con anh. Cố sự xảy ra, tất cả do ban đầu anh vì tình cảm riêng của mình mà lợi dụng cô gái ấy, đến khi đạt mục đích thì hắt hủi. Làm người ai cũng có tự tôn và tình cảm riêng mình. Mà anh vô cớ lại mang cô ra làm trò đùa, xem như món hàng thích thì dùng, chán thì vứt, hỏi ai không hận. Người đây cô ấy đến bờ vực tội ác đích thị là Minh Duy anh. Nếu có trả quả, người ấy phải là anh, không phải Huyền Sương. Minh Duy ho sặc sụa, mắt cay xè vì khói. Anh thấy Tổ Như nằm bất động trên đất, vội chạy tới bỗng cô chạy ra phía cửa sổ. Mấy anh cứu hỏa vô đã phá tường, chạy vô hỗ trợ Minh Duy. Vừa trao lại Tổ Như cho hai anh lính cứu hỏa, Minh Duy cũng ngất tại chỗ.

Bệnh viện quốc tế thành phố:

Minh Duy mơ màng tỉnh lại, nhìn một lượt khắp gian phòng trắng toát. Trước mắt anh là thân ảnh quen thuộc, đang nở nụ cười rất tươi.

- Anh tỉnh rồi à? Có thấy khó chịu hay đau ở đâu không?

- Anh khỏe, cảm ơn em

- Anh cảm ơn, mà biết em là ai không?

- Em là Huyền Sương, vợ của anh

- Hử? Vợ anh hồi nào?

- Em là Nhật Hạ, hahaha

- Đừng lừa anh. Anh sẽ không nhầm vợ của mình.

- Anh chắc vậy?

- Uh!h! Đừng giỡn nữa. Đứa bé sao rồi? Còn...

- Bé khỏe, do sinh non nên đang nằm lồng kính. Còn...Tổ Như, cô ấy...cô ấy...mắt rồi anh à.

- Sao? Cô ấy...

Minh Duy cố ngốc đầu nói nói được tới đó, bỗng bỗng thông nằm phịch lại trên giường, anh thò dài nhìn trần nhà với đôi mắt ráo hoảnh. Huyền Sương lặng lẽ nhìn Minh Duy, cô nghĩ có thể trong thời gian sống chung với Tổ Như, Minh Duy đã có tình cảm với cô ấy, nên hai người mới có con với nhau. Phải chăng, cô là kẻ thứ 3 xen vào giữa hai người. Huyền Sương cười khổ, lặng lẽ đứng lên ra ngoài với hai hàng lệ rơi. Cô về nhà của Huy Phong, thăm chị và cháu:

- Huyền Sương! Có một câu anh rất muốn nói với em...anh xin lỗi.

- Anh có lỗi gì chứ? Lỗi do em cố chấp, mù quáng si đại anh. Em biết người anh thích là chị, em dùng tình chị em để chị nhường anh cho em. Em nghĩ một ngày nào đó anh sẽ yêu em. Nhưng em cố tình không hiểu được rằng, dù em có làm gì em vẫn là em, không thể là chị. Cố đâm đạp lên nỗi đau của người khác sẽ không tìm thấy hạnh phúc cho bản thân. Sau khi trải qua cơn điên dại, được Minh Duy giúp đỡ, em đã thông suốt rất nhiều. Em nhận ra, anh là thần tượng mà em cuồng si, đó không phải là tình yêu. Mà Minh Duy, người đã kéo em ra khỏi mớ hỗn loạn của bóng tối, để em biết được yêu và được yêu mới là hạnh phúc. Không phải nhường, không ban ơn và trốn chạy. Yêu là thấy người mình yêu được hạnh phúc, nên bây giờ em rất vui, dù em không thể ở bên anh ấy nữa.

- Ai cho em rời xa anh?

Huyền Sương ngó ra cửa, Minh Duy đã tới từ lúc nào, mà Huy Phong đi đâu mất tiêu. Cô ngạc nhiên, vội chạy ra đỡ anh. Minh Duy nắm hai tay cô bỏ xuống, làm Huyền Sương thoáng buồn, nhưng anh đã nhanh chóng nắm hai bà vai cô, xoay cô trực diện nhìn thẳng vào anh.

- Vợ ngốc, sao bỏ anh ở bệnh viện một mình hả? Sau khi ăn anh sạch sẽ, con ong tò đường đi lối về tính trốn bỏ trách nhiệm đúng không?

- Anh nói gì kì vậy? Em không có mà...

- Hay em chê anh có con, nên không thương anh vô điều kiện nữa.

- Làm sao có, khát khao của em là được làm mẹ, chính vì vậy mà bao oan trái xảy ra. Anh còn chọc vào nỗi đau của em. Hay anh muốn em điên. Hic...hic.

- Đừng, anh đang muốn em điên đây.

- Anh!!!!

- Vì chỉ có như vậy em mới yêu anh vô điều kiện. Anh cũng bị em bức điên rồi. Em điên, anh điên, hai ta cùng điên.

- Anh...anh nói gì vậy?

- Huyền Sương, anh nghĩ đêm đó ở Mỹ, khi anh trao thân cho em, là em đã hiểu trái tim của anh rồi chứ.

- "Hai đứa nói gì vậy hả?" Bà Vy lên tiếng.

Cả hai nhìn về hướng phát ra tiếng nói. Bà Vy đang xách giỏ đi chợ đứng ngay cửa. Huyền Sương mừng rỡ chạy về phía mẹ, cô ôm cánh tay bà mừng nụ.

- Mẹ....

- Nhớ bà già này rồi hà. Hai đứa hay nhì. Một đứa không ăn không ngủ đôi bên cạnh chăm sóc đứa kia. Đến khi đứa kia tỉnh lại thì chạy biến về nhà, giao của nợ cho bệnh viện, bệnh viện đau có lo, thế là tôi lo đấy. Còn con nữa, ngập khói, thiếu oxy lên não hôn mê gần 2 ngày, vừa tỉnh đã một hai đôi xuất viện gấp vợ. Vợ nào hả? Đã cưới chưa kêu vợ ngọt vậy? Cuối cùng bà già này đồ vô. Chạy lo thủ tục xuất viện, đi chợ nấu đồ ăn cho bà đẻ trong kia. Có ai thương, có ai nhớ tôi không hả?

- Mẹ....

- Sương à! Con lớn rồi. Tình cảm của con, muốn sao con phải nói. Đừng chú quan theo suy nghĩ của riêng mình rồi gán cho suy nghĩ của người khác, nghĩ bằng hành động sốc nổi. Ngay cả mình còn không hiểu mình, sao người khác hiểu hà con? Mẹ thấy Minh Duy nó thật lòng, đừng suy bụng ta ra bụng người, có mẹ ở đây, hai đứa muốn sao cứ nói, mẹ giải quyết cho.

Minh Duy móc trong túi ra chiếc hộp be bé màu đỏ, đi đến quì một chân trước mặt Huyền Sương.

- Huyền Sương! Hôm nay, dưới sự chứng kiến của mẹ, anh mong em sẽ làm vợ và mẹ của con anh. Chúng ta sẽ là gia đình hạnh phúc, dù em là ai.

Huyền Sương bật khóc, dùng tay che miệng mình. Bà Vy ôm con cũng ứa khóc, mừng cho hạnh phúc của con. Huy Phong ôm Nhật Hạ bỗng con đi ra. Tất cả cùng mìm cười nhìn về phía Huyền Sương. Cô nhìn chị, nhìn anh rỏ, rồi nhìn lại người đang quì kia qua nhạt nhòa nước mắt gât đầu. Minh Duy lồng chiếc nhẫn lấp lánh hình 8 mũi tên vào ngón áp út của Huyền Sương. Anh đứng lên, ôm lấy mặt cô trao nụ hôn thầm thiết.

Hai năm sau, hai đám cưới long trọng diễn ra cùng một sảnh ở nhà hàng năm sao. Trái với 3 năm trước, trong đám cưới này, hai cô dâu xinh đẹp, giống nhau như trạc, đi bên cạnh hai chú rể là CEO của tập đoàn lớn. Cả hai cặp đều rạng rỡ hạnh phúc. Theo sau là 2 bé trai kháu khỉnh nắm đũa với vợ mới cho mẹ. Bà Vy nở nụ cười rạng rỡ nhìn hai đứa con thân yêu cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc.

Trái thì sao, gái thì sao, làm bậc cha mẹ, sinh con đâu phải chỉ để có người nói dối chứ họ vô tri trong cái tên của nó. Con cái là phúc báo, là món quà vô giá, nên chỉ cần con vui vẻ, con hạnh phúc là đủ. Trai gái không quan trọng,

quan trọng con được làm chính mình, và con mãi là con của ba mẹ. Không ai được quyền phán xét, chê bai con trừ phi con cho phép.

Xa xa, đứng dưới sân khấu, một người đàn ông già nua cũng lặng lẽ lau nước mắt. Ông gật gù nhìn lên sân khấu bằng ánh mắt hối lỗi, yêu thương lẫn day dứt.

Tận cùng của tình yêu chính là tha thứ và cảm thông. Tình yêu không đơn thuần chỉ là tình cảm giữa nam và nữ, nó còn là tình cảm gia đình, cha mẹ, con cái, anh em. Khi tình yêu xuất phát từ trái tim, điểm đến của nó sẽ là vô cùng. Vô cùng của khổ đau hay hạnh phúc, tùy bạn lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Tận Cùng Của Tình Yêu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.